

李
洪
志

法
輪
大
法

歐
洲
法
會
講
法

Pháp Luân Đại Pháp

Giảng Pháp tại Pháp hội
Châu Âu

(Vietnamese version)

Lý Hồng Chí

MỤC LỤC

Giảng Pháp tại Pháp hội Châu Âu	1
Phần Hỏi - Đáp	36

Giảng Pháp tại Pháp hội Châu Âu

Lý Hồng Chí

Frankfurt, Germany, ngày 30-31 tháng 5 năm 1998

Một bộ phận ngồi tại đây là học viên lâu năm, rất nhiều là học viên mới.

Truyền Pháp thoáng chốc đã qua mấy năm rồi, trước đây khi tôi đến nước Pháp truyền Pháp, rồi qua nước Đức, tôi đến xem một chút hoàn cảnh của địa phương này. Đây chính là lần thứ hai đến Frankfurt rồi. Nhưng gặp mặt học viên mới ở một số địa phương của Châu Âu mới là lần đầu, mọi người có thể cùng ngồi với nhau cùng tu luyện Đại Pháp này, tôi nghĩ cũng là duyên phận. Phật gia chúng ta là giảng duyên phận, đã là như vậy, chúng ta hãy nên trân quý Pháp này. Rất nhiều người ngồi đây đối với Pháp này vẫn chưa học thấu đáo, thông thường đều coi Ông như một môn khí công bình thường mà đối đãi. Pháp này lưu truyền ở Trung Quốc đã đạt đến một trăm triệu người đang học [và] luyện rồi. Số người ở các địa khu khác ngoài Trung Quốc cũng tương đối nhiều. Tại sao lại như vậy, hơn nữa người học Pháp này có trình độ trí thức khá cao? Rất nhiều là nhân sỹ có tiếng trong giới trí thức, thậm chí ở rất nhiều địa khu ở Trung Quốc cũng đều có người ở giai tầng xã hội khá cao. Đương nhiên chúng tôi giảng, vào lúc khí công bình thường xuất hiện ở Trung Quốc, người học luyện phần nhiều là người già và người mang bệnh, như vậy người ta liền coi nó như một thứ rèn luyện thể dục, khỏe người. Đương nhiên

trong khí công, cũng đã nói đến một số hiện tượng siêu thường mà không dễ gặp được trong xã hội người thường. Điều này khiến khí công mang theo một loại sắc thái rất thần bí, cũng chỉ là như vậy thôi.

Rất nhiều người đối với khí công không thể hoàn toàn liễu giải được nó là điều gì, sau khi Đại Pháp truyền ra tôi đều đã giảng ra những hiện tượng nói không rõ trong khí công, những điều trong giới khí công chưa được giải thích. Nhưng không phải vì vậy mới khiến người học Đại Pháp nhiều như vậy, mà là vì Pháp của chúng tôi đây thực sự có thể khiến người ta viên mãn, thực sự có thể khiến người ta đắc độ, trong quá trình tu luyện khiến chư vị có thể thực sự thăng hoa. Vô luận là về cảnh giới tư tưởng của chư vị, hay là về tố chất thân thể của chư vị, thực sự có thể khiến chư vị đạt được tiêu chuẩn của các tầng thứ khác nhau, Ông tuyệt đối sẽ khởi được tác dụng như vậy.

Tôi vừa rồi giảng rất nhiều người học Pháp, người có giai tầng tri thức cao đầu não là rất thanh tỉnh, thông thường sẽ không mù quáng mà học điều gì. Những người này, thường thường một khi đã học Pháp này rồi, họ sẽ tương đối kiên định, bởi vì họ biết sự trân quý của Pháp này. Trong sách đã tiết lộ rất nhiều thiên cơ, hơn nữa không chỉ giới hạn ở đó, nội hàm cũng vô cùng lớn. Trong tu luyện chư vị muốn đạt được cảnh giới cao bao nhiêu tầng thứ cao bao nhiêu, Ông đều có thể chỉ đạo chư vị, bộ Pháp này là nhân loại xưa nay chưa có ai từng giảng. Nếu như không phải học Đại Pháp, trong xã hội nhân loại vô luận chư vị đã đọc bao nhiêu sách, có thành tựu lớn đến mấy, chư vị cũng sẽ không đắc được bộ phận tri thức này. Bởi vì những điều này không thể

học được từ trong sách, không thể tìm được từ trong tri thức của nhân loại, chư vị giở tất cả các sách cổ kim Đông Tây phương xưa nay, đều không thể tìm được.

Còn một vấn đề nữa, tu luyện thì phải đọc sách cho nhiều, trong tu luyện rất nhiều người không coi trọng học Pháp thì không đúng rồi. Vì sao tôi lại yêu cầu khá nghiêm [khắc] đối với vấn đề này? Tôi thường nói nếu chư vị muốn tu, thì chư vị nhất định phải đọc sách cho nhiều, đọc đi đọc lại, trong sách có nội hàm tương đối rộng lớn, là bất khả tư nghị. Có rất nhiều học viên mới lý giải và coi trọng không đủ. Một cuốn sách chỉ là giấy trắng mực đen, 'tôi giở ra xem nó một lần là biết rồi'. Đương nhiên mỗi một cuốn sách của xã hội nhân loại đều là như vậy, nó chỉ giới hạn tại tri thức bề mặt, không có nội hàm gì cả, chư vị xem xong một lần cũng minh bạch rồi. Nhưng cuốn sách này không như thế, Ông là chỉ đạo người ta tu luyện, chư vị nếu muốn từ trong Pháp này mà đề cao, thì phải không ngừng đọc sách, Ông mới có thể chỉ đạo chư vị tu luyện.

Giả như chư vị nói, tu luyện quá khứ là do sự phụ đến dẫn dắt đồ đệ, đến lúc chư vị nên đề cao thế nào, ta bảo cho chư vị luyện như thế, đề cao như thế, bảo cho chư vị mỗi một tầng thứ mỗi một cảnh giới là trạng thái gì. Thế nhưng điều này chỉ có thể cục hạn trong diện tích nhỏ thôi, số người nhỏ thì khả dĩ. Nếu như chúng ta hôm nay có nhiều người như thế này, hơn trăm triệu người đang học, với mỗi người tôi đều phải cầm tay chỉ bảo họ, điều đó là không thể nào làm được. Nhưng chúng tôi vì để có thể giải quyết những vấn đề này, [thì] tất cả những gì tôi có thể cấp cho chư vị, những gì khiến chư vị có thể đề cao, đạt được biến đổi tôi đều

viết vào trong cuốn sách này, ép vào trong bộ Pháp này rồi. Không chỉ là chỉ đạo chư vị đề cao từ trên Lý, mà đằng sau Pháp có nội hàm cường đại. Lý luận này là siêu thường, tuyệt đối không phải lý luận trong người thường, chúng tôi đề cập đến cảnh giới siêu việt người thường. Giảng những sự việc này, như vậy sẽ đề cập đến hình thức sinh mệnh siêu việt khỏi người thường cũng như trạng thái không gian khác. Cũng có nghĩa là chư vị đừng cho là trên bề mặt Ông chỉ là giấy trắng mực đen, đằng sau mỗi con chữ có vô cùng vô tận các tầng không gian, cho đến các Phật, Đạo, Thần của các tầng không gian đang hiển hiện ở phía sau.

Mọi người nghĩ thử xem, lúc trước tôi cứ nhấn mạnh chư vị phải trân quý cuốn sách này. Khi chư vị không biết Ông trân quý cỡ nào, đối với Ông chư vị không chú ý, đương nhiên cũng không tính là chư vị sai. Thế nhưng khi chư vị đã biết Ông có nội hàm lớn cỡ nào, lại không tôn kính Ông, tùy ý không xem trọng Ông, tôi nói thế lại là chuyện khác, thế thì không nên. Đương nhiên, nói ngược lại, khi chư vị biết Ông có nội hàm lớn cỡ nào, thì chư vị sẽ có thể tự giác trân quý Ông.

Chúng ta có học viên nói, nói rằng thật kỳ lạ, khi tôi đang đọc sách, xem xong một lượt thì thấy khác rồi, lại xem lần thứ hai sách này thì toàn bộ lại khác rồi. Trong lần thứ nhất chư vị sau khi xem xong có rất nhiều câu hỏi, vì sao lại như thế này? Vì sao lại như thế kia? Nhưng khi chư vị xem lần thứ hai, chư vị phát hiện tất cả vấn đề đều đã được giải quyết, đều có thể giải đáp ra cho chư vị. Nhưng chư vị sẽ có câu hỏi mới đề xuất ra, bởi vì tu luyện là thăng hoa mà. Chư vị lại đề xuất câu hỏi cao hơn những câu hỏi nghĩ đến và đáp án nhận được

khi xem lần thứ nhất. Khi chư vị xem lần thứ ba, chư vị phát hiện câu hỏi muốn đề xuất trong lần xem thứ hai, vấn đề không lý giải được, trong lần thứ ba đều có thể được giải quyết cho chư vị, hơn nữa cứ xem tiếp thì sẽ không ngừng như thế. Hiện giờ có người đọc sách đọc được trăm lần là tương đối nhiều rồi. Họ không buông được bộ Pháp này xuống, họ càng xem thì những điều bên trong lại càng nhiều, nội hàm càng lớn. Vì sao lại như vậy? Nếu như những Phật, Đạo, Thần ở không gian phía sau thấy được lúc chư vị nên đề cao, họ tự nhiên sẽ muốn chư vị minh bạch Lý tồn tại trong cảnh giới ấy. Chư vị sẽ cảm thấy bỗng nhiên minh bạch được một nội hàm nữa của câu nói này.

Lúc trước khi tôi giảng về ngộ, đã giảng một thiên cơ mà [ai] cũng đều không giảng, chính là “tu tại tự kỷ, công tại sư phụ”. Trăm nghìn năm qua đều cho rằng bản thân đang tu luyện, bản thân đang đề cao, kỳ thực chư vị đều chẳng luyện ra được gì cả, nếu như không có sư phụ quản thì điều gì cũng chẳng giải quyết được. Như vậy cũng có nghĩa là vấn đề thực sự là do sư phụ giải quyết cho, là nhân tố đằng sau của Pháp giải quyết cho. Ngộ của bản thân chư vị, chỉ là trong tu luyện mà gặp phải khó khăn sau khi khắc phục thì tiếp tục tu luyện, đây là giảng về ngộ của chư vị, thực sự từ trên Lý mà ngộ được điều gì. Nếu như Pháp này không để chư vị biết, chư vị có ngộ thế nào cũng ngộ không được, cho nên chư vị ắt phải đáp ứng một điều kiện, đó chính là chư vị phải tu luyện chân chính.

Quá khứ trong tôn giáo phương Tây giảng đức tin, ở phương Đông là giảng ngộ, nói thẳng ra chính là chư vị phải kiên định. Nếu chư vị không có cái tâm này thì

điều gì chư vị cũng làm không nổi. Ngược lại mà giảng, khi mà chư vị không liễu giải được Ông, thì chư vị cũng không kiên định nổi cái tâm ấy. Có người cảm thấy rất nhiều học viên không học Pháp, rất lo lắng cho họ, chư vị đều đắc được rồi chư vị còn không học, thế thật đáng tiếc! Là như vậy. Rất nhiều người họ không chú trọng học Pháp, coi Ông như một khí công thông thường, tôi luyện luyện, rèn luyện rèn luyện thân thể. Đương nhiên Pháp của chúng ta rất lớn, ở phương diện rèn luyện thân thể, trừ bệnh khỏe người khởi tác dụng rất lớn, cảm thụ cũng rất mạnh mẽ. Tuy nhiên nếu chư vị chỉ vì để trừ bệnh khỏe người, vậy thì chư vị sẽ không khởi được tác dụng đề cao. Hơn nữa, hôm nay tôi làm việc này rất minh xác, tôi không phải vì để giúp ai đó trừ bệnh khỏe người mà truyền Pháp này, mục đích của tôi là muốn dẫn dắt con người đi lên cao tầng, thật sự đề cao chư vị. Chư vị nếu không thể bảo trì nhất trí với cách làm này, thì chư vị chỉ có thể đắc được một chút thân thể khỏe mạnh mà thôi. Nhưng mà, nếu như chư vị không phải là vì thực sự đến học Pháp này, e là ngay cả điểm này cũng khó mà đạt được. Nhưng xoay trở lại mà giảng, nếu chư vị thực sự đến học Pháp này thì điều gì cũng đều có thể đắc, hoặc là cho dù chư vị chưa có mục tiêu minh xác, không có ôm giữ bất kể [cách nghĩ] trừ bệnh khỏe người và cách nghĩ nào khác đến học, thì có thể hiệu quả cũng sẽ rất tốt. Bởi vì người ta trong quá trình đề cao, cho phép chư vị có một quá trình nhận thức từ từ, cho nên chúng tôi bảo chư vị đọc sách. Chư vị cần hiểu được Ông là gì, sau đó chư vị quyết định chư vị có thể học tiếp, tu tiếp hay không.

Tôi chủ trương một khi học viên mới nhập môn, thì cần đưa sách cho họ đọc, sau khi đọc sách họ xem thử được hay không. Được, thì họ đến tu luyện, không được, thì không cần miễn cưỡng, chúng ta độ nhân cũng không thể cưỡng bách. Chư vị ắt phải là trong tâm muốn đề cao, mong muốn tu luyện, mong muốn đạt đến cảnh giới cao hơn, họ mới có thể tu luyện. Nhân tâm không động thì ai cũng không có cách nào, cưỡng chế ấy không phải tu luyện, cũng không thể khiến người ta tu luyện, tâm không động, họ không muốn cải biến bản thân, thì đều không có tác dụng gì. Mọi người biết chăng, Ông là lý siêu thường, nếu chư vị muốn tu luyện lên trên cao tầng, nếu chư vị muốn khiến cảnh giới của mình đề cao, chư vị đề cao thế nào đây?!

Rất nhiều người trước đây luyện khí công, bước vào một trạng thái rất sai lầm. Tôi chỉ cần bỏ công phu ra luyện, hàng ngày kéo dài thời gian luyện thì tôi có thể đề cao. Kỳ thực đều không đề cao được gì, họ vĩnh viễn cũng không đột phá được tầng trừ bệnh khỏe người, cũng tức là tầng luyện khí. Mà khí công không chỉ như vậy. Nó chỉ là lấy ra những điều của tầng thấp nhất trong tu luyện mà có thể trừ bệnh khỏe người vì người mà làm việc tốt, nhưng mục đích của nó không phải ở chỗ này. Cho nên tôi thường giảng, trong lịch sử Trung Quốc xưa nay đều chưa từng có, trên toàn thế giới đều chưa từng xuất hiện khí công, vì sao hôm nay trong trạng thái xã hội bị khoa học hiện đại dẫn động như thế này lại xuất hiện? Con người chính là con người, tư tưởng của con người là bị ức chế, trí tuệ của con người là hữu hạn, không nghĩ được những điều này, người ta liền cho rằng đó đều là tự nhiên, là ngẫu nhiên. Tôi nói

tự nhiên là không tồn tại, ngẫu nhiên là không có, hết thảy đều là có nguyên nhân. Vừa rồi tôi giảng những nội dung này, chính là nói với mọi người, chúng ta cần coi trọng học Pháp. Chỉ cần chư vị học Pháp [thì] chư vị sẽ đạt được đề cao trong tu luyện, xuất hiện các trạng thái khác nhau. Nếu chư vị không học Pháp điều gì chư vị cũng không đắc được.

Về rèn luyện khí công dù cho chư vị có rèn luyện thế nào, vị khí công sư kia có nói tốt nữa, thì đó cũng bất quá chỉ là trừ bệnh khỏe người, nó tuyệt đối sẽ không khiến chư vị đạt đến cảnh giới cao thâm. Quá khứ trong giới tu luyện cũng vậy, giới tôn giáo cũng vậy, [đều] biết rằng Pháp cao thâm khôn lường như thế, tuyệt đối không có, khí công thông thường vì nó không có Pháp để chỉ đạo tu luyện, nó chỉ là dạy người ta trừ bệnh khỏe người thế nào thôi. Vừa rồi tôi giảng, nếu muốn đạt đến cảnh giới ấy, chư vị có công phu cao thâm như thế, cảnh giới tư tưởng của chư vị ắt phải tương xứng.

Quá khứ chúng ta đều biết trong học thuyết của Phật Đà hoặc là Đạo gia đều nói đến tu luyện phải trọng đức, Giê-su dạy người ta phải làm người tốt. Dạy làm người tốt là sao? Dạy trọng đức là sao? Chính là chư vị phải càng ngày càng làm tốt. Chư vị phải tốt đến trình độ nào đây? Chư vị phải tốt đến mức hơn tất cả người thường, chư vị chính là người siêu thường. Bởi vì chư vị là người tu luyện mà, cho nên trên thân thể chư vị sẽ xuất công, sẽ tăng trưởng công, cao như cảnh giới tư tưởng của chư vị. Cảnh giới tư tưởng của chư vị càng cao thì tầng thứ của công của chư vị cũng càng cao. Tôi nói khoa học vĩnh viễn không đạt đến được, cũng chính là không phát triển đến được như cảnh giới của Phật.

Bởi vì cho dù khoa học này phát triển thế nào, người ta đều là người thường. Mọi người nghĩ xem, người thường là có thất tình lục dục, có các chủng tâm chấp trước. Các chủng dục vọng của thế gian con người, chur vị mang theo những thứ như vậy mà muốn lên thiên quốc, thế thì còn gì nữa! Thiên quốc vậy chẳng phải biến thành xã hội người thường rồi ư? Cũng chẳng biến thành xã hội người thường với kẻ tranh người đoạt, kẻ lừa người dối giữa người với người rồi sao? Cho nên chur vị ắt phải đạt đến cao như thế về mặt cảnh giới thì chur vị mới có thể lên được.

Rất nhiều người tin tôn giáo, tin vào tôn giáo hiện nay này, một là Thần không quản, rất khó đạt được đề cao; một điều nữa là rất nhiều người đối với hàm nghĩa chân chính của lời giảng của Giê-su, Jehovah hoặc là Thánh Maria năm đó là không lý giải được. Có người giảng chỉ cần có đức tin thì có thể đến thiên quốc. Đức tin, đó chỉ là một cơ sở, rất nhiều người chỉ dừng lại ở trên bề mặt của chữ mà lý giải, nói chỉ cần tôi tin, sau khi trăm tuổi tôi nhất định có thể đến thiên quốc rồi. Tôi nói với chur vị là không đến được. Vì sao không đến được đây? Chur vị nghĩ xem, thế nào gọi là đức tin thực sự? Chur vị chỉ là tin ở trên miệng, thực tế trong tâm lại không tin. Vì sao vậy? Bởi vì lúc tin thực sự, ngôn hành của chur vị ắt phải nhất trí. Ở giáo đường lúc chur vị sám hối, nếu chur vị nói hỡi Chúa của con, hãy giúp con đi, hôm nay con làm sai điều này, xin hãy tha thứ cho tội lỗi của con. Trong lúc này chur vị làm thật tốt. Nhưng lúc chur vị vừa ra khỏi cửa giáo đường, chur vị lại muốn gì làm nấy, giống như người thường, lại phạm sai lầm giống như thế, trong người thường biểu hiện

còn không tốt bằng người thường. Vậy chư vị thử nghĩ xem, sám hối của chư vị có tác dụng gì đây? Rất nhiều người đều là dừng lại ở trên bề mặt. Sau khi chư vị sám hối chư vị không được tái phạm sai lầm. Sau đó chư vị phát hiện vẫn còn sai lầm, chư vị lại đi sám hối, không tái phạm sai lầm cũ. Cứ thế chư vị không ngừng đem những sai lầm phạm phải trong người thường trừ bỏ đi, thì chẳng phải chư vị là một người càng tốt hơn nữa sao? Chẳng phải chư vị là một người tốt đã đạt đến cảnh giới cao hơn, siêu việt người thường rất nhiều rồi sao?! Vậy chẳng phải chư vị là tu luyện rồi, chẳng phải tâm tính đang đề cao sao? Bởi vì trong văn hóa phương Tây không có khái niệm tu luyện này, cho nên lúc Giê-su, Jehovah năm đó truyền Pháp của họ, thì không có nói đến danh từ tu luyện này, ngay cả khái niệm cũng đều không có, bởi vì họ biết rằng ‘tu tại tự kỷ, công tại sư phụ’. Chỉ cần chư vị tu luyện, hết thảy là do Thần của thiên quốc mà người tu luyện muốn tới sẽ đến giúp chư vị. Sản sinh biến hóa trên thân thể cho chư vị, diễn hóa thân thể cho chư vị, cho thân thể chư vị đạt được thần thông lớn giống như Thần vẫn mang theo, hết thảy điều đó đều do Thần đến làm.

Có người nói sau khi chết sẽ có thể lên thiên quốc. Người mà không trải qua tu luyện sau khi chết, dùng lời của người phương Tây các vị thì gọi là linh hồn. Linh hồn này, chính là quỷ hồn. Mọi người nghĩ xem nó là cái gì đây? Người phương Đông có khái niệm về tu luyện thân thể người vô cùng minh xác, phải tu xuất ra Phật thể, cũng chính là thân thể của Thần. Nếu chư vị không có Phật thể này, cũng tức là chư vị không có thân thể của Thần ở thế giới thiên quốc, linh hồn con

người sau khi xuất ra là sợ gặp ánh sáng. Dưới ánh mặt trời nó sẽ tản mất, ngay cả lần tới chuyển sinh cũng đều không thể được. Cho nên người ta chết rồi phải dùng vải che đậy kỹ, không để nó thấy được mặt trời ban ngày, chôn xuống đất, thì tránh được hồn của nó bị phá mà tản mất. Mà Phật và Thần đều là quang diệu vô tể, so với ánh sáng mặt trời thì còn mạnh hơn. Cái hồn đó thấy được Thần thì chẳng phải nó hóa mất rồi sao, nó có thể đến thế giới thiên quốc chẳng? Cho nên nó ắt phải có một thân thể của Thần, đồng thời trong tu luyện mà cải biến thành phần cấu thành của linh thể, khiến bản thân ấy biến thành kết cấu cao năng lượng, có một thân thể của Phật, hoặc là có một thân thể của Thần, thì nó mới có thể đến. Hồn có thể đến được thế gian con người không? Không đến được, cho nên nó ắt phải có một thân thể [để] đầu thai, từ thân thể cha mẹ đầu thai mà ra, mới có thể ở trên thế giới này. Có người cứ cho rằng họ tin thì có thể đến thiên quốc, sao có thể được? Trong giới tu luyện chúng tôi thì thấy thật đáng cười. Chư vị ắt phải tu luyện chân chính, chư vị mới có thể đến thiên quốc.

Vậy thì [trong] quá trình tín ngưỡng đối với Thần của tôn giáo phương Tây, tâm tính càng ngày càng cao, cảnh giới tư tưởng càng ngày càng cao, trở thành con người càng ngày càng tốt. Vậy chư vị nói xem họ không phải là đang tu luyện sao. Tu luyện là không giảng hình thức, các chủng các dạng phương pháp tu luyện đều có. Đây chính là chỗ khác nhau giữa hình thức tu luyện tôn giáo phương Tây và tôn giáo phương Đông. Vì sao phương Tây không giảng tu luyện, mà phương Đông giảng tu luyện? Kỳ thực đều là tu luyện, chỉ bất quá

văn hóa phương Đông về phương diện này rất minh xác; mà trong văn hóa phương Tây không có giảng đến những điều này. Bởi vì Thần hạ xuống độ nhân truyền Pháp cũng phải chọn dùng chủng hình thức văn hóa mà chủng người đó có thể hiểu mà làm, thì mới có thể khiến chư vị minh bạch, dùng ngôn ngữ của người đương thời mà giảng thì mới có thể khiến chư vị minh bạch. Ý mà tôi giảng đây cũng là nói với mọi người, luyện khí công thông thường không thể khiến người ta đạt đến cảnh giới thật cao thâm, không thể đạt đến được, chỉ có tu luyện chân chính mới có thể. Mà khí công nó chỉ bất quá là thứ ở tầng thứ thấp nhất thấp nhất trong tu luyện, cho nên nó chỉ giới hạn ở trừ bệnh khỏe người, mà ngay cả bản thân việc trừ bệnh khỏe người đối với người ta là cũng có yêu cầu. Bởi vì dù sao nó cũng là một chủng hình thức tu luyện, so với bất cứ phương pháp trị liệu y học nào cũng đều khác nhau. Nếu chư vị muốn học khí công, khiến bệnh trên thân thể chư vị được chữa khỏi, chư vị ắt phải phù hợp với yêu cầu của Pháp lý của khí công.

Thế nào là phù hợp với yêu cầu của Pháp lý của khí công? Bởi vì nó là siêu thường, muốn dùng phương pháp siêu thường trừ bệnh, không cần uống thuốc, không cần tiêm, không cần phẫu thuật mà vẫn khỏi, đó chẳng siêu thường là gì? Đối với con người mà giảng, chư vị phải phù hợp với lý của nó, chư vị mới có thể thực sự khỏi bệnh. Đây chính là nguyên nhân căn bản của việc rất nhiều người luyện khí công mà vì sao bệnh của họ không khỏi. Bởi vì chư vị muốn dùng loại phương pháp siêu thường này để trừ khỏi bệnh của chư vị, chư vị phải phù hợp với cái lý siêu thường

này. Cho nên chư vị ắt phải chiếu theo yêu cầu của khí công mà làm một người tốt, thay đổi hẳn thói quen làm chuyện xấu, chuyện không tốt của chư vị, bệnh của chư vị mới có thể thực sự loại bỏ. Đây chính là nguyên nhân thực sự của việc khỏi bệnh. Mà thông qua phương pháp trị liệu y học trong người thường thì không cần như thế. Phải phẫu thuật, phải tiêm, uống thuốc mới có thể khiến chư vị khỏi bệnh. Tuy nhiên trong vũ trụ này có một lý, gọi là 'bất thất bất đắc', đắc, thì chư vị phải mất; mất, thì chư vị có thể đắc, đây là chân lý tuyệt đối. Chư vị biết rằng bệnh kia của chư vị trong bệnh viện vì sao mà khỏi? Có người nói chúng tôi ở đây thông qua phương pháp khoa học kỹ thuật hiện đại mà đã khiến bệnh khỏi. Tôi nói đó chỉ bất quá là một loại thủ pháp của xã hội hiện đại mà tự bản thân con người hiện đại biểu hiện ra, một loại biểu hiện về hình thức mà thôi. Nguyên nhân thực sự có thể khiến chư vị khỏi bệnh lại không chỉ bởi vậy. Bởi vì nó còn phải phù hợp với lý của vũ trụ ở không gian này. Mọi người biết rằng khi chư vị mắc bệnh, chư vị phải tiêu rất nhiều tiền để khám bệnh, đương nhiên có một số quốc gia thực hiện phúc lợi xã hội rất tốt, trong xã hội có bảo hiểm y tế, có thể giải quyết vấn đề này. Thế nhưng chư vị lại thống khổ, chư vị mắc bệnh chư vị chẳng thống khổ sao? Bản thân sự thống khổ của chư vị, chư vị chính là đang chịu tội, bản thân thống khổ này cũng là đang hoàn trả nghiệp lực ấy. Sau đó, chư vị lại tiêu bao nhiêu tiền, rồi phải tiêm, uống thuốc, rồi lấy dao rạch chư vị một cái, chẳng phải chư vị đã chịu tội rồi, mới khiến bệnh của chư vị được thuyên giảm. [Tôi] nói cho chư vị, sự thuyên giảm

ấy, nó vẫn không phải là chuyển biến từ căn bản, họ khiến nghiệp bệnh ấy di dời và trì hoãn về sau rồi.

Bởi vì bệnh này không mắc phải ở thân thể bề mặt nhất nơi người thường, nó mắc phải ở tầng lạp tử vi quan từ dưới thân thể cấu thành bởi các lạp tử phân tử lớn nhất trở xuống. Phân tử có các lạp tử ở các tầng vi quan khác nhau đã cấu thành thân thể người, mỗi một tầng lạp tử chính là một tầng không gian. Đương nhiên không gian của nó không phải là sắp đặt chồng lên nhau, nó là lạp tử nhỏ cấu thành lạp tử lớn, thế nhưng cảnh giới ở mỗi một tầng lạp tử nhỏ đó, nó lại chính là một tầng không gian. Có rất nhiều không gian như thế, cũng chính là rất nhiều nguyên nhân của bệnh nằm ở trong đó. Chứ không phải là từ bề mặt mắc phải, mà phản ánh đến bề mặt tổ chức của da thịt, đây chỉ là một chủng hiện tượng của bệnh trên bề mặt mà thôi.

Chư vị dùng phẫu thuật, chư vị nói đã cắt bỏ khối u đó rồi. Kỳ thực cái cắt bỏ là tế bào nhục thể được cấu thành bởi một tầng phân tử lớn nhất, đã cắt bỏ nó đi rồi, tế bào đó biểu hiện ở không gian này là cắt bỏ rồi. Nhưng cấu thành tế bào này còn có lạp tử ở vi quan hơn thì chư vị không cắt bỏ được. Nhưng tế bào thân thể ở bề mặt này, sau khi cắt bỏ nó đi rồi, chư vị không nhìn thấy nó nữa, như thế là bệnh khỏi rồi. Sau đó bệnh có thể chuyển hóa, có những bệnh có thể tái phát. Bởi vì không có thực sự trừ bỏ bệnh đó đi, có thể chỗ khác lại bắt đầu chuyển dịch thành ổ bệnh, lại mọc ra một khối u, hoặc là nó chuyển hóa, chuyển hóa biến thành bệnh khác, hoặc là tai nạn khác. Đây là nguyên nhân chân thực mà chúng tôi nhìn được. Mà công năng trị bệnh nó không dùng đến phẫu thuật. Nó vì sao có thể

cắt bỏ khối u của người được? Chính là bởi vì nó từ trong không gian khác, không gian mà con mắt người nhìn không thấy, từ đó mà lấy nó đi. Lấy ví dụ đơn giản nhất mà giảng, mọi người nhìn thấy tấm vải này lồi lên một cục, vì sao vậy? Bởi vì đằng sau có nguyên nhân, tay của tôi ở phía sau. Chư vị lấy vải đi rồi, nhưng cái tay này chư vị lại không hề lấy đi, nó lại đến chỗ bên này rồi, chính là nói nguyên nhân ở đằng sau chư vị không giải quyết, thì không thể giải quyết từ căn bản. Cũng chính là nói phương pháp trị liệu y học của con người, không giải quyết được vấn đề căn bản, bởi vì phương pháp trị liệu y học của con người chỉ là giải quyết bề mặt, mà không tiêu được nghiệp.

Được mất của con người trên thế giới, hạnh phúc và không hạnh phúc, chư vị sống vui sướng hay không, chư vị có phúc phận hay không, hoặc có tai nạn lớn mức nào, hết thảy đều quyết định từ hai chủng vật chất mà thân thể người mang theo: một thứ gọi là đức, một thứ gọi là nghiệp. Chính là tác dụng của hai chủng vật chất này. Chúng ta làm việc tốt thì sẽ tích đức. Quá khứ họ giảng tích đức tích đức, người ta đều coi nó như sự tình ở trong hình thái ý thức, trong cảnh giới tư tưởng. Kỳ thực nó là vật chất, vật chất thực sự hữu hình. Mà người ta giảng nghiệp lực, trong tôn giáo phương Đông giảng thật minh xác. Cái gì gọi là nghiệp lực? Chính là chủng vật chất đen đen đó, khi người ta làm việc xấu, thì sẽ sản sinh những thứ này. Mà khi những thứ này nhiều rồi, người ta sẽ xuất hiện việc không vui, như người ta sẽ mắc bệnh, người ta sẽ có tai, có nạn. Tôi phát hiện hết thảy [những gì xảy đến với] con người đều là bản thân con người làm ra. Chư vị ở thế gian con

người hạnh phúc hay không, tốt và xấu, đều là bản thân chư vị làm ra thôi. Thông thường những thứ này nó có biểu hiện ra ở đời này, cũng có cách đời mà biểu hiện ra. Đại đa số là cách đời mà biểu hiện ra. Cách đời biểu hiện là gì? Chính là không biểu hiện ra ở trong đời này kiếp này, mà kiếp sau đời sau biểu hiện ra. Về việc biểu hiện ra ở đời này, trong giới tu luyện phương Đông gọi là 'hiện thể hiện báo', chư vị làm việc xấu rồi, lập tức sẽ báo ứng chư vị. Có người vừa mới làm xong chuyện xấu, ra khỏi cửa một cái liền bị ngã đau. Họ không coi đó là báo ứng do làm việc xấu. Họ coi đó là ngẫu nhiên, tự nhiên. Tôi giảng không hề có hiện tượng tự nhiên, hết thấy đều có [trật] tự, ngẫu nhiên là không tồn tại. Trong không gian này những thứ mà người ta nhìn không thấy vô cùng nhiều, đương nhiên khoa học hiện đại biết rằng nó có không khí, có ôxi, có hydro, còn có nguyên tố vi lượng cấu thành bởi các phân tử khác. Chỉ có vậy thôi, mà những thứ ấy con mắt này của chư vị cũng không nhìn thấy rồi.

Kỳ thực, tôi nói với mọi người, trong không gian này ở mức cực vi quan, gồm cả những vật chất tràn đầy khổng lồ kia, họ đều là Thần, nhất cử nhất động của con người đã làm những gì, họ đều [thấy] rất rõ ràng. Khi người ta làm chuyện xấu, cứ cảm thấy như bản thân làm chuyện xấu thì người khác không nhìn thấy, biết rằng bản thân làm là chuyện xấu mà vẫn tìm cho mình lý do để lừa gạt bản thân, khiến bản thân yên dạ yên lòng hơn. Họ căn bản không tin vào Thần. Tôi ví dụ thế này, nói vui thế này, đây không phải là vấn đề tôn giáo hay chủng tộc gì cả. Tôi chỉ là giảng người ta làm chuyện sai trái. Mọi người biết rằng, mấy ngày

trước nước nào đó làm thực nghiệm về hạt nhân, liên tục cho nổ năm quả bom nguyên tử, các quốc gia đều rất kinh ngạc trước sự việc này! Bởi vì trên thế giới người ta đều hy vọng hòa bình. Họ làm nổ tung bom nguyên tử để làm gì? Tôi không hề ôm giữ bất kể quan niệm nào, tôi chỉ là giảng người ta làm chuyện sai trái, không giảng về vấn đề đúng hay sai của dân tộc kia. Mọi người thử nghĩ xem, làm nổ hạt nhân đó, mặc dù chưa vị cho nổ ở dưới mặt đất, nhưng nó lại phá hoại thế giới vật chất này vốn do các lap tử phân tử khác nhau cấu thành nên, [phá hoại] trái đất, phá hoại môi trường này của nhân loại, Thần sẽ không dung nhẫn đâu! Khi Trời báo ứng con người, con người lại cho là hiện tượng tự nhiên. Nhiệt độ không khí của nước đó lập tức thành cao nhất toàn thế giới, nay đã giữ ở mức 50 độ C, nắng nóng đã gây chết rất nhiều người, lại gây ra cơn bão lớn cũng làm chết không ít người. Người ta vẫn không coi những hiện tượng này là Thần đang cảnh cáo con người: Không được như vậy. Người ta lại coi nó thành hiện tượng tự nhiên. Mỗi một sự việc phát sinh trên thế giới chúng ta đều không phải ngẫu nhiên. Chưa vị cứ xem xem, nếu như một dân tộc nào đó, một địa khu nào đó, hoặc một người nào đó làm chuyện xấu rồi, theo ngay sau đó sẽ có hiện tượng đặc thù xuất hiện. Tai nạn của con người, hết thấy của con người đều là bản thân con người làm ra. Vừa rồi tôi đã giảng một cách đơn giản một vài điều sơ cấp. Về những điều này những học viên lâu năm của chúng ta ngồi đây họ đều có lý giải rất sâu sắc. Bởi vì ngồi đây có rất nhiều là học viên mới, tôi chỉ là giảng một chút hết sức đơn giản về những tình huống này.

Nếu chư vị muốn biết hoàn toàn những điều này, tôi nghĩ cứ đọc sách xem. Cuốn sách “Chuyển Pháp Luân” này trong giới khoa học kỹ thuật toàn thế giới đã dẫn đến chấn động rất lớn rồi! Nội hàm trong “Chuyển Pháp Luân” là tương đối lớn, nội hàm là tương đối phong phú. Bởi vì tu luyện là có phân tầng thứ, có các cảnh giới khác nhau. Chư vị xem một lần chư vị sẽ phát hiện: Ô! Hóa ra đây là một cuốn sách bảo người ta làm người tốt. Thế nhưng tôi nói với mọi người, vẫn không chỉ là bảo chư vị làm một người tốt như thế nào, nếu như chỉ có vậy chư vị cũng không thăng hoa lên được. Vậy nếu chư vị muốn thăng hoa lên, thì trong sách phải có Pháp lý ở cảnh giới cao hơn vượt trên người tốt để chỉ đạo chư vị. Vậy thì cuốn sách này, ắt phải có nội hàm ở tầng này. Khi chư vị lại tu luyện lên tầng thứ cao hơn, thì Ông có thể chỉ đạo chư vị tu luyện lên cao, tu luyện cao hơn cao hơn. Tu luyện ở các tầng thứ cao hơn khác nhau, vậy thì Pháp này ắt phải có năng lực này, có nội hàm ở các tầng thứ khác nhau ở bên trong chỉ đạo chư vị tu luyện. Cứ thế chỉ đạo chư vị đến mục tiêu tu luyện cần đạt đến – cảnh giới viên mãn. Cho nên tầng thứ càng cao, thì trong tu luyện những điều chư vị thấy được từ trong sách sẽ càng nhiều. Ở đây tôi chủ yếu là nhắm vào học viên mới mà giảng, cũng là giảng một cách đơn giản, kỳ thực cũng là rất cao rồi. Chư vị sẽ có những lý giải khác nhau, không giảng nhiều nữa, Pháp hội lần này chủ yếu là hội giao lưu tâm đắc.

Tôi muốn nghe một chút học viên nói về thể hội tu luyện của bản thân [có được] thông qua học Pháp. Vào nửa ngày cuối cùng khi lần hội này kết thúc, tôi sẽ giải đáp câu hỏi cho mọi người, cũng là một lần giảng Pháp.

Mọi người sẽ đặt những câu hỏi khác nhau, đối với tu luyện cũng là có tính nhắm thẳng; đồng thời cũng có tính phổ biến, đối với việc mọi người cùng nhau đề cao là có chỗ tốt. Mọi người có thể viết ra mảnh giấy đưa tôi, tôi sẽ giải đáp cho mọi người. Trong đoạn thời gian này học viên cũ đề cao rất nhanh, hơn nữa khoảng cách với học viên mới rất lớn. Pháp đều giảng toàn bộ cho học viên rồi, chỉ là vấn đề tu luyện đề cao thế nào thôi.

Vừa rồi tôi chủ yếu là giảng cho học viên mới một số đạo lý nông cạn rõ ràng nhất. Nếu nói rõ ràng ra toàn bộ, ngồi đây giảng mấy ngày mới có thể nói cho nó rõ ràng. Tôi chỉ là giảng khái quát một chút thôi.

Lần gặp mặt này rất khó được, mọi người đều cảm thấy thời gian tu luyện này rất dài, nhưng cơ hội cùng tôi gặp mặt lại rất ít. Kỳ thực chư vị ngày ngày đều ở bên cạnh tôi, chư vị chỉ là bản thân không biết, thế nhưng lại không thể để chư vị biết. Bởi vì bề mặt của chư vị vẫn còn là người thường. Tu luyện đến trạng thái nào đó, chư vị mới có thể biết. Lời tôi vừa giảng, ý tứ là nói nếu chư vị muốn tu luyện thì tôi là có thể quản chư vị. Cho dù là có bao nhiêu người, tôi đều có thể quản được. Tôi có vô số Pháp thân, khái niệm này trong tôn giáo phương Tây không có, trong tôn giáo phương Đông mới có. Đặc biệt là trong Phật giáo, trong Phật giáo giảng Pháp thân của Phật A Di Đà rất nhiều. Tôi bảo mọi người rằng, Pháp thân của tôi nhiều không đếm được, không thể đếm được. Chính là có bao nhiêu người tu luyện thì tôi cũng đều có thể quản được. Thế nhưng Pháp thân này lại chính là tôi, cũng là biểu hiện hình tượng cụ thể của trí huệ, dùng khái niệm của con người lại không lý giải nổi. Bởi vì khoa học hiện nay chỉ

giới hạn tại không gian hiện hữu, tại kết cấu của một tầng lập tử lớn nhất mà nhận thức.

Khoa học hiện nay có thể nhìn được kết cấu bởi một tầng lập tử phân tử lớn nhất. Đặc tính của thép so với sắt thì phải cứng và bền hơn, là bởi vì thành phần và kết cấu lập tử là khác nhau. Đồng là trạng thái gì, bạc là trạng thái gì, vàng là trạng thái gì, [khoa học] là có thể biết được những điều này, sau đó lợi dụng những vật chất hiện hữu mà có thể nhận thức được này, chỉ theo đó mà phát triển. Nhưng tôi nói với mọi người, đây chính là hạn chế lớn nhất khiến khoa học hiện đại phát triển nhận thức không đến được không gian khác, cũng chính là nó không hề đi theo con đường vật chất hướng đến thế giới vi quan hoặc lớn hơn như vậy mà nhận thức. Kỳ thực vật chất ấy là do các tiểu lập tử phân tử khác nhau tổ thành, mà các lập tử phân tử đó, là do lập tử nguyên tử tổ thành, lập tử nguyên tử lại là do lập tử hạt nhân nguyên tử tổ thành, hạt nhân nguyên tử lại là do lập tử vi quan hơn, lập tử vật chất vi quan hơn là do lập tử vi quan hơn hơn nữa tổ thành, lập tử vi quan hơn hơn nữa lại là do lập tử vi quan hơn hơn hơn nữa tổ thành, đối với con người mà giảng thì vô cùng vô tận. Cứ như vậy mà không ngừng phát triển tiếp xuống dưới. Đạt đến vi quan thế nào đây? Tôi nói với mọi người, lập tử mà đạt đến trạng thái vi quan đó, thì thật đáng sợ!

Thích Ca Mâu Ni nhìn được trong một hạt cát có tam thiên đại thiên thế giới. Tam thiên đại thiên thế giới mà Ông nói, không phải nói xã hội nhân loại. Ông muốn giảng, học thuyết tam thiên đại thiên thế giới của Ông, nếu dùng bạch thoại của tôi mà giảng, chính là nói

hệ Ngân Hà của chúng ta đây có ba nghìn không gian vật chất giống như nhân loại tồn tại, cũng tức là tinh cầu như thế này. Thế nhưng ý mà Ông giảng bên trong một hạt cát lại có ba nghìn thế giới như vậy. Trong cuốn sách “Chuyển Pháp Luân” ấy tôi đều nói tới rồi. Vậy tam thiên đại thiên thế giới ở trong một hạt cát đó có nhiều thế giới nhân loại như thế, vậy sinh mệnh ở vi quan là tồn tại, vậy bên trong thế giới của hạt cát đó có thể cũng có giang, hà, hồ, hải, nó cũng có hạt cát. Vậy bên trong hạt cát đó phải chăng cũng có tam thiên đại thiên thế giới vi quan hơn, xã hội giống như nhân loại ở vi quan hơn tồn tại. Thích Ca Mâu Ni đã nhìn được tương đối vi quan rồi. Phật, họ có năng lực này, thế nhưng tôi nói với mọi người, đó cũng là cực kỳ nông cạn thôi, truy xét xuống dưới tiếp, lạp tử ở vi quan là vô cùng vô tận. Tôi lấy ví dụ đơn giản nhất, tôi đã nói với người ta, tôi nói tầng lạp tử lớn nhất mà con người có thể nhìn thấy không phải là phân tử, tầng lạp tử lớn nhất mà con người có thể nhìn thấy là tinh cầu. Thế nhưng tinh cầu lại không phải là tầng lạp tử lớn nhất trong vũ trụ. Nó chỉ bất quá là lạp tử trung gian từ hồng quan cho đến vi quan, chớ vị nghĩ xem nó có bao nhiêu lạp tử hình cầu khổng lồ tồn tại.

Vũ trụ là một đơn nguyên, là một lạp tử chỉnh thể. Có ba nghìn vũ trụ như của chúng ta, lại cấu thành vũ trụ tầng thứ hai, cũng chính là cấu thành một tầng lạp tử lớn hơn, đây chỉ là từ một tuyến mà triển khai ra thôi. Thế nhưng sự lan trải của lạp tử đó là vô biên vô tế, đến nơi nào cũng phân bố hết thảy, khi điện tử vận chuyển xung quanh hạt nhân nguyên tử, có giống như trái đất chúng ta xoay quanh mặt trời mà vận chuyển

không? Là giống hệt như đúc vậy, vô luận là về cơ chế hay về hình thức đều giống hệt như đúc. Bởi vì lạp tử càng nhỏ, thì mật độ lạp tử của nó càng lớn, nếu như chưa vị phóng to nó ra to đến mức giống như trái đất chúng ta mà nhìn, chưa vị thử xem trên mặt của điện tử đó là gì đây? Có thể có con người hay không? Đương nhiên trên mặt có những gì và hình thức tồn tại lạp tử là hai khái niệm, tôi chỉ là nói cái ý này. Thấy nó có giống tinh cầu hay không?

Nhân loại hiện nay chỉ thừa nhận bản thân là sinh mệnh cao cấp duy nhất trong toàn thể vũ trụ. Kỳ thực tôi nói với mọi người, nhân loại là sinh mệnh cấp thấp nhất duy nhất trong toàn vũ trụ. Trên mỗi một tinh cầu đều có sinh mệnh, chỉ có trên mặt trăng là không có. Mặt trăng là nhân loại trước kia tạo ra (lịch sử nhân loại là từng đợt từng đợt), nghiệp lực của nhân loại lớn rồi thì sẽ bị tiêu hủy đi. Có nhân loại mới lại phát triển trở lại, sau đó không tốt nữa thì lại tiêu hủy. Nói về mặt trăng một chút, mặt trăng là do nhân loại tiền sử tương đối xa xưa trước kia tạo ra. Lúc đó khi tạo ra không có thể tích lớn như thế này, độ sáng cũng sáng hơn hiện nay. Nhưng đối với nhân loại hiện nay mà giảng, thì đã là tương đối khổng lồ rồi. Bởi vì ở giữa là trống không, sau đó qua năm tháng đằng đằng, bụi bặm của vũ trụ tùy theo vật chất nổ tung mà không ngừng rơi xuống, lúc tinh cầu canh tân, sản sinh vật chất nổ, bụi bặm của nó không ngừng bao phủ, nên khiến độ dày bề mặt mặt trăng tăng lên rất nhiều. Độ dày bề mặt tăng thêm đến mấy chục kilômét, đây là bụi bặm của nó, nếu như giảm đi mấy chục kilômét, thì nó sẽ có độ lớn như ban đầu.

Điều tôi giảng vừa rồi là nói với mọi người rằng, trên tất cả các tinh cầu đều có sinh mệnh sinh tồn, hơn nữa rất nhiều là sinh mệnh tồn tại giống như hình tượng của nhân loại, chỉ là họ không ở không gian này, bởi vì lập tử khác nhau tổ thành không gian khác nhau. Nếu như chư vị muốn tiến nhập vào không gian đó, chư vị sẽ không thể dùng khái niệm của khoa học nhân loại hiện nay để nhận thức, khoa học này đúng là quá nông cạn. Chư vị tiến nhập vào thế giới ấy thì phải phù hợp với trạng thái, hình thái và tư duy của thế giới ấy, chư vị mới có thể nhận thức được. Sau khi chư vị tiến vào rồi chư vị sẽ phát hiện, lập tử so với tầng lập tử của nhân loại thì nhỏ hơn, thế nhưng không gian của nó lại cực kỳ rộng lớn. Nhân loại chúng ta sinh tồn ở giữa hai loại lập tử là tinh cầu và phân tử.

Không khí là do phân tử tổ thành, chư vị không nhìn thấy; hoa cỏ, cây cối, sắt thép cho đến vải chư vị mặc ở trên thân với nhục thể, đầu tóc của chư vị, hết thấy các thứ chư vị dùng, hết thấy chung quanh đều là do phân tử tổ thành, đất ấy cũng là do phân tử tổ thành, con người chúng ta gọi nó là đất. Kỳ thực Thần coi sự cấu thành của tất cả mọi thứ trong không gian của nhân loại đều là đất cấu thành, chư Thần coi bản thân phân tử cũng là đất. Có người hỏi tôi, nói rằng Chúa của chủng người phương Tây Jehovah đã giảng, Ông dùng đất bùn để tạo con người. Kỳ thực chỉ là con người chúng ta lý giải không được mà thôi, hết thấy của không gian này trong mắt của họ đều là đất, bao gồm không khí, chư vị chỉ bất quá là bị đất chôn vùi, chung quanh toàn là đất. Con người chính là ở trong đồng đất mà chui qua chui lại, đều là đất cấu thành, con người

chính là ở bên trong đất. Tôi nghĩ câu chuyện Thiên Chúa của chúng người phương Tây giảng là dùng đất bùn tạo con người, tôi giảng như vậy xong thì không khó lý giải nữa rồi.

Nếu như muốn biết trạng thái tồn tại của sinh mệnh ở không gian khác, chư vị phải phù hợp với hình thức của trạng thái không gian sinh tồn của một tầng lớp tử nhỏ hơn, dùng lý luận của khoa học hiện nay thì chư vị nhận thức không nổi. Chư vị còn phải quãng đi quan niệm của khoa học hiện đại, thì chư vị mới có thể nhận thức. Một khi nhận thức rồi chư vị phát hiện rằng không phải là khái niệm thời gian và không gian mà nhân loại giảng. Chư vị thấy lời hiện nay tôi giảng, một câu nói tôi vừa mới giảng ở trong không gian khác họ cũng đang nghe. Tôi là đang siêu việt hết thấy thời không mà làm sự việc này. Câu nói của tôi vừa rồi, ở một không gian mà thời gian rất nhanh thì đã là trải qua mấy trăm vạn năm rồi, chính là nói cái ý này. Thế nhưng sinh mệnh ở thời không khác nhau lại không cảm giác được sự nhanh chậm của thời gian một chút nào. Bởi vì trong các không gian khác nhau, kết cấu của vật thể hết thấy đều là giống với thời gian này, nó có niên đại của nó. Thời gian của một câu nói mà tôi đã giảng, nó đã qua mấy nghìn vạn năm rồi. Thời gian một năm của họ có thể họ cũng cảm giác còn dài hơn so với một năm ở trái đất, chính là chư vị không thể dùng tư duy của nhân loại để nghĩ về những sự việc này, cho nên, chư vị muốn nhận thức không gian khác, thì chư vị phải phù hợp với phương pháp tư duy và trạng thái của không gian khác, chư vị mới có thể nhận thức được. Đằng sau Pháp này có các nội hàm khác nhau, cũng là

nói với chư vị ở các không gian khác nhau, Ông vì sao lại có tồn tại các nội hàm khác nhau? Pháp ấy vì sao đằng sau lại có lực lượng lớn như vậy? Có thể khiến chư vị cải biến thân thể, có thể khiến chư vị đạt được đề cao? Tôi chính là nói với chư vị, hình thức tồn tại của Ông không thể để chư vị dùng tư tưởng của người thường mà nghĩ như thế. Đằng sau các chữ, có trùng trùng điệp điệp vô số sinh mệnh cao cấp.

Tôi chỉ là kết hợp tư tưởng của con người hiện đại, học vấn của con người hiện đại mà giảng. Nói thẳng ra, chính là kết hợp khoa học mà con người hiện đại vẫn ý lại để giảng. Nhưng mặc dù tôi kết hợp khoa học hiện đại để nói với chư vị những đạo lý này, thế nhưng tôi nói với mọi người, tôi lại không tán thành cái khoa học này. Thứ nhất, cái khoa học này trong toàn bộ vũ trụ khổng lồ này chỉ là “kiến thức trẻ con” cực nhỏ. Nhưng đối với con người mà giảng thì nó có nào là máy móc hiện đại hóa, như thế là tốt hơn cổ đại biết bao nhiêu, kỳ thực tôi nói với chư vị, so với văn minh của nhân loại một thời kỳ trước thì kém tương đối nhiều, các công cụ có tinh xảo đến mấy thì so với văn minh thời kỳ trước còn thô tháo lắm. Hơn nữa khoa học này cực hạn vào trong một phạm vi mà phát triển, họ đã cho khoa học của mình một cái khung rồi. Vậy thì sẽ tạo thành một trạng thái nào đây? Những điều ở ngoài khoa học thực chứng họ sẽ không dám thừa nhận, đây là đáng sợ nhất, đối với nhân loại mà nói là đáng sợ nhất. Vì sao vậy? Mọi người thử nghĩ xem, khoa học ấy nó rất nông cạn, dùng lời của bản thân khoa học gia mà nói thì là còn chưa phát triển. Hiện nay người ta hết sức tin tưởng nó, cho rằng nó là chân lý tuyệt đối. Chúng

nhận thức này bao gồm rất nhiều lý luận trong xã hội hiện nay và tôn giáo phương Tây, bất kể là Thiên Chúa giáo, Cơ Đốc giáo, những điều mà chư vị tin thực sự lại không phải là Chúa của chư vị, điều chư vị thực sự tin là khoa học. Từ trong xương tủy của chư vị, điều chư vị thực sự tin là khoa học. Mà tôn giáo của chư vị chỉ là một loại hình thức bề mặt, đã trở thành hoạt động văn minh của con người. Thế nhưng tôi nói với mọi người, khoa học này nó cũng là một tôn giáo. Nó là một tôn giáo hết sức hoàn thiện.

Thứ hai, mọi người biết tôn giáo thông thường, nó phải bảo con người làm [người] như thế nào. Thế nhưng khoa học kia nó cũng có từ tiểu học đến trung học đến đại học. Trong tôn giáo có mục sư, có giáo chủ, còn có các thần chức nhân viên khác. Mà trong khoa học này còn kiện toàn hơn, nó có giáo sư, cử nhân, thạc sĩ, tiến sĩ, sau tiến sĩ của nó, còn có cố vấn, học vị càng cao thì đối với giáo lý của khoa học thì nắm được càng nhiều, danh xưng của các nhân viên chức sắc cũng không ít. Về phương diện này nó hết sức hoàn thiện. Tôn giáo thông thường là dạy người ta từ tín ngưỡng về tinh thần mà từ đó đạt được biến hóa về vật chất. Mà khoa học là bảo người ta từ nhận thức về vật chất và từ đó dẫn đến tin cậy và duy hộ về mặt tinh thần. Thế nhưng nó không phải do Thần truyền cấp cho con người, mà là người ngoài hành tinh ở trong tam giới vì để thao túng nhân loại mà truyền cấp cho con người. Tín ngưỡng của con người đối với nó đã vượt qua hết thảy. Nhưng tôi nói với các vị, cái khoa học này, chính vì sự thô thiển của nó, đã dẫn đến sự bại hoại của đạo đức xã hội nhân loại, đó là đáng sợ nhất. Bởi vì khoa học không nhận

thức được hình thức cụ thể của tồn tại vật chất ở vi quan, nó không biết rằng con người làm việc xấu sẽ sản sinh nghiệp lực. Vật chất màu đen ấy nó sẽ mang đến tai nạn cho người ta. Không biết rằng khi con người làm việc tốt thì sẽ sản sinh vật chất màu trắng, nó sẽ mang lại hạnh phúc cho người ta; mang đến các trạng thái, báo ứng cho sự chuyển sinh luân hồi con người trong các tầng không gian. Thậm chí nó không chứng thực được thế giới thiên quốc. Thế mà một khi chư vị nói đến những thứ này thì, người tín ngưỡng khoa học sẽ nói chư vị đang nói chuyện mê tín, những thứ này đều không tồn tại, điều tôi tin tưởng là khoa học. Như vậy mọi người thử nghĩ xem, đó chẳng phải cái gây lớn khoa học đang vô tình đả kích thứ quan trọng nhất duy hộ nhân loại – đạo đức sao? Đó là vô cùng đáng sợ!

Sở dĩ con người có quy phạm đạo đức, là bởi vì người ta biết rằng, làm việc không tốt sẽ không đến được thiên quốc và còn phải xuống địa ngục chịu báo ứng. Người ta sẽ ước thúc bản thân không làm chuyện xấu, duy hộ đạo đức của nhân loại. Con người một khi không tin vào những điều này, không tin vào Thần (mặc dù Thần là tồn tại một cách chân thực), khi con người không tin vào Thần, mọi người thử nghĩ xem, thì sẽ đáng sợ vô cùng! Chuyện xấu gì con người cũng dám làm, họ cho rằng không ai nhìn thấy, nên làm chuyện xấu, khoa học hiện đại đã tạo nên một thế hệ người mới mà sát nhân, phóng hỏa, làm chuyện xấu một cách không e dè gì. Trong xã hội đã xuất hiện những gì là tổ chức xã hội đen, hút hít ma túy, buôn bán ma túy, mại dâm, chuyện gì cũng làm. Những thứ loạn bát nháo, tùy tiện hành động, muốn làm gì liền làm nấy. Mọi người

thử nghĩ xem, xã hội này có đáng sợ không?! Đây chính là tai nạn lớn nhất mà khoa học đã mang đến cho chúng ta. Bởi vì khoa học không chứng thực được sự tồn tại của Thần, không chứng thực được sự tồn tại của đức, không biết đến nhân quả báo ứng. Khi chư vị nói đến những vấn đề này, người ta sẽ vung cái gậy khoa học để đánh chư vị, nói chư vị là mê tín. Đạo đức của nhân loại ngày càng mất đi rồi, xã hội đã đến mức mà không ai có thể dọn dẹp được nữa rồi, con người cũng đã đến lúc nguy hiểm nhất rồi. Bởi vì Thần là không thể cho phép loại nhân loại biến dị ở dạng giữa người và súc vật này tồn tại.

Chỗ này tôi chỉ là giảng cho mọi người đạo lý này, tôi không phản đối học vấn của nhân loại. Nhưng mà, tôi bảo mọi người rằng đừng mê tín khoa học. Nó có thể trong phạm vi nhất định của không gian vật chất hiện hữu mà khiến xã hội nhân loại đạt được một số cải thiện, nhưng mà, tai nạn tương ứng mà nó mang đến lại tương đối lớn. Vừa rồi điều tôi chỉ ra là tai nạn mà con người nhìn không thấy. Tai nạn mà người ta có thể nhìn thấy, như ô nhiễm môi trường, thế giới tự nhiên bị phá hoại, thì cũng tương đối đáng sợ, khoa học này mang đến hàng loạt rất nhiều các vấn đề xã hội. Bởi vì quan niệm của con người rất khó ngay lập tức mà chuyển biến, với học viên mới ngồi ở đây tôi sẽ không giảng nhiều nữa. Rất nhiều vấn đề của xã hội đều là do khoa học mang đến, rất đáng sợ. Chư vị không tin vào Thần, nhưng Thần tồn tại một cách hết sức thực tại, trong vũ trụ khổng lồ nơi nào cũng đều là Thần, không đâu không có.

Bởi vì con người đã làm chuyện xấu mà từ trên các tầng thứ khác nhau rớt xuống, rớt xuống tầng thứ thấp nhất, cũng chính là rớt vào trong xã hội mê này, khiến con mắt của chư vị cũng là dùng tầng lạp tử lớn nhất là phân tử tổ thành. Cho nên con mắt này của chư vị không nhìn được không gian khác. Chúng ta trong tu luyện, vì sao có người có thể nhìn thấy những điều mà người thường nhìn không thấy? Chính là đã khai huệ nhãn của chư vị, chúng tôi gọi là khai thiên mục. Không dùng con mắt người cấu thành bởi phân tử này mà nhìn, nhưng có người cũng cảm giác là dùng con mắt mà nhìn, kỳ thực là hai loại con mắt có thể đồng thời phát huy tác dụng, là chư vị cảm thấy như là con mắt của chư vị đã nhìn. Vấn đề giảng ra vừa rồi cũng là có ích cho mọi người đề cao trong tu luyện.

Tiếp theo tôi lại giảng một chút vấn đề liên quan đến tôn giáo. Bởi vì người phương Tây có rất nhiều người tin vào tôn giáo. Khi họ đắc Pháp, có một chương ngại. Kỳ thực tôi nói với mọi người, trong tôn giáo của xã hội nhân loại hiện nay, tất cả các chính giáo trên toàn thế giới đã không còn Thần quản nữa rồi. Phàm là trong tôn giáo mà xuất hiện một số trạng thái, kỳ tích hoặc là hình thức biểu hiện, đều là những linh thể năng lực thấp trong xã hội nhân loại đang khởi tác dụng, chúng là hại người đó. Trong tôn giáo không hề có Thần quản.

Vậy thì ở đây lại có một vấn đề, nếu như là không có Thần quản, chư vị ở đó tu, thì chư vị đề cao không nổi; chư vị ở giáo đường mà sám hối thì cũng không có Thần nghe, vậy làm sao khiến chư vị đề cao đây? Điều tôi giảng cũng không phải là công kích tôn giáo, điều tôi giảng là hiện tượng hết sức thực tại, thực sự là như

vậy. Vì sao Thần không quản nữa? Chính như vừa rồi tôi giảng, điều chư vị thực sự tín ngưỡng là khoa học chứ không phải Thần. Đương nhiên rồi, lúc mới đầu thì không hoàn toàn như vậy, có người vẫn còn mặt tin vào Thần của họ. Về sau, dần dần những thứ ở mặt này càng ngày càng nhạt, càng ngày càng nhạt, cuối cùng thì không thấy nữa, vậy Thần cũng không quản nữa, đây là một nguyên nhân. Do cục diện xã hội mà khoa học hiện đại tạo nên, khiến đạo đức nhân loại bại hoại, con người không điều ác nào không làm, con người đã mất đi hành vi của con người, quy phạm của con người, Thần bèn không coi con người là người nữa, cho nên họ cũng không độ nhân nữa. Đây là nguyên nhân căn bản khiến Thần rời bỏ.

Ở đây là tôi giảng hiện tượng chân thực của nhân loại. Mọi người biết rằng, người phương Tây không sao lý giải được [tại sao] giữa nam và nữ của người Trung Quốc vẫn còn câu nệ đến thế. Tôi nói với mọi người, đó mới là con người. Khai phóng {cởi mở} về giới tính, đã gây hỗn loạn về nhân chủng, hỗn loạn nhân luân, Thần là tuyệt đối không cho phép. Cho nên làm một người tu luyện, chư vị tuyệt đối không thể làm những sự việc như vậy. Chư vị có thể có vợ của chư vị, có chồng của chư vị, đây là cuộc sống chính thường của con người. Nếu như họ không phải chồng của chư vị, không phải vợ của chư vị, chư vị và anh ta (cô ta) phát sinh hành vi về giới tính, thì chính là phạm tội. Bất kể tôn giáo chính thống nào của phương Đông phương Tây, lời giảng của Thần về phương diện này đều vô cùng nặng. Khi quy phạm con người thì giảng rất nặng. Không chỉ những điều này, hiện nay cái gì mà xã hội đen, đồng

tính luyện ái, tôn sùng bạo lực, điều giảng đây chỉ là một hiện tượng. Thế nhưng, nó lại biểu hiện thành một loại trạng thái xã hội. Người ta đối với thứ phóng túng bạo lực, sùng bái đầu sỏ xã hội đen ấy, thậm chí đối với đầu sỏ cướp biển sát nhân phóng hoả trong quá khứ, đều hết sức sùng bái. Chính là người ta đã không phân biệt rõ tốt và xấu rồi, thiện ác bất phân rồi. Điều sùng bái không phải những thứ đúng đắn, tốt, mà là sùng bái thứ xấu. Kẻ hút hít ma túy, kẻ suy đồi tinh thần ấy, kẻ không có tiết chế, không có ước thúc ấy, trong xã hội muốn làm gì liền làm nấy. Quan niệm của con người toàn bộ đã phản lại rồi.

Hiện nay ở cửa hàng bán búp bê (búp bê mà trẻ con yêu thích), quá khứ làm càng xinh đẹp thì người ta mới càng yêu thích, hiện nay chur vị làm càng xinh đẹp thì càng không thích. Chur vị làm những thứ yêu ma quỷ quái, càng xấu ác thì nó mới bán càng nhanh. Vì sao vậy? Không có ai bảo chur vị đi mua, vậy mà sao bán nhanh đến vậy? Mọi người đều muốn có, chính là quan niệm của con người đều phản lại rồi, ma tính lớn rồi. Mọi người thử nghĩ xem, nếu con người phát triển tiếp như thế nữa chẳng đáng sợ sao? Chur vị thì chính chính thống thống, rất chú trọng lễ mạo, rất văn nhã, nếu người này rất đoan chính, thì người này sẽ phải chịu công kích. Cho rằng anh ta cổ hủ, cho rằng anh ta xưa rồi, không phù hợp trào lưu! Trào lưu này nếu phát triển tiếp, thì còn tiết chế không? Rất đáng sợ, hết thấy mọi thứ của nhân loại đều từ trong trào lưu mà trượt xuống. Tác phẩm văn nghệ cũng như thế, quá khứ vẽ tranh, vẽ vô cùng đẹp, vô cùng mỹ lệ, thì người ta mới động tâm, bởi vì chur vị có thiện tâm, cảm thấy tốt. Bây

giờ chur vị vẽ một bức tranh rất đẹp họ sẽ không động tâm, bởi vì họ không còn thiện tâm nữa. Chur vị vẽ cả loạn lên, nào là phái trừu tượng, nào là phái ấn tượng, những thứ của phái hiện đại, họ cho rằng rất tốt. Tốt chỗ nào đây? Chur vị thực sự dùng lý của con người thử nói một chút xem, chur vị nói không ra. Ở trạng thái nào mà nói ra được vậy? Tiến nhập vào trạng thái mơ mơ hồ hồ, thần hồn điên đảo ấy mới có thể nói nó là tốt. Thế nhưng trạng thái này lại vừa đúng là biểu hiện khi ma tính của con người xuất ra. Tức là quan niệm của con người hiện nay không chỉ là phản lại rồi, mà ma tính cũng mạnh đến thế rồi.

Tác phẩm điêu khắc trước kia điêu khắc vô cùng đẹp, thủ pháp kỹ xảo, cơ sở của họ đều hết sức tốt. Bây giờ bày một đống rác ở đó là thành tác phẩm, hơn nữa là tác phẩm cao cấp của bậc thầy. Quan niệm của con người đều phản đảo tới mức độ như vậy rồi. Mọi người thử nghĩ xem, thế giới tương lai của chúng ta sẽ thành ra thế nào đây? Ở một nước tôi phát hiện có một loại đồ chơi gì đó, thứ đồ chơi đó là hình đồng đại tiện của con người, làm ra thứ đồ chơi với hình dạng đó, mà vẫn có người mua. Con người đang sùng bái điều gì? Đang yêu thích điều gì? Hẳn không phải đơn giản là một trào lưu xã hội. Cái gọi là hình thái ấy, nó là một thứ biến hóa về quan niệm. Người với quan niệm loại này làm thế nào đây? Còn là con người nữa không? Ma thì mới như vậy. Ma chính là ác, con người nên là thiện, thiện ác là phân minh. Chur vị không yêu thích những điều chính, mà yêu thích những thứ của ma, người như vậy ngoại trừ việc ngoại hình của người đó còn chưa phát sinh biến hóa lớn ra, thì hết thấy đều là ma. Thế nhưng

thuận theo việc ma tính của con người tăng trưởng, ngoài ra còn phát hiện mặt của chư vị, ngoại hình của chư vị, thân thể của chư vị đều đang biến đổi, càng ngày càng biến thành xấu, càng ngày càng biến thành hung ác, ánh mắt đều lộ ra hung quang, nhân loại mà cứ tiếp tục thế này thực là rất đáng sợ! Nếu như nhân loại còn không phan.....

Mọi người thử nghĩ xem, vừa rồi tôi giảng một đạo lý, chính là nói sự phát triển của xã hội nhân loại là đã trải qua các thời kỳ văn minh khác nhau. Hiện nay biết rằng có thời đại đồ đá, kỳ thực tôi nói với mọi người, thời đại đồ đá ấy trên trái đất này đã từng phát sinh mấy chục lần rồi. Sao lại gọi là thời đại đồ đá? Chính là nói nền văn minh đó bị phá hủy rồi, chỉ có ít người tương đối tốt, cũng giống như con thuyền Noah được nói đến, chỉ có cực kỳ ít người tốt sống sót tiếp, họ không còn công cụ lao động nữa. Tính sao đây? Họ liền dùng đá để gọt thành công cụ lao động. Sau đó lại phát triển thành nhân loại, tiếp nhập vào văn minh mới. Trong quá trình này người ta nói là thời đại đồ đá. Căn bản không tồn tại loại thời đại đồ đá mà từ vượn tiến hóa thành người ấy, căn bản không tồn tại. Người ta còn nói, người là do khỉ chuyển biến thành, đây đều là thứ mà khoa học hiện đại mang đến, chẳng đáng cười sao? Thuyết tiến hóa của Darwin sơ hở trăm bề. Các vị không tin thử mang ra nghiên cứu nghiên cứu nghiên cứu lại từ đầu xem. Từ vượn tiến hóa thành người, từ sinh vật nguyên thủy tiến hóa thành sinh vật hiện đại, quá trình trung gian đều chẳng có, mà con người lại tiếp thu được, đây mới là mê tín đó! Hơn nữa là sĩ nhục

và tiếng xấu lớn nhất của nhân loại lần này. Đây mới là kỳ quái thực sự đó!

Điều tôi vừa giảng ra là giảng toàn bộ trạng thái của xã hội nhân loại. Mọi người thử nghĩ xem, nếu như Thần không coi con người là người, con người có nguy hiểm không? Cũng giống như tôi vừa giảng, nhân loại của thời kỳ văn minh khác nhau vì sao lại hủy rớt vậy? Văn hóa Maya vì sao không tồn tại nữa? Từ văn vật khảo cổ thì có thể thấy được sự sa đọa của con người thời đó. Người của thời kỳ văn minh trước của người da trắng phương Tây, tổ tiên của người da trắng chính là chủng người cổ Hy Lạp, không phải là người Hy Lạp hiện nay, là chủng người cổ Hy Lạp, chủng người này vô cùng ít. Tôi phát hiện chủng người Ấn Độ da trắng đó chính là [họ], vô cùng hiếm. Văn hóa này vì sao mà bị hủy rớt? Từ trong văn minh Hy Lạp cổ lưu lại và từ văn vật khảo cổ phát hiện có những thứ đồng tính luyến ái. Sinh hoạt thời đó vô cùng hủ bại, sa đọa, vô cùng xa xỉ, có phải như vậy không? Văn minh của người da trắng ở thời kỳ trước lúc ban đầu không như vậy, bởi vì họ phát triển đến thời kỳ cuối cùng rồi. Văn hóa kỳ đầu của nhân loại ấy bảo đảm không phải sa đọa như vậy. Khi họ phát triển đến kỳ sau lúc vô cùng sa đọa rồi, Thần thấy con người ấy không được rồi, liền hủy rớt đi. Lưu lại người tốt, phát triển lại từ đầu, chính là người da trắng hiện nay chúng ta. Nếu như con người phát triển tiếp không có tiết chế như thế này, mọi người thử nghĩ xem, nếu Thần không coi con người là người nữa, thế thì quá nguy hiểm rồi!

Giê-su giảng từ bi [với] con người, khi con người có tai nạn Ông tới cứu độ những người tin Ông. Khi

con người đều không còn thực sự tin vào Ông thì Ông cứu ai? Sự hủy diệt của nhân loại ở các thời kỳ khác nhau đều là đạo đức của nhân loại bại hoại tạo thành, là đáng sợ vô cùng. Con người muốn làm ra sao, con người muốn phát triển ra sao, con người muốn đưa xã hội đến trạng thái nào, con người muốn bản thân định đoạt, thế nhưng đến tận bây giờ con người bấy lâu nay đều không định đoạt được. Chỉ là khiến xã hội càng trở nên không tốt, khiến đạo đức con người càng ngày càng bại hoại. Đặc biệt là mấy năm gần đây, tốc độ trượt xuống của nhân loại nhanh vô cùng, đáng sợ vô cùng. Trước giờ tôi không hề giảng vấn đề đại tai đại kiếp, bởi vì nếu giảng những điều này, đối với xã hội sẽ tạo thành một loại hỗn loạn, không chịu trách nhiệm mà nói bừa, tôi không có nói những vấn đề này. Có hay không tôi cũng không quản, tôi cũng không giảng. Nhưng mà có một điểm tôi nói với các vị, điều hôm nay tôi truyền là chính Pháp, tôi bảo các vị đều làm người tốt. Nếu như chư vị làm một người tốt, có tai nạn nào có thể có quan hệ với chư vị đây? Là như vậy đó. Nếu như người trên diện tích lớn trong xã hội nhân loại đều biến thành tốt rồi, vậy tôi nói họ sẽ không còn tai nạn nữa. Bởi vì trong lịch sử nhân loại không có bất cứ sự việc nào là ngẫu nhiên, đều là bởi vì những việc có nhân trước mới có quả sau.

Vừa rồi giảng vấn đề này, tôi nghĩ đối với tu luyện của chư vị là có chỗ tốt, bởi vì hiện nay con người hình thành các loại quan niệm cản trở chư vị đắc Pháp. Tôi nói với chư vị, xã hội nhân loại hiện nay sẽ là thế nào? Đối với sự đắc Pháp của chư vị có chỗ tốt. Điều tôi giảng là một Pháp, là một đạo lý. Chư vị cảm thấy đúng

hay không, bản thân chư vị có tư tưởng, chư vị có thể phân tích.

Những điều nói đến vừa rồi cũng là rất cao, cũng rất gai góc, phương diện liên quan đến cũng rất lớn. Nhưng mà, tôi không nhắm vào con người, không nhắm vào cá nhân, chỉ nhắm vào hiện tượng xã hội. Cho dù là chúng người nào, bất kể chư vị đã làm biết bao việc xấu, chỉ cần chư vị có thể thực sự tu luyện một cách thực tâm thì tôi sẽ quản chư vị; nếu chư vị không tu luyện, vậy thì cũng chẳng còn cách nào.

Bởi vì đây là Pháp hội, mọi người nói về tâm đắc thể hội. Đến cuối tôi còn phải lấy ra thời gian nửa ngày, để giải đáp câu hỏi cho mọi người, cũng sẽ giảng ra rất nhiều Pháp.

Chiều nay chuyên để giải đáp câu hỏi cho mọi người.

Đệ tử: Chúng con làm sao có thể loại bỏ những tư tưởng bất hảo?

Sư phụ: Vấn đề này là có mang tính phổ biến, kỳ thực nó là phản ánh của một trạng thái trong khi chúng ta tu luyện. Chẳng hạn chư vị nói, quá khứ phương pháp tu luyện cổ xưa nào đó, bao gồm các tôn giáo khác trong quá khứ, họ vì không để tư tưởng bất hảo của người tu luyện phản ánh xuất lai, họ liền cố ý giới hạn bản thân vào trong một trạng thái cách biệt với thế tục, có người vào nơi tu đạo, có người vào chùa, hoặc là đi vào trong núi, chui vào sơn động, cách biệt khỏi thế tục. Đồng thời họ phải trường kỳ nhập định thâm sâu. Loại nhập định này của họ với loại nhập tĩnh mà tôi dạy mọi người là hoàn toàn khác nhau, họ định đến mức bản thân không biết gì nữa cả, chư vị nói là họ đang

ngủ thì cũng được. Họ vì để tư tưởng của họ có thể tĩnh lại, tôi nói rằng trạng thái này hoàn toàn chính là giống như chủ ý thức không tồn tại. Ngày nay chúng ta còn dùng loại phương pháp tu luyện cổ xưa này thì sẽ mang đến một vấn đề nghiêm trọng. Bởi vì tương lai chúng ta sẽ có người ở phạm vi lớn hơn, hàng trăm triệu người đến học Đại Pháp, mọi người đều tiến nhập vào trạng thái này, vậy xã hội nhân loại sẽ tính sao? Đồng thời, loại phương pháp này chỉ có thể hạn định vào tu luyện phó nguyên thần, chủ nguyên thần tu luyện không nổi. Nghĩa là, bản thân chư vị không thể hết sức minh bạch mà tu bản thân mình, chư vị chỉ có thể ở trạng thái mơ mơ hồ hồ mà tu phó nguyên thần của chư vị. Điều này không thích hợp với yêu cầu của Đại Pháp mà chúng tôi truyền hôm nay, không thích hợp với người có công tác chúng ta hiện nay tu luyện trong xã hội người thường.

Tôi thấy được nhân tố quan trọng nhất trong tu luyện của con người chính là đề cao tâm tính của họ, tư tưởng của họ thực sự thăng hoa, như thế hết thủy cũng sẽ theo đó mà thăng hoa. Hết thủy hành vi của con người và vấn đề đang suy tư, những việc muốn làm, đều là [do] tâm của chư vị và tư tưởng của chư vị chi phối. Chư vị khiến tâm, tư tưởng của bản thân thực sự có thể thăng hoa, đó mới là thực sự đề cao. Vậy chúng ta hôm nay là trực chỉ nhân tâm, cũng tức là trực chỉ con người này của chư vị, để chư vị chân chính đạt được đề cao, mà không đi theo những con đường khác. Trường kỳ nhập định thâm sâu cái gì cũng đều không biết nữa, để phó nguyên thần tiếp quản hết thủy rồi, chúng ta không đi theo con đường như vậy. Chúng tôi biết rằng mọi người tu luyện hết sức vất vả, cuối cùng chư vị đều

không đắc được gì cả, chỉ có thể ở đời sau mà đắc được phúc báo, tôi nghĩ tôi sẽ có lỗi với chư vị, bản thân chư vị cũng có lỗi với chính mình, chúng ta không đi theo con đường như vậy.

Vậy thì tôi vì để chư vị thực sự đạt được vừa có thể tu luyện lại vừa có thể sinh hoạt trong xã hội người thường, đã lựa chọn một biện pháp hết sức đặc thù. Từ tối vi quan của sinh mệnh chư vị bắt đầu cải biến chư vị. Mà phương pháp tu luyện quá khứ là từ một tầng phân tử lớn nhất phát triển hướng đến vi quan mà cải biến người đó, cho nên chúng ta vừa đứng đi theo con đường tu luyện hoàn toàn tương phản. Nếu như chúng ta từ bề mặt mà bắt đầu cải biến chính mình, thì những người ngồi tại đây hôm nay chín mươi mấy phần trăm đều là thần thông quảng đại rồi. Trên trái đất không chứa được chư vị nữa rồi, bởi vì một khi lớp da con người phát sinh cải biến, thì chư vị có thể từ bất cứ nơi nào trong căn phòng mà đi xuyên qua rồi. Những thứ tổ thành bởi một tầng lạp tử phân tử lớn nhất như gạch, xi măng, nó không còn tính chế ước đối với chư vị nữa. Bởi vì một tầng phân tử lớn nhất của chư vị đã hoàn toàn chuyển hóa thành vật chất cao năng lượng, mà các phân tử nhỏ hơn ở dưới phân tử này của chư vị thì đối với nó mà nói đã không tạo thành sự cản trở, giống như tấm vải kia vậy, chư vị thổi khí đến nó, thì khí có thể thổi qua, nghĩa là chư vị có thể xuyên qua. Hết thủy trên thế gian này đối với chư vị có thể đều đã không khởi tác dụng nữa, thế thì như vậy không được rồi. Toàn bộ xã hội nhân loại sẽ biến thành giống như xã hội của Thần.

Thế thì xã hội của Thần là không thể tu luyện như vậy được, cũng có nghĩa là, ở xã hội đã bị phá mê như thế này, mọi người đều thấy được biểu hiện của Thần một cách chân thực, thì không thể lại tu như vậy nữa. Cũng không phải tuyệt đối không thể tu nữa, ít nhất là không dễ dàng mà tu nữa, tu không dễ nữa, cũng có nghĩa là nó không tồn tại mê nữa. Chỉ có tu trong mê mới là tu dễ nhất. Hơn nữa không gian này chính là không gian mê, thế thì chúng tôi bèn chọn biện pháp tương phản, từ vi quan, từ thân thể cấu thành bởi tạp tử vi quan nhất của sinh mệnh chư vị bắt đầu dần dần cải biến chư vị. Sau đó từng tầng từng tầng hướng đến phân tử lớn nhất mà đột phá, cũng chính là hướng đến bề mặt của thân thể người mà đột phá, một mạch đến khi đột phá đến tế bào xác thịt cuối cùng mà con mắt có thể nhìn thấy này của chư vị, [tức] tế bào xác thịt được tổ thành bởi tầng phân tử này, thì chư vị đã viên mãn rồi. Chúng ta sẽ đi theo con đường như vậy.

Vị đệ tử này hỏi: chúng con làm thế nào có thể loại bỏ tư tưởng bất hảo? Chúng ta có rất nhiều người mà thời gian tu luyện đã rất lâu rồi, trước kia trong đầu não đã từng phản ứng ra tư tưởng bất hảo, vì sao cứ mãi không tu bỏ được vậy? Có những lúc cảm giác là đã tu bỏ rồi, thế nhưng qua một đoạn thời gian phát hiện cái tư tưởng bất hảo đó nó lại phản ứng ra, đây là chuyện gì vậy? Kỳ thực, vấn đề tôi vừa giảng chính là nói với chư vị, chúng tôi từ vi quan mà cải biến chư vị, vẫn chưa có cải biến ra đến bề mặt. Tư tưởng bất hảo đó của chư vị đang tầng tầng, tầng tầng loại bỏ, đang yếu bớt đi, còn chưa có loại bỏ đến cuối cùng. Mặc dù chưa có loại bỏ nó đến cuối, thế nhưng chư vị đã tu

được tương đối tốt rồi, là bởi vì chúng ta đã đi theo con đường như vậy. Còn lưu lại một chút tư tưởng con người mà mặc dù chưa loại bỏ đi, nó vừa khéo lại đủ để khiến chư vị vẫn có thể tiếp tục tu luyện trong xã hội người thường trước khi viên mãn. Nếu như đến một chút tư tưởng của người thường chư vị cũng không có nữa, thì chư vị cũng rất khó ở trong người thường.

Nếu như một người tu luyện, nếu không có tư tưởng của con người, trong tư tưởng của người khác nghĩ gì, chư vị đều sẽ biết, nhất ngôn, nhất hành, nhất cử, nhất động của người ta, thậm chí một ánh mắt chư vị cũng đều biết họ muốn làm gì. Con người ấy, đặc biệt là người thường trong xã hội, trong tâm phản ứng ra đều là tư tưởng bất hảo, chư vị căn bản là không chịu nổi. Hơn nữa chư vị còn có thể thấy được trong không khí này những vật chất có độc đúng là nhiều đến kinh khủng! Toàn bộ xã hội hết thấy thứ không tốt của nó đều biểu hiện ra, chư vị đều có thể thấy được, chư vị nói xem chư vị làm sao ở tại chỗ này, chư vị căn bản không cách nào tu luyện ở chỗ này. Vì sao mà có người cứ đi vào trong núi sâu cách biệt với thế tục mà tu luyện? Họ không có cách nào sống trong người thường, cũng có nghĩa là tư tưởng của chư vị khi chưa đến bước cuối cùng, nghĩa là phân tử của chư vị còn chưa đến lúc phát sinh cải biến đến bước cuối cùng, thì chư vị vẫn có thể có tư tưởng của người thường phản ứng ra, bao gồm những tư tưởng không tốt kèm theo trong người thường cũng đều sẽ có. Thế thì phải chăng cho dù chúng ta tu như thế nào, chỉ cần thân thể bề mặt này của tôi không phát sinh biến hóa, vậy thì những tư tưởng xấu này cũng vẫn mạnh mẽ như vậy chăng? Không phải.

Chư vị không biết rằng chư vị đã đề cao rất nhiều rồi, tư tưởng bất hảo của chư vị loại bỏ đi đã tương đối nhiều rồi, có thể lưu lại là tương đối ít, tương đối ít đó. Hơn nữa, bản thân chư vị đã cảm nhận được rồi, đã biết rằng chư vị có tư tưởng bất hảo, đây là trước kia chư vị không cảm nhận được, đây đều là tiến bộ, đều là đề cao. Hơn nữa những thứ biểu hiện ra mặc dù nó không tốt, thậm chí có lúc vô cùng bất hảo, nhưng nó cũng là vô cùng yếu, bản thân chư vị chỉ cần có thể kiên định, bản thân chư vị có thể chủ ý thức làm chủ, thì chư vị có thể ức chế vững nó. Trước kia chư vị là ức chế không nổi, cho nên người ta sẽ bị loại tư tưởng này dẫn động mà nói lời bất hảo, làm những việc không tốt, mà hiện nay chư vị chỉ là cảm thấy có tư tưởng bất hảo, nhưng nó lại rất khó dẫn động chư vị rồi. Điều tôi vừa giảng chính là nói con đường mà chúng ta đi chính là con đường như vậy, cho nên chư vị đừng sợ hãi. Chư vị biết rằng chư vị có cái tư tưởng này, thì chư vị đã đang trong đề cao rồi, tư tưởng bất hảo của chư vị đã loại đi rất nhiều rất nhiều.

Mọi người ngồi tại đây đều là người tu luyện, giữa chư vị với nhau dường như là sai kém không rõ rệt như thế. Nhưng mà nếu chư vị vào trong xã hội người thường rồi, chư vị và những người không tu luyện kia mà cùng một chỗ, bản thân chư vị đều sẽ cảm giác không chịu nổi, chư vị cảm giác những lời họ nói chư vị đều không muốn nghe. Thậm chí có lúc chư vị thấy rằng sự việc mà họ làm rất đáng cười. Vì sao lại như vậy? Là bởi vì chư vị so với họ đã có cách biệt tương đối lớn rồi, dẫu là có một chút chút cách biệt hoặc là cách biệt ấy không lớn chư vị hẳn sẽ không có cái cảm

giác này, chỉ có là có cách biệt tương đối lớn chư vị mới có cảm giác ấy. Nhưng mà chư vị lại cảm giác cứ như thể là chỉ hơn họ một chút mà thôi, đây cũng là chúng tôi trong tu luyện tạo thành cho chư vị một trạng thái, mới có thể khiến chư vị cùng một chỗ với họ mà có thể tu luyện, có thể công tác với nhau. Nếu như vấn đề tôi giảng vừa rồi mọi người nghe hiểu rồi, chính là chuyện như thế. Nhưng ngược lại mà giảng tôi còn phải nói với mọi người, chư vị không được nói: 'Ồ, tôi hiểu rồi thì ra là chuyện như vậy, từ giờ trở đi mặc kệ nó không quản nữa, bất kỳ tư tưởng xấu nào, người thích như thế nào thì như thế ấy, cái này đều không quản nữa'. Vậy chư vị chính là buông lơi, cũng bằng như không phải tu luyện, chư vị đừng thấy nó có tư tưởng xấu, tôi ở đây đã giảng rồi, là hình thức tu luyện như vậy, dần dần loại bỏ, bản thân chư vị nếu không chủ động ức chế nó, loại bỏ nó, không có cái niệm đầu này, không kiên định, vậy chư vị lại thành ra không tu luyện rồi. Chính là quan hệ như vậy.

Đệ tử: Nếu như có tư tưởng xấu thì không thể tu nữa?

Sư phụ: Vừa rồi tôi đã giải thích vấn đề này rồi. Lấy một ví dụ nhé, tư tưởng bất hảo kia của chư vị, nói trắng ra chính là giống như một sợi dây, chúng ta đang không ngừng cắt đứt nó, loại bỏ nó, loại bỏ nó, loại bỏ nó, loại bỏ nó. Trước khi loại bỏ hoàn toàn nó vẫn còn, làm sao có thể nói không thể tu được? Đang cắt đứt nó, loại bỏ nó, chẳng phải chính là tu luyện sao? Trên thực tế chư vị đã tu có tiến bộ lớn rồi, chính là nghĩa như vậy.

Đệ tử: Con có một người họ hàng lớn tuổi có bệnh, ông cũng được xếp vào [những người] được độ phải không?

Sư phụ: Cái ý này chính là nói người lớn tuổi có bệnh, có thể tu luyện không. Đại Pháp này của chúng ta truyền xuất ra về hình thức bề mặt là không có lựa chọn. Mọi người biết rằng, môn này của chúng ta hiện nay là không thu phí, là mở rộng, ai tiến vào cũng được. Người không có duyên phận bản thân họ cũng không muốn tiến vào, nghĩa là không có lựa chọn. Nếu như thực sự có người tiến vào học, họ muốn tu, thì tôi phải quản. Bất luận là tuổi tác lớn thế nào, tuổi nhỏ bao nhiêu, hoặc là có bệnh, tôi đều phải quản. Nhưng, có một điểm quan trọng, chư vị có thể đến được chỗ này mà coi bản thân như một người tu luyện, chứ không coi [mình] như một người già, không coi [mình] như một người có bệnh, đó là cực kỳ trọng yếu. Ví như chư vị cứ nghĩ rằng tuổi tác của mình lớn rồi, có thể tu thành hay không đây, còn có nhiều thời gian như thế để tu luyện hay không đây, cái tâm này của chư vị chấp trước như vậy, chính là chướng ngại. Cái tâm này của chư vị càng không bỏ, vậy thì thời gian của sinh mệnh chư vị được kéo dài sẽ càng ngắn.

Có người họ cũng là mang bệnh, họ cũng đến. Ban đầu họ nghĩ, nghe nói luyện Pháp Luân Đại Pháp sau khi luyện một đoạn thời gian, thì thân thể đều vô cùng khỏe mạnh, không còn bệnh nữa. Thế nhưng ở trong Pháp này họ dần dần hiểu ra, đồng thời đã loại bỏ tư tưởng chấp trước vào bệnh, thế thì không có vấn đề. Nếu như họ không loại bỏ tư tưởng trị bệnh, thì sẽ tạo thành chướng ngại nghiêm trọng cho tu luyện của họ,

bởi vì trong tâm họ cứ luôn nghĩ bệnh của mình sao mà không khỏi nhỉ, người khác thế nào mà đều khỏi rồi. Vậy thì trên thực chất niệm đầu này chính là tương đương với họ vì để trị bệnh mà luyện. Tôi truyền Đại Pháp này là đến độ nhân, giải quyết vấn đề căn bản của con người, không phải vì để trị bệnh cho người. Nếu chư vị thực sự muốn tu luyện, chư vị mang theo thân thể có bệnh thì không thể tu luyện được, chân tu thì tự nhiên trong tu luyện sẽ loại bỏ bệnh của chư vị. Nhưng mà mục đích không phải loại bỏ bệnh, tịnh hóa thân thể là vì để mở ra con đường tu luyện cho chư vị. Nếu như chư vị vì để chữa bệnh mà đến, vậy thì cái gì cũng không đắc được. Tôi nghĩ tôi đã nói rõ ràng vấn đề này.

Đệ tử: Đối đãi với sủng vật {thú cưng} trong nhà như thế nào?

Sư phụ: “Sủng” chính là yêu, chính là ưa thích. Chư vị yêu nó, chư vị ưa thích nó, chư vị chấp trước vào nó, có phải là ý này hay không? Cho nên khi chư vị nêu ra câu hỏi này, chư vị đã mang tâm chấp trước này của chư vị viết lên rồi. Chúng ta yêu quý che chở sinh vật, yêu quý che chở hết thảy những gì vì con người mà tồn tại trong tự nhiên rộng lớn, điều này không sai. Nhưng sự việc gì cũng đều không thể quá đi, thực sự không thể quá đi. Bởi vì con người mới là sinh mệnh hoàn mỹ nhất cao cấp nhất trên trái đất này, Thần cũng là nhìn nhận như vậy. Mà tất cả động vật (không kể to nhỏ), thực vật và tất cả sinh vật, đều là vì con người mà tạo nên, nếu như không có con người thì cũng không tạo nên những thứ này. Cho nên hiện nay ở địa khu nào đó, ở quốc gia nào đó, đối với động vật cưng chiều đã đi

đến cực đoan rồi, có nơi yêu quý che chở động vật đã vượt quá người rồi.

Vừa rồi tôi đã giảng Thần tạo con người, tạo trái đất này là vì cho con người sinh tồn. Những sinh vật này cũng là cung cấp cho con người hưởng thụ, cung cấp con người thứ vui chơi, cung cấp con người nơi sinh tồn, cung cấp cho con người đồ ăn, đồng thời làm phần vinh cho trái đất, hết thảy đều là vì con người mà tạo. Ngược lại [nếu coi] con người không bằng động vật, đây cũng bằng như là vi phạm Thiên lý rồi. Đương nhiên chúng ta làm người tu luyện thì không thể như vậy. Chúng ta giảng từ bi, chúng ta đối với hết thảy đều là từ bi, nhưng chúng ta tuyệt đối không thể vượt quá từ bi này mà lại sản sinh ra một chủng chấp trước, mà yêu chiều những thứ này một cách quá đáng. Cường điệu một cách quá đáng những thứ gì thứ gì đó, vậy thì không đúng rồi. Vì ở thời cận đại, đặc biệt là ở Châu Âu, ở Mỹ quốc tôi đã phát hiện cũng là như thế này, người ta yêu chó quá đáng. Tôi nói với chư vị, Thần tạo ra chó cho con người là vì để chó trông nhà cho con người, chứ tuyệt không phải vì để giống chó ấy làm con của chư vị, hoặc là làm bạn bè đồng đẳng như con người. Con người tuyệt không thể đồng đẳng với chó, cho nên bất cứ sự việc gì của chư vị đều không thể quá phận. Mọi người hãy nhớ kỹ một điểm: con người có thể tu thành Phật, bất cứ động vật nào cũng đều không thể; con người có thể tu thành Thần, bất cứ động vật nào cũng đều không thể; con người có thể đến thế giới thiên quốc, bất cứ động vật nào cũng đều không thể. Nếu động vật muốn đến, thì nó phải đến đời sau chuyển

sinh thành người, còn phải tu luyện mới có thể đến. Tôi nghĩ vừa rồi tôi đã nói rõ ràng vấn đề này rồi.

Đệ tử: Có thể coi sự yêu thích đối với các sinh vật khác của con thành sự tôn kính và bảo lưu đối với chúng không?

Sư phụ: Vấn đề này trong “Chuyển Pháp Luân” đã giảng qua rồi. Nếu còn chấp trước không bỏ, thì tôi cũng không nói nhiều nữa. Tôi không phản đối sự bảo hộ đối với động vật quý hiếm, con người phá hoại giới tự nhiên một cách quá đáng là không tốt, hơn nữa là hết sức không tốt. Nhưng nếu con người đối với một thứ loại gì đó mà làm quá đáng quá thì cũng không đúng, giải quyết vấn đề nhân tâm, đạo đức mới là căn bản. Làm một người tu luyện mà chấp trước những thứ này, thì đó là chướng ngại trong tu luyện của chư vị. Người thường mà làm quá phạm những sự việc như vậy, coi động vật và người như đồng đẳng, thì đó cũng tương đương với đang vũ nhục bản thân chư vị, là tương đương với lăng mạ bản thân con người. Chà đạp sự tôn nghiêm của nhân loại.

Đệ tử: Cha mẹ và bạn bè đã quá cố có phải là có thể thông qua tu luyện của con mà đắc được trợ giúp không?

Sư phụ: Mỗi một người từ lúc họ sinh ra thì một đời đã được an bài cả rồi, ngày nào đó họ sẽ có chuyện tốt, một ngày nào đó họ sẽ có chuyện không tốt, sau khi lớn lên rồi họ đến trường học nào, đến đại học nào, sau khi tốt nghiệp rồi làm công tác gì, kỳ thực tôi thấy đều là đã ấn định cả rồi, nỗ lực của con người cũng đã thành việc tất nhiên của họ. Bản thân con người có thể chi phối một đời bản thân mình chăng? Chư vị muốn làm

gì đó thì chư vị có thể làm thành chăng? Chư vị muốn đi làm tổng thống thì chư vị có thể làm được chăng? Không được.

Trong thực tiễn thì con người chúng ta đều biết rằng bản thân không làm được. Nhưng sự dẫn hướng của xã hội này, cái khoa học này lại khiến chư vị đi phấn đấu, cho nên có vài người liền cảm thấy lúc họ đạt được thứ nào đó thì như thể là vì phấn đấu nên mới đạt được. Kỳ thực chư vị không cần quá chấp trước mà chư vị công tác sinh hoạt chính thường như trước, chư vị cũng sẽ đắc được như thường, chỉ là sự phấn đấu của chư vị cũng đã biến thành lẽ tất nhiên của việc chư vị đắc được những thứ này rồi, là do bản thân con người đã làm nó thành ra như vậy. Bởi vì toàn bộ xã hội mọi người đều ở trong cái gọi là nỗ lực như vậy, đều đang phấn đấu khổ sở như vậy, vậy thì toàn bộ xã hội cũng đều đẩy vào trong trạng thái như vậy rồi, chư vị cũng phải như vậy mà làm thì mới có thể đắc được điều chư vị nên đắc được. Đây không phải là biến hóa của một cá nhân, là biến hóa của cả xã hội. Nhưng bản thân con người không thể cải biến được đường đời của mình. Vậy thì ngay cả đường đời của bản thân chư vị đều không cải biến nổi, chư vị làm sao có thể đi cải biến một đời của người khác đây? Cải biến không nổi. Vậy thì chư vị nghĩ rằng, thân bằng hảo hữu của tôi, con cái của tôi, tôi muốn dùng quyền lực, hoặc tiền bạc của tôi [để] khiến họ hạnh phúc, khiến họ sống tốt. Kỳ thực tôi nói với chư vị, có thể con cái chư vị chuyển sinh đến gia đình giàu có của chư vị, đó cũng là phúc phận đời trước của họ. Nếu như họ không có cái phúc phận này, họ cũng không kế thừa được, họ cũng không thể khiến nỗ

lực của chư vị trở thành hiện thực, bảo đảm là như vậy. Có lẽ họ lại vì nỗ lực quá phận của chư vị mà sinh mệnh của họ biến thành rất ngắn, không có đạt được yêu cầu của chư vị; hoặc là bởi vì nỗ lực của chư vị mà chư vị để lại cho họ bao nhiêu tài sản nói không chừng họ đem đánh bạc, chơi cổ phiếu, ngay lập tức thua hết cả; hoặc là điều khác nữa, cũng có nghĩa là nếu như họ không có cái phúc phận này thì họ cũng không kế thừa được. Có cha mẹ cho con cái bao nhiêu tiền, muốn khiến chúng sống tốt, sống hạnh phúc. Kỳ thực tôi nói với chư vị, đó không phải quá đơn giản như vậy, họ phải có phúc như thế mới được. Nếu họ không có phúc như vậy, tuyệt đối không được, thậm chí chư vị cho họ bao nhiêu tiền, họ cũng sẽ sinh bệnh nặng đem tiền ấy biến thành chi phí thuốc thang hết. Thế gian con người chính là chuyện như vậy, con người nhìn không thấu, tôi lại thấy hết sức rõ ràng.

Vậy thì có người nghĩ rằng, là một người tu luyện, tôi có thể thông qua tu luyện mà khiến họ đắc được hạnh phúc hay không? Hàm nghĩa của hạnh phúc trong con mắt của người tu luyện cũng thay đổi rồi. Hạnh phúc trong người thường kỳ thực nó lại không thực sự là hạnh phúc, nó chỉ bất quá là một loại an dật ngắn ngủi do đổi lấy bằng tiền bạc, nó sẽ không vĩnh hằng. Nếu chư vị có thể khiến họ hạnh phúc vĩnh viễn thực sự, vĩnh viễn bảo lưu thân người, đó mới là điều người tu luyện muốn, vĩnh viễn không chịu khổ. Trong thế giới thiên quốc là không có thống khổ. Nhưng mà, là một người tu luyện khi bản thân chư vị còn chưa tu thành, chư vị lại muốn cho người khác nhiều như vậy, thì chỉ có thể là một chủng chấp trước. Có chấp trước

rồi, nó lại sẽ ảnh hưởng đến tu luyện của chư vị. Cũng có nghĩa là, chúng ta bỏ tâm xuống mà tu luyện, cũng không phải là cái gì cũng không quản nữa. Chư vị có thể theo lệ thường mà sinh tồn trong người thường cùng với người nhà, tôi đã lưu lại tâm của con người đủ cho chư vị có thể làm được điểm này, duy trì tốt gia đình thì không thành vấn đề. Nhưng mà, chúng ta là một người tu luyện, nếu muốn thông qua tu luyện mà khiến người khác đắc được hạnh phúc, thì chỉ có một biện pháp chính là chư vị khiến họ đắc Pháp, như vậy tương lai họ cũng sẽ đắc độ, nói không chừng tu còn tốt hơn chư vị, họ còn không cần chư vị phải bận tâm nữa. Vậy thì có người nghĩ rằng, liệu tôi có thể thông qua tu luyện của tôi, tôi dùng bản sự đặc thù của tôi, dùng thần thông của tôi để khiến họ hạnh phúc hay không? Không thể, nếu như nghiệp lực của họ rất lớn, chư vị phải thay họ mà tiêu nghiệp, như vậy chư vị cũng sẽ không tu luyện viên mãn được.

Tôi nhớ trong Phật giáo có một câu chuyện. Người khắp trong thành nơi quê nhà của Thích Ca Mâu Ni đều sắp bị hồng thủy nhấn chìm, người khắp thành đều sẽ chết hết. Sau đó, trong mười đại đệ tử của Thích Ca Mâu Ni có một đệ tử thi triển thần thông của anh ta, đem người khắp trong thành nắm trong tay, buổi tối khi ngủ, những người này đều không biết gì cứ như bị thôi miên. Anh ta cho rằng những người này đều ở trong tay anh ta thì sẽ không bị chết nữa. Con lụt đó vẫn phát sinh bình thường, cả thành đều bị nhấn chìm. Đến sáng ngày thứ hai, anh ta nói lần này không còn vấn đề gì rồi, mặc dù thành đã bị nước nhấn chìm, nhưng người ta không có vấn đề gì rồi, lúc này anh ta

mở tay của mình ra xem, người của khắp thành đó đều đã hóa thành tro rồi. Bởi vì tầng thứ tu luyện của anh ta là có hạn, những Thần vi quan hơn, khổng lồ hơn so với anh ta trong khi anh ta không biết không cảm thấy, cũng giống như mối quan hệ giữa phân tử với đại phân tử và tiểu phân tử mà tôi giảng, anh ta chỉ có thể ở trong cảnh giới của mình mà thi triển thần thông, Thần ở trong cảnh giới siêu việt anh ta ấy làm những gì, anh ta cũng chẳng biết. Nghĩa là, mỗi người đều có mệnh của mình, hơn nữa người còn trong tu luyện tâm chỉ có thể đặt vào trong tu luyện mà tinh tấn.

Vậy thì cũng có người nghĩ, nếu như tôi tu luyện viên mãn, tôi nhất định trở lại để độ người thân của tôi. Hiện giờ chư vị có cách nghĩ như vậy tôi cũng không nói chư vị là chấp trước, nếu chư vị cứ mãi nghĩ như vậy, thì chư vị chính là chấp trước mạnh mẽ. Lúc sắp viên mãn mà có chấp trước như vậy thì viên mãn không nổi. Nếu như chư vị thực sự viên mãn rồi, chư vị là đã tu thành một vị Thần rất lớn rồi, hoặc là vị Phật rất lớn, thì chư vị có năng lực như vậy hay không? Chư vị có quá đi chứ, đừng nói chư vị độ người thân của chư vị, chư vị đem trái đất nắm trong tay thì cũng không tốn chút sức lực. Nhưng mà, tôi nói với mọi người, cũng giống như đạo lý mà tôi giảng vừa rồi, là không cho phép làm sự việc như vậy một cách tùy tiện. Chư vị muốn độ người của chư vị, chư vị muốn độ họ, thì chư vị ắt phải nghĩ biện pháp để có thể khiến họ đề cao, nếu chư vị không thể khiến họ đề cao, chư vị nói chư vị đem họ đưa lên thế giới thiên quốc, vậy thì tuyệt đối không được. Hết thấy mọi thứ của thế giới thiên quốc đều là do lập tử vật chất vi quan hơn tổ thành, trên bề

mặt thì vô cùng mịn màng tinh tế, phát ra ánh sáng. Bởi vì vật chất càng vi quan, năng lượng của nó càng lớn, nếu như chư vị đem những thứ dưới đất đặt lên đó, vậy cũng bằng như là đem đồng rác đặt lên điện đường thánh khiết nhất rồi, thế không được đâu. Chư vị ắt phải khiến đồng rác này biến thành thứ tốt nhất, những thứ tươi mới thì mới được. Cũng có nghĩa là, nếu chư vị muốn quản người, thì phải khiến người đó trở thành tốt thì chư vị mới có thể quản.

Mọi người biết rằng khi Giê-su đến chỗ người thường độ nhân, Ông phải vì con người mà chịu khổ, cuối cùng Ông bị đóng đinh lên thập tự giá, chư vị không biết đây là ý gì, chư vị chỉ là biết Do Thái giáo đã làm chuyện không tốt này. Kỳ thực sự việc không phải đơn giản như thế, nó là có nhân tố khác ở đó. Nếu là giống như cái ý mà chư vị vừa nói, mọi người thử nghĩ xem, nếu Giê-su đã có bản sự lớn như thế, Thiên Chúa của người da trắng là cha của Ông, vậy thì chẳng phải Ông muốn làm gì thì làm được nấy sao? Còn phải tốn sức như thế ở dưới đất mà khuyên bảo người ta làm việc tốt nữa, nói với người ta những chân lý kia nữa, còn thay con người gánh chịu thống khổ nhiều như thế nữa, đương thời còn chịu áp chế và phá hoại của tôn giáo khác nữa, Ông hà tất phải như vậy chứ? Chính là nói, mặc dù Ông có bản sự lớn thế, Ông cũng phải khiến tâm người ta tốt lên thì mới có thể độ người đó được. Nếu như chư vị ngồi ở đây, một người nào đó trong chư vị bản thân không thể khiến tâm tính của mình trong tu luyện mà đạt đến viên mãn, tôi cũng là không có biện pháp. Tôi có thể giảng Pháp lý cho chư vị, tôi có thể giúp chư vị diễn hóa công, tôi còn có thể thay chư vị

tiêu một bộ phận nghiệp, tôi còn có thể bảo hộ chư vị, tôi còn có thể làm cho chư vị rất nhiều rất nhiều hết thấy những gì cần đến trong viên mãn và sau viên mãn mà chư vị không biết. Nhưng cái tâm kia của chư vị nếu không động, cái tâm kia của chư vị nếu không đề cao, hết thấy điều này đều không tính nữa. Đây chính là [câu] tôi giảng là nhân tâm nếu không động, Phật cũng không có biện pháp.

Không có biện pháp để chư vị đề cao cũng không phải nói rằng người này biến thành xấu rồi thì bó tay hết cách đối với họ. Làm sao mà bó tay hết cách được? Đánh hạ xuống dưới thôi, tiêu hủy thôi, thế thì tùy ý mà làm. Bởi vì Thần là từ bi, cái “thương yêu” mà Giê-su giảng ấy tuyệt không phải là tình yêu giữa người với người, đó cũng bằng như mạt ly lời giảng của Giê-su, mạt ly Giê-su, mạt ly Thần. Đem tình yêu của con người nói thành loại yêu thương, ái tâm mà Giê-su giảng. Ái tâm mà Giê-su giảng chính là “từ bi”. Chỉ bất quá là Ông dùng ngôn ngữ của người phương Tây mà giảng ra, văn hóa phương Tây đương thời không có khái niệm “từ bi” như vậy, không có từ “từ bi” này. Đây là do khác biệt do thời kỳ khác nhau, văn hóa địa khu khác nhau mà tạo thành chỗ khác biệt đó. Tôi nghĩ về vấn đề này tôi đã nói rất toàn diện rồi, cũng có nghĩa là những việc này, người thường đối đãi thế nào, trong tu luyện thì đối đãi thế nào, cuối cùng chư vị tu thành rồi thì đối đãi thế nào.

Đệ tử: Chúng con phải trang bị những điều kiện nào thì mới có thể hồng Pháp?

Sư phụ: Hôm qua tôi nghe được học viên làm công tác Đại Pháp ở các địa khu cùng nhau giao lưu, tôi

thật sự rất cao hứng. Một là tôi đã thấy được cái tâm kiên định đối với Pháp của chư vị, cái tâm chịu trách nhiệm với bản thân chư vị, đồng thời chư vị lại muốn để người khác đắc Pháp, tôi thật sự cao hứng vì chư vị. Thông qua giao lưu giữa chư vị với nhau có thể căn cứ vào tình huống của các địa khu khác nhau, dần dần làm phong phú kinh nghiệm của chư vị. Còn như nói trang bị những điều kiện nào đó, tôi nghĩ căn bản là không có điều kiện gì cả, cũng không thể là trang bị điều kiện về vật chất gì đó hoặc điều kiện về phương diện quyền lực khác. Chỉ có một loại, chư vị chỉ cần là một người tu luyện, phải có cái nhiệt tâm này đi làm, thì chư vị có thể làm, bất cứ một người nào cũng có thể làm. Nhưng mà phải nắm chắc một điểm, chính là chư vị đừng nói với người ta quá cao, nếu chư vị nói ra nhận thức đối với Pháp hiện nay của chư vị, bao gồm những lời tôi giảng hôm nay nếu chư vị nói cho họ, thì họ sẽ bị dọa sợ đó. Bởi vì chư vị chưa có cảm giác đến, chư vị trong tu luyện là từ từ đề cao đến bước này thì mới nhận thức được Lý cao như vậy. Họ vẫn là người thường, tư tưởng của họ còn ở trong người thường, như là kiếm tiền thế nào, làm những sự nghiệp đó thế nào, đạt được sự coi trọng của ông chủ thế nào, những điều này trong tâm tư của họ vẫn còn là vị trí thứ nhất. Nếu chư vị nói những thứ cao như vậy thì họ không chịu nổi. Chư vị cứ nói cho họ đạo lý trên bề mặt con chữ giản đơn nhất, tôi nghĩ người có duyên phận chỉ cần vừa nghe thì họ sẽ muốn học, người không có duyên phận chư vị khuyên họ thế nào, họ cũng không muốn học. Nhưng có một điểm, mọi người hết sức không được cưỡng bách lôi kéo người, người ta không học mà cứ bắt người ta

học: các vị là bạn bè của tôi, các vị là người thân của tôi, không học không được, phải học. Họ không những không tin, nếu đến chỗ này họ còn có thể nói những lời không tốt, khởi tác dụng xấu, cho nên mọi người hết sức chú ý điểm này.

Đệ tử: Ở tình huống nào thì Pháp Luân Công chúng ta đối với con người và phát triển của trái đất và Cơ Đốc giáo là nhất trí?

Sư phụ: Đương nhiên học viên mới thì tôi không trách mọi người học Pháp không sâu. Tôi giảng là Lý của vũ trụ, hơn nữa là một bộ Đại Pháp lớn nhất trong vũ trụ từ trên xuống dưới, có thể khai sáng hoàn cảnh sinh mệnh cho chúng sinh trong vũ trụ, cho Thần của các tầng khác nhau và con người. Vậy thì nếu nói nhất trí với Cơ Đốc giáo như thế nào, thì cũng như là nói đạo lý rằng một cung điện lớn vô cùng tráng lệ đường hoàng so với một căn phòng thô sơ đơn giản, hết sức nhỏ bé thì như thế nào, không thể đem ra so sánh. Đại Pháp vũ trụ này Ông tại các tầng thứ khác nhau đã khai sáng cho sinh mệnh trong các tầng thứ khác nhau hoàn cảnh và điều kiện sinh tồn, cũng có nghĩa là sinh mệnh trong tầng thứ ấy đã phù hợp với lý của một tầng ấy, đã phù hợp với Pháp của một tầng vũ trụ, thì mới có thể sinh tồn ở đó. Lại nói đơn giản hơn một chút chính là chư vị tương lai muốn sinh tồn trong một cảnh giới như thế, thì phải xem chư vị có thể tu cao ngần nào. Mà [đạo] lý mà năm đó Giê-su giảng là [đạo] lý bảo người thường trong xã hội tu đến thế giới của Ông như thế nào. Mà thế giới của Ông ở chỗ nào vậy? Nói chuẩn xác một chút, là trong một phạm vi nhỏ trong hệ Ngân Hà này của chúng ta, trong thiên thể đối ứng

với hệ Ngân Hà này của chúng ta. Tầng thứ của Giê-su với Phật thông thường mà phương Đông vẫn giảng là [cùng] một tầng thứ. Nhưng Thiên Chúa mà người da trắng phương Tây giảng còn cao rất nhiều gấp mấy lần tầng thứ này, song đều không ra khỏi tiểu vũ trụ. Mà Đại Pháp này của chúng ta đã tạo nên các vũ trụ vô biên vô tế, không đếm được như vậy, còn nhiều hơn so với số hạt cát trên toàn thế giới. Cho nên chư vị nói nó làm sao có thể so sánh được đây? Đạo lý mà Giê-su giảng ra chỉ bất quá là Pháp trong một tầng thứ Như Lai của tiểu vũ trụ trong Đại Pháp vô biên, chúng là quan hệ như vậy.

Giê-su là một vị Thần tốt phi thường, đây không phải là tôi giảng đâu, Thần ở Thiên thượng đều thấy như vậy. Vậy chư vị đã từng nghĩ qua chưa, Ông vì độ nhân mà bị người đóng đinh lên thập tự giá, đây là vấn đề gì vậy? Nhưng Cơ Đốc giáo lại lấy thập tự giá làm biểu tượng của Thần và biểu tượng của thế giới thiên quốc, thành biểu tượng của Cơ Đốc, là bất kính lớn nhất đối với Thần. Đây là con người đề xuất ra, tuyệt đối không phải là Thần bảo làm như vậy. Bởi vì thập tự giá này là cắm ở trên phần mộ, nó đại biểu một cách hết sức chân thực cho cái chết chứ không đại biểu cho Thần. Tất cả Thần trong vũ trụ đều đang chỉ trích sự việc mà con người đã làm này. Cơ Đốc giáo lại còn lấy hình tượng thống khổ mà Giê-su bị đóng đinh trên thập tự giá làm biểu tượng, đây là Thần không thể dung nhẫn, là tuyệt đối không thể dung nhẫn đâu! Nhưng mà con người vẫn là làm như vậy, mấy trăm năm rồi người ta vẫn tiếp tục làm việc bất kính với Thần như vậy.

Giê-su có rất nhiều hình tượng vĩ đại, trong người thường đã làm ra rất nhiều thần tích, chư vị không lấy hình tượng quang huy vĩ đại ấy của Ông làm biểu tượng, mà lại lấy hình tượng Ông bị đóng đinh lên thập tự giá làm biểu tượng, chư vị là kính Thần, hay là thống hận đối với Thần đây? Khiến Ông vĩnh viễn bị đóng lên thập tự giá sao? Con người à các vị không biết rằng con người các vị đang làm điều gì. Có một hôm tôi ở nước Mỹ xem tin tức trên ti-vi, ở Đài Loan có hai người làm công nghệ pha lê, nghe nói là hai vợ chồng rất có danh tiếng, họ đem tượng Phật làm thành tác phẩm nghệ thuật, đã làm rất nhiều rất nhiều tác phẩm nghệ thuật tượng Phật bằng pha lê. Mang Thần ra làm tác phẩm nghệ thuật bản thân đã là đang mạ ly Thần rồi, hơn nữa tượng Phật được làm ra đều là không có thân, [chỉ] một cái đầu, nửa khuôn mặt, mang Phật làm thành hình tượng của phái hiện đại và cái thứ của phái ấn tượng ấy. Mọi người thử nghĩ xem, họ là Thần vĩ đại thế, người trong quá khứ khi nói về Thần, nói về Phật Như Lai, đều phải sinh khởi tâm kính ngưỡng, làm sao dám đối đãi với họ như vậy chứ? Chư vị thấy chư vị đang biểu hiện Ông, đang tuyên truyền Phật giáo, đang làm việc tốt, đây không phải là không nghiêm túc bình thường, mà đây là bất kính lớn nhất. Kỳ thực chư vị đang mạ ly Phật, phỉ báng Phật, bóp méo hình tượng vĩ đại của Phật, là làm sự việc xấu xa nhất. Hôm nọ tôi giảng quan niệm con người đều phản lại rồi, người ta vẫn không lý giải là ý gì, thiện ác, chính tà, tốt xấu bất phân rồi, hết thủy quan niệm đều phản rồi.

Đệ tử: Vì sao con không thể vừa tu Pháp Luân Công vừa công tác trong Cơ Đốc giáo?

Sư phụ: Tôi nói với mọi người, công tác Cơ Đốc giáo của chư vị chỉ là công việc thôi, hoàn toàn có thể công tác ở đó. Theo tôi thấy thì tôi cũng không coi tôn giáo hiện nay là tu luyện, tôi cũng coi nó như công tác tôn giáo thôi, không thể độ nhân nữa. Bởi vì nó hết sức xác thực là một công việc thôi, chứ không phải tu luyện. Nhưng vì để có thể bảo đảm chư vị thực sự đề cao, tôi dẫn chư vị về nhà, tôi bảo chư vị chuyên nhất tu luyện, đây là tuyệt đối có chỗ tốt đối với chư vị. Vấn đề bất nhị pháp môn trong “Chuyển Pháp Luân” tôi đã nói hết sức rõ ràng rồi. Mặc dù Pháp này rất lớn, Pháp lớn như vậy chư vị còn trộn lẫn các thứ, lẫn các thứ thấp vào bên trong thì cũng không được, đều sẽ làm loạn thân thể tu luyện được của bản thân chư vị và hết thảy những thứ cần tu xuất lai của chư vị, chư vị sẽ không cách nào trở về nhà, chư vị đang phá hoại con đường phía trước của bản thân chư vị. Tôi là một cái đầu xe lửa, chư vị đều ngồi bên trong toa xe, chư vị đều mang đường ray bóc hết ra rồi. Cái đường ray này là chiếu theo cái xe lửa này mà thiết kế, nếu như chư vị đổi đường sắt thành đường khổ hẹp, vậy thì chư vị xem chư vị còn có thể trở về nhà hay không. Thứ gì cũng không thể trộn lẫn vào trong, để tu luyện một cách thuần chính, đơn nhất mới có thể viên mãn. Vấn đề này tôi nghĩ chư vị dụng tâm mà xem lại phần ‘Bất nhị pháp môn’ trong “Chuyển Pháp Luân” ấy, tĩnh tâm xuống mà xem, chỗ này tôi cũng không giảng nhiều nữa.

Tôi thực sự là muốn tốt cho chư vị, chứ không phải là muốn phỉ báng tôn giáo nào đó. Chư vị ngồi đây là duyên phận, nếu tôi không thể chịu trách nhiệm đối với chư vị thì là vấn đề của tôi, bản thân chư vị không

chịu trách nhiệm với chính mình thì đó là vấn đề của chư vị, cho nên tôi phải giảng rõ ràng cho chư vị.

Đệ tử: Giê-su hiện tại còn quan tâm đến điều gì?

Sư phụ: Giê-su là một Thần vĩ đại ở trong cảnh giới của Ông. Nhưng Ông không còn quản tất cả những sự việc của Cơ Đốc giáo nữa, không quản con người nữa. Tôn giáo là danh từ do con người đặt ra, khi Giê-su còn tại thế vẫn luôn không nói bản thân là Cơ Đốc giáo. Khi Thích Ca Mâu Ni còn tại thế, tuyệt đối không có nói bản thân là Phật giáo. Là con người coi nó thành như một bộ phận trong xã hội người thường, đã đặt ra danh từ của xã hội người thường là “tôn giáo” [và] tham dự vào những sự việc về chính trị, thì đem nó gọi thành tôn giáo gì đó. Nó đã mất đi điều kiện có thể thực sự khiến con người tu luyện hồi thăng, đạt đến viên mãn để đến thiên quốc. Thậm chí là rất nhiều người trong tôn giáo đều đã thành chính khách, còn có người đang kiếm tiền. Vậy làm sao có thể đạt được tiêu chuẩn của người tu luyện đây? Làm sao có thể trở thành người tốt hồi thăng về thiên quốc đây? Với tâm lý dơ bẩn ấy, Giê-su làm sao có thể cho chư vị một Thần thể kim quang lấp lánh đây? Khiến cho thánh thể thuần khiết vô tỷ ấy, để chư vị dùng tư tưởng bất hảo và thân thể đầy nghiệp lực làm ô nhiễm nó sao?!

Điều tôi giảng là Pháp lý, không phải nhắm vào học viên nêu ra câu hỏi.

Đệ tử: Chân và đầu gối của con đều có vấn đề, có thể song bàn không?

Sư phụ: Nếu như chư vị nói là có bệnh, trước giờ tôi đều không thừa nhận cái khái niệm “bệnh” này, bởi vì nó là nghiệp lực tạo thành, hơn nữa có bệnh là linh

thể ngoại lai tạo thành. Nếu nói chư vị từng bị chấn thương, tôi nghĩ, chỉ cần chư vị coi bản thân là người tu luyện chân chính, thì sẽ xuất hiện kỳ tích mà chư vị không tưởng tượng được. Trước kia chúng ta có người đã đóng đinh, gắn miếng thép mà cuối cùng cũng song bàn được rồi. Đinh và miếng thép chỉ gắn trên thân thể cấu thành bởi lap tử lớn nhất này. Đương nhiên, tôi giảng rằng đây đều không phải vấn đề của tu luyện. Từ từ luyện, người tám, chín mươi tuổi cuối cùng cũng song bàn được rồi. Nhưng tôi lại không chủ trương bảo chư vị làm quá ép buộc. Hiện giờ điều kiện vẫn chưa đủ lớn, chỉ đơn bàn ngay ngắn mà còn không ngồi được, lại cứ phải song bàn, cuối cùng lại làm gãy chân, thế thì không được, tâm chấp trước một khi mạnh lên thì sẽ tạo thành vấn đề. Cái tâm lo lắng cầu thành [quả] ấy cũng không tốt. Tu luyện phải dưỡng dưỡng tinh tấn, điểm này là đúng, nhưng chỉ là [về phương diện] ở trên Pháp.

Đệ tử: Ý niệm về “tam điểm nhất tuyến” có thể khiến con rất nhanh bài trừ tạp niệm hay không?

Sư phụ: Xem ra chư vị là chưa có đọc sách. Cuốn sách “Chuyển Pháp Luân” ấy của chúng tôi có thể trả lời hết thấy câu hỏi cho chư vị, đặc biệt là những câu hỏi sơ cấp. “Tam điểm nhất tuyến” là phương pháp được chọn dùng trong luyện công của Đạo gia. Hiện nay đã tu luyện Pháp Luân Đại Pháp rồi, động tác và phương pháp này [chư vị] đều không thể muốn được, hơn nữa nó không thể khiến người ta hoàn toàn đạt đến bài trừ tạp niệm. Cố ý mong muốn chọn lấy biện pháp gì đó để đạt được nhập tĩnh đều là tuyệt đối không thể nào, trên thế gian không hề có thứ linh đan diệu dược như vậy.

Nếu muốn thực sự có thể nhập tĩnh, chỉ có một biện pháp, chính là chư vị không ngừng đề cao bản thân trong Đại Pháp, loại bỏ đi các chủng tâm chấp trước. Tâm chấp trước của chư vị càng ít, chư vị sẽ phát hiện lúc chư vị ngồi ở chỗ kia tâm sẽ càng thanh tịnh, cuối cùng lúc chư vị sắp viên mãn, tâm chấp trước nào chư vị cũng không có nữa, chư vị sẽ phát hiện chư vị vừa ngồi ở đó liền định lại được, nó là đề cao lên như thế. Quá khứ trong các tôn giáo khác hoặc trong các loại tu luyện khác trong núi sâu thời cổ đại, họ là tu phó nguyên thần, khiến chủ nguyên thần tê liệt, cho nên họ càng không thể khiến người trong xã hội người thường tu luyện được, càng không tu luyện chủ nguyên thần. Ở Trung Quốc cá biệt có người tu luyện Đạo gia cần uống nhiều rượu, điều này chư vị đã nghe nói rồi, nâng bầu rượu lên, uống đến mức lắc lư loạng choạng, cuối cùng nằm đó ngủ luôn, ba ngày, năm ngày, một tuần vẫn không dậy. Vì sao họ lại làm như vậy? Họ đã chọn cách làm tê liệt chủ nguyên thần, tu luyện phó nguyên thần. Chư vị thấy họ ở đó đang nằm đang ngủ rồi, say rồi, thì phó nguyên thần của họ xuất đi. Mặc dù những Thần Tiên này trong lịch sử có lưu lại rất nhiều rất nhiều thần tích, người ta cảm thấy thật vĩ đại, thật xuất sắc. Tôi lại cảm thấy cá nhân ấy rất đáng thương, họ vẫn phải luân hồi chuyển thế vào đời sau như thường, tôi cũng lại thấy được họ đã chuyển sinh ra rồi, chính là như vậy.

Mọi người phải hết sức nhớ cho kỹ: tu luyện nhất định phải chuyên nhất, không được mang theo bất kể ý niệm nào của công pháp khác. Mang vào thì sẽ can nhiễu chư vị, sẽ khiến công của chư vị biến thành bất

thuần, chư vị sẽ không cách nào trở về, không cách nào tu lên được, không cách nào viên mãn. Cũng không được cố ý muốn chọn lựa biện pháp nào đó, đi đường tắt để bản thân có thể nhập tĩnh hoặc đề cao lên, sẽ mang đến vấn đề cho tu luyện. Chư vị phải hết sức thiết thực đề cao cái tâm này của chư vị, chúng Thần hiện tại đều đang nhìn chư vị. Nhất thiết không được chọn lựa biện pháp khác nào đó, đều sẽ không khiến cái tâm của chư vị đề cao được, nhân tâm không đề cao thì điều gì cũng không tính. Động tác là phương pháp hỗ trợ cho viên mãn, tuyệt đối không phải nguyên nhân đề cao chân chính. Chính là tâm tính của chư vị đề cao lên rồi, vậy thì công của chư vị cũng phải lên, cũng chính là về mặt thủ pháp động tác để khiến công đẩy nhanh sự diễn luyện của nó, đề cao lên. Nếu như tâm tính của chư vị cao bằng này, chư vị muốn tôi đẩy nhanh diễn luyện để nó cao hơn, thì cao không nổi. Chỉ có thể đạt đến vị trí tâm tính của chư vị, cho nên đề cao tâm tính là vị trí thứ nhất, cũng chính là người ta có tiêu chuẩn cao bao nhiêu, công mới có thể cao bấy nhiêu, đây là chân lý tuyệt đối. Cho dù là bất kể một loại phương pháp tu luyện nào cũng không ngoại lệ, đây là chân lý tuyệt đối của vũ trụ, là bất kể một loại tôn giáo nào hay bất kể một loại phương pháp tu luyện nào cũng phải tuân theo.

Đệ tử: Bài công pháp thứ năm có thể thêm vào ý niệm không?

Sư phụ: Tuyệt đối không thể thêm. Nếu như là bởi vì không nhập tĩnh được, chúng ta cũng có một biện pháp, có lúc chư vị nói tôi quả thực không còn biện pháp rồi, quấy đến mức tôi không cách nhập tĩnh, trong nào

này cứ như thể vạn mã chạy loạn. Vì sao không tĩnh lại được? Là trạng thái tư tưởng do quan niệm và nghiệp lực mà chư vị hình thành hậu thiên trong xã hội người thường tạo thành, đây không phải tư tưởng chân chính của chư vị. Chư vị tu luyện rồi thì đều cần loại bỏ nó đi, cho nên nó không chịu, nó mới giống như vạn mã chạy loạn, không để chư vị nhập tĩnh, cái gì cũng đều khiến chư vị nghĩ ngợi lung tung.

Tu luyện thì ắt phải tìm được bản thân, tu bản thân. Nếu như chư vị có thể phân biệt rõ bản thân, chư vị nghĩ rằng: Đây không phải ta, người cứ nghĩ đi, bản thân ta muốn nhập tĩnh, ta xem người có thể loạn tưởng đến lúc nào. Coi nó như là tư tưởng của người khác. Nếu chư vị thực sự có thể tìm được bản thân phân biệt rõ nó, thì làm như vậy cũng được. Có nghĩa là chư vị coi bản thân như người thứ ba, ta đang xem người loạn bát nháo mà loạn tưởng, ta xem người có thể nghĩ tưởng đến lúc nào, có lẽ cũng tốt hơn nhiều. Nhưng đây cũng chỉ là một biện pháp để phân rõ tự ngã, gia cường chủ ý thức, không thể đạt được nhập tĩnh tuyệt đối. Vì sao như thế này thì có thể được? Còn lựa chọn điều mà nói lúc này vì sao lại không được? Bởi vì đó đều là phương pháp tiểu đạo, không thể khiến chư vị trở về nhà, đều là mong muốn một cách cố ý mà trong khi không có đề cao về tâm tính lại muốn lên, thế thì không được, không làm được.

Vì sao tôi nói cho chư vị một biện pháp như vậy? Nó không thể nhập tĩnh tuyệt đối, nhưng nó lại thể hiện ra một phương diện tốt, cũng có nghĩa là chư vị có thể tìm ra những thứ nào không phải tư tưởng của chư vị, những thứ nào là tư tưởng của chư vị. Những

tư tưởng bất hảo này chư vị đương nhiên không thừa nhận nó, vậy thì bỏ đi đương nhiên sẽ nhanh, đó cũng chẳng phải tu tại tự kỷ công tại sư phụ sao? Vì sao tôi không bảo chư vị thừa nhận nó? Mọi người nghĩ thử xem, bộ phận nào đó trên thân thể chư vị chẳng phải của chư vị sao? Tay của chư vị khiến nó động thể nào thì nó động thể ấy; cánh tay chư vị khiến nó động thể nào thì nó động thể ấy; đầu của chư vị khiến nó động thể nào thì nó động thể ấy, bởi vì nó là [của] chư vị. Vậy cái tư tưởng này chư vị khiến nó tĩnh, vì sao nó lại không tĩnh đây? Bởi vì nó không phải chư vị. Cái ‘chư vị’ chân chính là thanh tịnh, [cái khác] đều là những thứ ô nhiễm hậu thiên, cho nên mới phải tu bỏ nó đi, vứt bỏ đi, đây chính là đang bài xích nó.

Đệ tử: Người đồng tính luyện ái thì có thể trong khi không buông bỏ loại hành vi này của họ mà.....

Sư phụ: Chư vị muốn nói “tu luyện trong tình huống mà không buông bỏ người bạn tình với loại hành vi này của họ”.

Tôi nói với mọi người, hôm qua tôi đã giảng một sự việc: tôi nói Thần đã không còn coi con người là người nữa. Mặc dù chư vị vẫn còn duy hộ tôn giáo, thế nhưng Giê-su lại không quản nữa, vốn dĩ cũng không thừa nhận tôn giáo, Giê-su chỉ thừa nhận nhân tâm mà có thể hồi thăng. Vì sao không quản con người nữa? Chính là bởi vì con người hiện nay đã không thể xứng là người nữa, thực sự là như vậy. Trong lịch sử xưa nay chưa từng có xã hội loạn như hiện nay. Hôm qua tôi đã giảng nào là xã hội đen này, hút hít ma túy này, biến thái này, giải phóng tình dục này, loạn tình dục này, còn loạn luân nữa, còn quan niệm của con người chuyển biến nữa,

bao gồm đồng tính luyến ái..... Mọi người thử nghĩ xem, con người là Thần tạo ra. Một người nam thì phải cho chư vị một người vợ, đây là Thần quy định vậy. Con người hiện nay mong muốn tìm một người cùng giới tính để làm bạn tình, Thần cho rằng con người hiện nay đã không còn là quan niệm của người xưa nên mới làm vậy. Chư vị đang phóng túng tùy ý tư tưởng của chư vị, tư tưởng của chư vị cũng giống như những tư tưởng kia mà tôi vừa giảng, kỳ thực nó không phải chư vị. Tạo thành quan niệm đồng tính luyến ái của chư vị là những thứ xấu hậu thiên hình thành dẫn động mà làm ra, bản thân chư vị lại bị nó làm tê liệt rồi, bản thân chư vị cũng hòa theo dòng đục thuận theo nó thành một khối rồi. Chư vị phải tìm về bản thân chư vị, đừng làm những sự việc bấn thủ như vậy nữa. Thần coi nó là bấn thủ đó. Không kể chính phủ thừa nhận nó hay không thừa nhận nó, pháp lệnh của chính phủ các vị không phải là chân lý của vũ trụ. Bởi vì pháp lệnh của chính phủ là con người định ra, khi con người định ra pháp luật đều là phát ra cái tâm này mong muốn trị người mà chế định ra, hoặc là vì để duy hộ và đạt được quyền lực và phiếu bầu mà trái với lòng mình mà chế định ra, cho nên nó là vô thiện niệm.

Tôi nghĩ rằng có thể đề xuất ra chính là anh ta đã ý thức được vấn đề này là không đúng rồi, con người hiện tại đã không phân rõ được những thứ nào là đúng, những thứ nào là không đúng, những thứ nào nên làm những thứ nào không nên làm. Mọi người đều là thuận theo trào lưu xã hội mà trượt xuống, đạo đức của nhân loại đang trượt xuống, đang bại hoại nghìn dặm mỗi ngày. Mọi người đều ở trong dòng chảy lớn này, nên

không phân rõ tốt và xấu nữa. Trước khi tu luyện, như thế nào thì như thế ấy, sự việc trước kia thì đã qua rồi. Là một người tu luyện, chư vị nên đường đường chính chính mà đầu tiên làm một con người, sau đó lại bước vào trong người tu luyện mà làm một người tu luyện, cuối cùng thăng hoa lên mà làm một người thuần khiết hơn, cao thượng hơn, đạt đến loại người như Thần trong cảnh giới của Thần. Thần tuyệt sẽ không cho người tu luyện làm những sự việc như vậy, cũng sẽ không cho người thường làm như vậy.

Đệ tử: Có đường tắt nào để câu thông với linh thể ở ngoài trái đất không?

Sư phụ: Xem ra tâm chấp trước của chư vị vẫn là không ít. Những câu hỏi này hôm nay rất nhiều đều là những người lần đầu đến nêu ra. Con người ấy, xem điện ảnh nhiều quá rồi, xem truyện huyền tưởng nhiều quá rồi, có rất nhiều sự việc trong xã hội tiêm nhiễm vào chư vị, đã hình thành một chủng tư tưởng biến dị bay bổng trên mây rồi. Chư vị nói chư vị làm thế nào để câu thông với linh thể, tôi nói với mọi người, một người thường là không thể làm sự việc như vậy, cũng không có năng lực này. Nếu như chư vị thực sự có thể câu thông với linh thể, bản thân chư vị lại không phải là một người tu luyện, không có năng lượng, thì có thể chư vị sẽ nguy hiểm, có thể bị đoạt mất sinh mệnh bất cứ lúc nào. Hơn nữa chư vị sẽ nhìn thấy những linh hồn đáng sợ kia, mà không nhìn thấy sinh mệnh cao cấp một chút nào, bởi vì tầng thứ của chư vị quá thấp, chỉ giới hạn ở con người, cho nên đây là chuyện đáng sợ. Nếu như chư vị nói câu thông với những sinh mệnh ở ngoài trái đất này, vậy thì càng đáng sợ hơn. Sinh mệnh

ở ngoài trái đất cũng chỉ bất quá là những sinh mệnh ở trên tinh cầu khác của loại không gian vật chất mà con mắt của chúng ta có thể nhìn thấy, những sinh mệnh này chúng lại không coi con người là người. Nó coi con người như thú vật, là một loại động vật. Nó tùy ý giết thịt, tùy ý lấy chur vị ra làm thí nghiệm. Nó bắt con người lên tinh cầu của chúng nhốt vào trong lồng làm động vật để cho người của nó xem. Trên trái đất chúng ta có rất nhiều người bị mất tích là do nó bắt đi đó.

Tôi còn bảo với chur vị, khoa học của nhân loại ngày nay chính là chúng làm ra đó. Tại sao những người ngoài hành tinh này lại muốn tạo cho con người những thứ của loại khoa học hiện nay như thế này? Là bởi vì trên tinh cầu của nó là những thứ như vậy, nó phải mang chúng đến cái tinh cầu này, cuối cùng thay thế con người. Nó đã phát hiện thân thể người là vô cùng hoàn thiện, hoàn mỹ, cho nên nó muốn thân thể con người, nó muốn cuối cùng thay thế con người. Trong một tầng tế bào phân tử của con người đã cho thêm vào những thứ của chúng, hiện giờ đã làm như vậy rồi, hơn nữa đã hình thành trên diện tích lớn rồi. Cho nên hôm nay tôi độ chur vị không chỉ là vấn đề bài trừ cho chur vị tất cả những tâm chấp trước mà bản thân chur vị cần loại bỏ, vấn đề nghiệp lực, tôi còn phải thanh lý cho chur vị những thứ này. Sự phát triển của nhân loại rất đáng sợ, có ngày máy tính sẽ chỉ huy con người, hiện nay phát triển đã là một xu thế rồi. Con người sẽ bị trở thành nô lệ của máy tính, của cơ khí, cuối cùng bị người ngoài hành tinh thay thế. Máy tính tại sao phát triển nhanh như thế? Bộ não con người đột nhiên lại linh hoạt như thế? Đều là người ngoài hành tinh thao túng

tư tưởng của con người mà làm ra. Với mỗi một người biết thao tác máy tính người ngoài hành tinh đều đã đánh số cho các vị rồi, thực sự như vậy. Học viên của chúng ta tôi đều thanh lý cho họ rồi, lúc chur vị sử dụng lại máy tính thì không bị nó can nhiễu nữa.

Tại sao lại có người ngoài hành tinh? Có một số người ngoài hành tinh chính là sản sinh trên những tinh cầu ấy, còn có những người ngoài hành tinh vì sao lại cứ đến trái đất chứ? Là bởi vì chúng đã từng là người trái đất. Nhưng không phải là trái đất hiện nay, là trái đất trước kia ở tại vị trí của trái đất này, trái đất này đã bị đổi nhiều lần rồi. Mỗi khi đổi đều có một bộ phận sinh mệnh, Thần đã tạo sinh mệnh với hình tượng khác nhau, có loại giống như con người chúng ta hiện nay, còn có tạo ra các thể sinh mệnh khác nhau. Có một bộ phận lúc đó tương đối tốt, bèn lấy nó bảo tồn lại, không có tiêu hủy nó. Thế nhưng lại không thể để chúng tiến nhập vào thời kỳ phát triển của nhân loại của trái đất tiếp theo, nên đã đưa chúng đến một tinh cầu khác rồi. Mỗi một lần đều làm như vậy, đồng thời cũng là lưu lại cho vũ trụ này một ghi chép lịch sử, đây là người trên trái đất của các thời kỳ khác nhau, chính là mục đích ấy. Thế nhưng do phóng túng đối với chúng, chúng nó lại phát triển, trong sách lược của chúng đã tạo ra các chủng các dạng phương pháp khoa học, cũng có cái có dạng thức giống như trái đất này của chúng ta, cũng có loại giống hình thức khác, các chủng các dạng phương thức phát triển. Đương nhiên chúng không gọi là 'khoa học', danh từ được gọi là ngôn ngữ của chúng, khái niệm của chúng. Những thứ này càng ngày càng biến thành xấu, tùy theo sự lệch khỏi Đại Pháp vũ trụ,

chúng cũng càng ngày càng xấu, cho nên toàn bộ người ngoài hành tinh đều đang bị thanh trừ triệt để, toàn bộ vũ trụ đều đang thanh lý chúng, hiện nay ở phía trên đã thanh lý xong rồi. Hiện giờ chỉ sót lại những [con] chạy đến trái đất, lẫn vào trong người, bám lên thân thể con người, còn có các loại hình khác nữa. Tôi đều đang trông chừng chúng, hiện giờ trước hết cứ để chúng tác oai tác quái, thời gian không lâu nữa sẽ trừ tận gốc chúng. (*Nhiệt liệt vỗ tay*) Sự bại hoại của nhân loại cũng có quan hệ trực tiếp với chúng, đây là tội ác, cho nên ắt phải thanh trừ.

Đệ tử: Có người nói Thầy kiến nghị rằng: bài công pháp thứ nhất luyện ba lần, bài công pháp thứ hai luyện nửa giờ đồng hồ.

Sư phụ: Tình huống của mỗi người khác nhau, chư vị luyện thời gian bao lâu cũng khả dĩ. Thông thường tinh công mà luyện ít thì không khởi tác dụng lắm. Công pháp có thời gian luyện nhiều thì cũng tương đối tốt một chút, nhưng mà chư vị cái gì cũng không làm, cả ngày luyện công cũng không được. Khi cảnh giới tư tưởng của chư vị chưa đạt đến cao như thế, chư vị luyện công thì công cũng không tăng lên được, cho nên ắt phải tu tâm là ở vị trí thứ nhất. Vì sao tôi bảo mọi người đọc sách cho nhiều? Đọc sách nhiều thì chư vị sẽ hiểu ra vô số Lý; đọc sách nhiều thì chư vị có thể đề cao tâm tính của chư vị. Cái này không có hạn chế cố định thời gian. Tôi nghĩ luyện bài công pháp thứ hai mà ít hơn nửa giờ đồng hồ thì hiệu quả cũng không tốt lắm, nhưng mà [đạt] được hay không được thì cũng khả dĩ, căn cứ vào thời gian của chư vị, tôi thì nghĩ như vậy. Vậy bài công pháp số năm thì căn cứ vào năng lực

của chư vị mà luyện, chư vị chỉ có thể ngồi được mười lăm phút, tôi lại bảo chư vị luyện một giờ đồng hồ thì cũng không thực tế, phải không, căn cứ vào năng lực mà luyện. Nhưng mà nửa giờ đồng hồ là một quan lớn, cho dù chư vị có thể ngồi thế nào, khi ngồi được nửa giờ đồng hồ bảo đảm là một quan lớn, lại muốn xung qua thì đặc biệt khó. Nhưng mà một khi xung qua nửa giờ đồng hồ rồi, thì không còn khó như mắc kẹt ở cái quan nửa giờ đồng hồ đó nữa.

Đệ tử: Mỗi một quốc gia đều có đặc điểm của mình, làm thế nào mới có thể khiến Pháp Luân Đại Pháp phát triển nhanh hơn, ví như ở Thụy Sĩ?

Sư phụ: Chỗ này phải xem chư vị căn cứ vào tình huống của mình như thế nào để khiến nhiều người hơn nữa của chư vị đắc Đại Pháp. Có người nói: Tôi đưa cho người khác bao nhiêu tiền là làm việc thiện rồi. Tôi nói rằng chư vị cũng chỉ bắt quá là vì hạnh phúc, an dật nhất thời của họ. Nếu như chư vị đưa họ Đại Pháp, họ sẽ đời đời kiếp kiếp đều nhận được lợi ích vô cùng. Chư vị nói xem chư vị cho họ điều trân quý biết bao đây?! Ở Trung Quốc có một câu nói gọi là: Triều văn Đạo, tịch khả tử. Đương nhiên ngược lại không phải là nói: Sáng sớm hôm nay tôi nghe được Pháp rồi, đến tối tôi sẽ chết. Không phải ý này. Là nói rằng sáng sớm tôi đã nghe Đạo rồi, đã nghe Pháp rồi, đến tối chết tôi cũng thực sự không sợ hãi. Tại sao vậy? Bởi vì khi người ta chết thì sợ nhất là phải xuống địa ngục. Mọi người thử nghĩ xem trong não chư vị đã chứa đựng Pháp, địa ngục đó dám tiếp chư vị chăng? Nó dám tiếp nhận Đại Pháp chăng? Không dám. Vậy thì xoay trở lại mà nói, một bộ phận nào trong não chư vị có thể mang Pháp vào, thì nó

còn có thể là một bộ phận không tốt nữa chăng? Chính là ý này. Thế nào mới có thể khiến Đại Pháp phù hợp với đặc điểm của các quốc gia khác nhau? Đó phải căn cứ vào bản thân mọi người mà làm, chỉ có thể là như vậy, không có cách làm đặc thù nào. Ví như người của dân tộc nào đó thích nghe âm nhạc; người của dân tộc nào đó tư tưởng cứ là thích nghĩ các thứ; người của quốc gia nào đó thích thoải mái không có câu thúc, là những đặc điểm khác nhau của họ mà. Mọi người hãy căn cứ đặc điểm, hành vi của con người khác nhau, bản thân chư vị đi làm, tôi nghĩ cũng sẽ làm tốt thôi.

Đệ tử: Người tốt xấu thì phân biệt thế nào?

Sư phụ: Thế nào là người tốt? Thế nào là người xấu? Chư vị cho rằng người làm chuyện xấu thì họ mới là người xấu, không phải đâu. Có một số người không làm chuyện xấu mà xem chừng lại vô cùng xấu, chỉ bất quá là họ chưa biểu hiện ra, hoặc biểu hiện cực kỳ giấu diếm. Tại sao vậy? Khi một cá nhân từ trong thai mẹ mà sinh ra, tư tưởng nào của người thường cũng không có, chỉ biết bú sữa và khóc, là hậu thiên nhồi nhét cho nó hết thảy mọi thứ trong người thường. Trong quá khứ người ta rất coi trọng giáo dục của gia đình, người da trắng trong quá khứ của các vị thì giáo dục của gia đình đối với con cái tôi cảm thấy vô cùng tốt. Nhưng mà hiện tại thì, đặc biệt là Mỹ quốc, hiện giờ buông thả đối với con cái, không có cách để nói nữa, đứa trẻ căn bản không có giáo dục, toàn bộ giáo dục đã thất bại. Để có trách nhiệm với nhân loại nhất định phải giáo dục con cái, nói cho chúng biết thế nào là tốt, thế nào là không tốt, chúng đều sẽ mang vào trong não. Cũng giống như một cái túi da, trong cái túi da này mang vào một vài

thỏi vàng, vậy thì người ta sẽ nói chư vị là thỏi vàng; trong cái túi da của chư vị mà mang một vài cục đất, vậy thì người ta sẽ nói đây là đất. Cho nên con người chính là như vậy. Trong não của chư vị mang được một vài điều tốt, thì chư vị là một người tốt, bảo đảm chư vị làm bất kể sự việc gì tư tưởng hể động niệm đều là niệm đầu tốt; chư vị mà mang một vài tư tưởng không tốt, hành vi của chư vị làm ra sự việc gì cũng đều là chuyện xấu, vấn đề nghĩ đến đều là xấu, tư tưởng xấu. Đây chính là sự khác nhau căn bản giữa người tốt và người xấu.

Thế nào là người tốt? Thế nào là người xấu? Những cơ cấu tuyên truyền, các loại báo chí, ấn bản trong xã hội đăng tải những thứ bạo lực, sắc tình kia, nhồi nhét vào trong não chư vị, [mà] mọi người còn muốn xem. Rót vào càng nhiều, vậy thì chư vị cũng giống như họ rồi. Đừng xem những thứ này, hãy xem những thứ tốt kia. Những thứ tốt rót vào càng ngày càng nhiều, càng ngày càng nhiều, vậy thì chư vị chính là người tốt. Hành vi của chư vị sẽ chịu chi phối của tư tưởng chư vị. Người ta mà không coi trọng giáo dục, không coi trọng giáo dục đối với thế hệ sau, đó là người ta phạm tội đối với toàn xã hội. Những người trẻ tuổi hiện nay đúng là không dám tưởng tượng, không dám nhìn. Có những lúc tôi nhìn họ, quả đúng là không muốn nhìn, từ bên trong họ cho đến bên ngoài của họ, từ tư tưởng của họ đến tâm của họ, từ hành vi của họ đến y phục của họ, không có chút gì là chính.

Đương nhiên không phải tuyệt đối, còn có một vài nhà dạy [con] còn khá tốt, đối với con cái quản tượng đối tốt một chút. Phải minh bạch rằng, bởi vì chư vị

đang tạo nên người thế hệ tiếp theo và xã hội tương lai. Vậy thì người thế hệ tiếp theo là như thế nào, chư vị có thể nói bản thân không có trách nhiệm sao?!

Đệ tử: Con là học viên người Thụy Điển, con biết rằng đọc lại “Chuyển Pháp Luân” tiếng Trung sẽ có lý giải sâu hơn, nhưng bỏ ra rất nhiều thời gian tu luyện để học tiếng Trung, có đáng hay không?

Sư phụ: Được, tôi sẽ giảng chút cho mọi người về vấn đề này. Dùng “Chuyển Pháp Luân” để học tiếng Trung, chẳng phải vừa học tiếng Trung vừa học Pháp sao? Tiếng Trung hết sức xác thực có thể phản ánh xuất lai một cách bất động nguyên vẹn lời giảng của tôi, điểm này là khẳng định, bởi vì tôi chính là dùng tiếng Trung khi giảng Pháp. Vì sao tôi lựa chọn phải sinh ra ở Trung Quốc, ở nơi Trung Quốc này mà truyền Pháp? Là bởi vì trong lịch sử đã an bài việc này rồi. Ngôn ngữ của con người ở địa khu này nội hàm lớn, hết thảy phát triển trong lịch sử của nó đều là vì tương lai truyền Đại Pháp, rất nhiều rất nhiều an bài đều là vì sự việc này, cho nên đây là an bài từ trước rất rất sớm. Là trước khi người da trắng của thời kỳ hiện nay còn chưa tiến nhập văn minh thì đã an bài rồi, cho nên dân tộc ấy là tương đối cổ xưa, ngôn ngữ là phong phú nhất trên thế giới, nội hàm lớn nhất, tương đối có thể biểu đạt ra khái niệm vũ trụ rộng lớn như thế. Nếu không có một ngôn ngữ phong phú, thì không biểu hiện ra được, không dễ nói. Cho dù như vậy, cho đến hôm nay, ngôn ngữ của con người này đã không thể nói hơn được nữa, không biểu hiện ra hơn được nữa, cũng nói không rõ ràng, cũng đã không có ngôn ngữ như vậy. Nhưng ở trong

tầng thứ của con người này, nó đã có thể biểu hiện đầy đủ hết thảy của tầng thấp này.

Vậy thì phải chăng không đọc tiếng Trung thì không thể tu luyện, không thể đạt đến cảnh giới cần phải đạt đến, hoặc là tốc độ sẽ chịu ảnh hưởng chẳng? Tôi nói với mọi người rằng một chút cũng không. Vì sao vậy? Bởi vì tôi dùng ngôn ngữ phức tạp này để giảng Pháp, là bởi vì còn có các Thần ở tầng thứ khác nhau đang nghe Pháp. Ngồi tại đây không chỉ chư vị là đang nghe Pháp, còn có rất nhiều rất nhiều Thần đều đang nghe. Vậy thì chư vị đọc tiếng Anh, đọc tiếng Pháp, đọc tiếng Đức hoặc các tiếng khác mà tu luyện trong người thường sẽ không chịu ảnh hưởng. Hơn nữa người phiên dịch đại đa số đều là bản thân học viên chúng ta, chỗ này là không thành vấn đề. Có sai khác, cũng chỉ là sai khác trên bề mặt văn tự, thuận theo việc chúng ta tu luyện, dần dần chỉnh lý, sửa chữa nó, càng ngày càng hoàn thiện.

Tôi biết rằng có rất nhiều học viên mong muốn đọc tiếng Trung, muốn đọc hiểu lời nguyên gốc, nghĩa nguyên gốc của tôi, đương nhiên đó là tốt nhất, tốt hơn. Nếu như không đạt được điểm này, chư vị yên tâm, ngôn ngữ của dân tộc chư vị chỉ cần phiên dịch thành [công] “Chuyển Pháp Luân”, đằng sau sẽ có vô số Phật, Đạo, Thần, cũng có thể khiến chư vị minh bạch lý trong cảnh giới đó như nhau. Điểm này trên bề mặt văn tự thì không có, viết cũng viết không ra được, tiếng Trung cũng viết không ra được, cho nên là sẽ không ảnh hưởng tu luyện. Nhưng mà cũng có một số người học tiếng Trung đã xuất hiện rất nhiều kỳ tích. Pháp rốt cuộc vẫn là Pháp, thực sự đã xuất hiện một số kỳ tích, chỗ này

tôi sẽ không đưa ví dụ nữa. Để tránh việc những người khác trong chúng ta bắt chước theo một cách không chính xác lại sản sinh một chấp trước [khác].

Đệ tử: Làm thế nào để phân biệt tâm bất động của đệ tử chân tu? Làm thế nào phân biệt được người giả tu và chân tu?

Sư phụ: Trong khi tu luyện thì phân biệt không nổi, nhưng tôi cũng nói với chư vị, Đại Pháp của chúng ta là nhắm vào tất cả con người mà mở ra. Ai là giả, ai là chân? Giả cũng có thể ngày mai họ lại học thật đó; chân thì có thể ngày mai họ lại bởi sự việc gì đó mà không học thật nữa, cho nên Pháp của tôi đã mở ra cánh cửa lớn như vậy rồi. Nhưng cũng hết sức xác thực có một vài người phá hoại Pháp, là dưới sự dẫn động của loại ma đối đầu với Pháp mà làm việc xấu. Loại người này dễ phân biệt, bởi vì từ trong xương cốt của họ đến ngôn hành của họ đều là phản đối, chính là như vậy. Giữa một số học viên mà bởi vì anh là chân tu, tôi là chân tu, anh không phải chân tu, tôi mới là chân tu, bởi vì vấn đề này mà xảy ra tranh đấu lẫn nhau. Tôi nghĩ điều này rất không nên, kỳ thực chư vị đều là chân tu, bởi vì xuất phát điểm là vì để hộ Pháp.

Tôi biết tâm tình này của mọi người đối với Pháp, cho rằng ai đã phá hoại Pháp rồi, quả đúng là không thể dung nhẫn. Bởi vì chư vị đang tu luyện, chư vị đã là người duy hộ Đại Pháp. Chư vị là tu trong Đại Pháp, chư vị cũng là một bộ phận của Đại Pháp, nhưng tuyệt sẽ không thể không có mâu thuẫn, trong quá trình tu giữa đệ tử với đệ tử tuyệt sẽ không thể vĩnh viễn là một đoàn hòa khí. Tại sao vậy? Bởi vì chư vị chưa có tu bỏ cái tâm kia, cái tâm người thường kia biểu hiện còn rất

manh mẽ, thì sẽ biểu hiện ra thôi. Mà bộ phận tâm đã tu tốt của chư vị lại không nhìn thấy được, bởi vì nó không có nữa, thì cũng không biểu hiện ra nữa. Vừa khớp là tâm mà chư vị chưa tu tốt mới có thể biểu hiện ra, như vậy có phải nói lên rằng người này là không tốt? Tuyệt đối không phải. Mà ngược lại, chúng ta phải nói rằng người này lại tương đối tốt, chỉ là tâm mà anh ta chưa tu tốt biểu hiện ra thôi. Biểu hiện ra là mục đích gì đây? Đó chính là cần mọi người chỉ ra cho anh ta hoặc là người nào đó của chúng ta ở phương diện này cũng có chủng tâm này, hai người họ phải phát sinh mâu thuẫn với nhau thôi, mục đích là để bỏ đi tâm của mỗi người họ.

Vậy thì khi phát sinh mâu thuẫn cần các bên tự hướng nội tìm nguyên nhân của bản thân, bất kể là sự việc này lỗi tại chư vị hay không. Hãy nhớ kỹ lời tôi nói: bất kể là sự việc này lỗi tại chư vị hay là không tại chư vị, chư vị đều phải tìm ở chính mình, chư vị sẽ phát hiện ra vấn đề. Nếu như sự việc này tuyệt đối không có quan hệ gì với chư vị, không có tâm mà chư vị nên bỏ, vậy thì sự việc này cũng sẽ rất hiếm phát sinh trên thân chư vị. Nếu như chư vị không có cái tâm này, thì sẽ không dẫn khởi mâu thuẫn, phải chịu trách nhiệm đối với tu luyện của chư vị mà. Phạm khi mâu thuẫn phát sinh ở trên thân chư vị, xuất hiện ở chỗ của chư vị, xuất hiện giữa chư vị với nhau, thì rất có thể là có quan hệ với chư vị, sẽ có những thứ mà chư vị phải bỏ. Cho dù là lỗi tại chư vị hay không, Pháp thân của tôi khi loại bỏ tâm của chư vị, lại không quan tâm là sự việc này lỗi tại họ hay là lỗi tại chư vị. Chỉ cần chư vị có cái tâm này, họ nghĩ hết mọi biện pháp khiến chư vị xuất

hiện mâu thuẫn, khiến chư vị nhận thức được cái tâm còn thiếu sót, cho nên chư vị vẫn còn ở đó tìm: việc này không phải lỗi tại tôi nhé. Hoặc là chư vị vẫn còn đang nghĩ: Tôi đang duy hộ Pháp nhé. Người kia đang nghĩ: Tôi cũng đang duy hộ Pháp. Kỳ thực chư vị có thể đều có chỗ không đúng thì mới có mâu thuẫn.

Có học viên ở bề ngoài thì treo tượng của tôi, lại thắp nến đốt hương, lại bái tôi nữa, mọi người hết sức không được làm như vậy. Với đệ tử tu luyện trong người thường tôi luôn luôn phản đối chuyện làm nghi thức tôn giáo. Tôn giáo đã là một loại cơ cấu của xã hội người thường, không phải tu luyện. Chư vị tôn kính tôi, chư vị chỉ cần có cái tâm này thì tôi vui rồi (không bao gồm đệ tử Đại Pháp vốn ban đầu tu luyện trong tôn giáo).

Còn có một vấn đề tôi cũng phải giảng cho mọi người. Chúng ta có rất nhiều rất nhiều người da trắng vừa tu luyện thì thiên mục của chư vị liền khai [mở], điều này trong tương lai là một vấn đề lớn. Khi tôi ở Trung Quốc bắt đầu truyền Pháp, bởi vì người Trung Quốc các chủng quan niệm của họ quá nhiều, nếu muốn đả khai thiên mục của họ thì phải dùng những thứ rất mạnh, chúng tôi lúc sơ kỳ đã hình thành những thứ như vậy. Như vậy hiện nay nhắm vào học viên người da trắng, họ còn chưa học được bao lâu thời gian, mà thiên mục đã đả khai cho họ rồi, sẽ xuất hiện vấn đề này. Như vậy rất nhiều người sẽ thấy được những sinh mệnh thể mà người thường nhìn không thấy cũng vậy, thấy được cảnh tượng khác cũng vậy, chư vị hết sức nhớ cho kỹ lời hôm nay tôi nói, không được xem trọng nó. Thấy được thì thấy được, không động tâm, hết sức không

được vì vậy mà cao hứng, đây chỉ bất quá là trong tầng thứ rất thấp mà thấy được những hiện tượng chân thực mà thôi. Nó tuyệt đối không đại biểu cho tầng thứ của chư vị được, cho nên chư vị thấy được cũng vậy, không thấy được cũng vậy, nhất định phải dụng tâm vào học Pháp, đọc sách học Pháp, đọc sách học Pháp. Hầu như trong mỗi lần giảng Pháp tôi đều nói tới nói lui bảo chư vị đọc sách, đọc sách, đọc sách. Chư vị chỉ cần đọc sách, thì chư vị sẽ đắc được những thứ tốt hơn nữa mà chư vị không tưởng tượng được.

Thông qua con mắt của chư vị mà nhìn, có nhìn nhiều đến mấy, cũng chỉ là ở trong tầng thứ ấy của chư vị mà nhìn thấy các thứ, không được dẫn khởi tâm chấp trước. Có thể thấy được thì là việc tốt, tôi sẽ không phong bế con mắt của chư vị, nhưng mà chư vị phải biết rằng, vô luận là thấy được những gì, chư vị đều phải tiếp tục học Pháp. Bất kể sinh mệnh cao cấp nào, đều không phải sự phụ của chư vị, hết sức nhớ kỹ điểm này. Đừng muốn bất kể thứ gì của họ, muốn rồi thì sẽ khiến chư vị tạo thành tình huống nghiêm trọng của bất nhị pháp môn. Nhất định phải đặt tâm vào Pháp mà tu, phải nhớ kỹ đó: là bởi vì Pháp mới có thể cho chư vị viên mãn, là bởi vì Pháp mới đã khai thiên mục của chư vị, chư vị ắt phải tu luyện trong Pháp mới có thể viên mãn. Chấp trước vào bất kể thứ gì ở ngoài Đại Pháp đều sẽ khiến chư vị bị phế [bỏ] giữa chừng.

Đệ tử: Con có người bạn gái người Trung Quốc, con đọc sách biết rằng hôn nhân ngoài chủng tộc là không đúng, quyết định không duy trì quan hệ với cô ấy.

Sư phụ: Việc chư vị muốn cùng với người không cùng chủng tộc kết hôn thì tôi không có nói là không

được, là bởi vì đây là vấn đề di lưu từ lịch sử, không có quan hệ với chư vị. Tương lai người lưu lại ở trái đất ắt phải là thuần chủng, nhưng chư vị cần viên mãn, chư vị là người tu luyện, không thuộc vào phạm vi này. Còn như nói về thế hệ sau, thế hệ sau nếu như có thể tu luyện, chúng tôi cũng sẽ nhật họ ra. Nguyên thần của họ là chỗ nào thì nên đến chỗ đó, chúng tôi sẽ khiến họ đi đến đó, là làm như vậy.

Pháp lực Đại Pháp vô biên, chúng tôi có thật là nhiều biện pháp để làm. Đối với học viên mà nói thì biện pháp gì chúng tôi cũng có. Đối với người thường thì chúng tôi không thể tùy tiện làm cho họ, chính là quan hệ như vậy. Tình huống của chư vị tôi không có nói là không được, cũng không có nói là được, là bởi vì sự việc này hiện nay không quản nó, xã hội hiện nay đã như vậy rồi. Cũng giống như việc chư vị đều đã có văn hóa của người ngoài hành tinh vậy, hơn nữa đến lúc cần quản, thì lại không có quan hệ với chư vị. Bởi vì chư vị đều sẽ tu luyện viên mãn, trên trái đất tương lai ấy lại không phải chư vị, chư vị đều đến thế giới thiên quốc rồi. Chính là tình huống như vậy.

Đệ tử: Nguyên thần có hình tượng hay không?

Sư phụ: Nguyên thần là có hình tượng, chính là hình tượng của bản thân chư vị, nhưng mà lại đẹp hơn so với hình tượng của nhục thân này của chư vị. Bởi vì các hạt cấu thành nên thân thể của nó là mịn màng hơn, vi quan hơn, năng lượng lớn hơn so với thân thể vật chất bề mặt này, cho nên nó phát quang.

Đệ tử: Vào lúc chuyển sinh thì hình tượng có phát sinh biến hóa không?

Sư phụ: Có. Nhưng cũng có những đặc tính rất mạnh vốn có từ trước. Người ta nói tôi đã chuyển sinh bao nhiêu đời rồi cũng không thay đổi, nhưng khi chuyển vào người da trắng, thì có mũi cao, mắt hõm vào trong, màu xanh lam.

Đệ tử: Sư phụ giảng đến việc thân thể ở các không gian là các sinh mệnh thể độc lập, con cảm thấy không dễ lý giải. Quan hệ giữa thân thể ở các không gian với nguyên thần là như thế nào?

Sư phụ: Cái này là có quan hệ với kết cấu của vũ trụ, với bản thân con người thì không có quan hệ trực tiếp. Con người trong rất nhiều không gian đều có một 'chư vị' giống hệt chư vị, gọi bằng cùng một tên, nhưng họ đều là độc lập, cái đó so với thân thể ở các không gian của chư vị là hai chuyện khác nhau. Thân thể ở các không gian chính là thân thể tại các không gian khác nhau, tổ thành bởi các lập tử phân tử khác nhau của chư vị. Đó đều là chư vị.

Đệ tử: Ngài nói rằng ma tính của nhân loại hiện nay chiếm thượng phong, vậy ma tính của con lớn tới mức nào là do nhân tố con người? [Hay là] lớn mức nào là bắt nguồn từ không gian khác?

Sư phụ: Người nào cũng đều có đặc tính vật chất một nửa là chính, một nửa là phụ. Ngoài ra còn có bộ phận quan niệm hậu thiên và nghiệp lực tư tưởng. Tôi thường giảng một câu, con người cũng giống như một bộ y phục, thân thể của chư vị, tư tưởng của chư vị cũng giống như một cái mũ, các sinh mệnh khác nhau đội lên rồi, như vậy cũng tương đương với [đấy] là họ. Chủ nguyên thần của con người nếu ý thức không mạnh, thì từng thời từng lúc đều sẽ bị sinh mệnh khác đội

lên. Các loại hành vi bất hảo của con người trong xã hội hiện nay, nó loạn đến mức hiện tại đã xuất hiện một vấn đề hết sức nghiêm trọng. Quá khứ không cho phép sinh mệnh ngoài tam giới tiến nhập vào trong tam giới; cũng không cho phép sinh mệnh trong tam giới xuất khỏi tam giới; cũng không cho phép sinh mệnh của các tầng thứ nội trong tam giới can nhiễu lẫn nhau; cũng không cho phép xuất hiện phụ thể. Hiện nay đều xuất hiện rồi, hơn nữa đối với nơi nhân loại đây mà giảng thì là loạn nhất. Có rất nhiều người khi tư tưởng không đúng đắn, nghĩa là khi tư tưởng của con người phù hợp với ma tính, thì chính là tư tưởng ma tính lớn. Bản thân con người trong xã hội người thường mà cứ xem nhiều những thứ không tốt, nghe những thứ không tốt, trong não mang vào những thứ không tốt, thì ma tính của bản thân người đó sẽ lớn. Ma tính lớn vừa khéo lại phù hợp với ma, vậy thì ma sẽ thích chực vị. Bởi vì chực vị cũng giống như nó, như vậy nó sẽ tiến nhập vào thân thể chực vị. Đây là bắt nguồn từ nguyên nhân bên ngoài. Bởi vì tư tưởng của chực vị và tư tưởng của nó dễ dàng giống nhau, nên nó mới có thể dễ dàng thao túng chực vị, đây là một loại tình huống. Trong không gian đồng đẳng với con người, có rất nhiều rất nhiều sinh mệnh đã bại hoại, chúng khống chế con người không còn kiêng nể gì. Khống chế con người làm gì đây? Mong muốn cầu được hương hỏa của nhân gian, mong muốn chiếm hữu thân thể con người, đắc được vật chất của con người. Vật chất của con người sau khi trải qua diễn hóa, đối với nó vẫn còn hữu dụng. Cho nên chúng nó nhặt lấy người thích hợp với chúng. Con người hiện giờ đang

đối mặt với vấn đề như vậy, con người vẫn còn cảm thấy bản thân hiện giờ khá lăm cơ đấy.

Những vấn đề này đã đang trong giải quyết ở giai đoạn cuối cùng, cho nên con người hiện nay sẽ sống càng ngày càng minh bạch, dần dần có thể tìm được chính mình. Trước đây người ta sống một cách mơ mơ màng màng, đều là bị chúng dẫn động, bị nhân tố phức tạp, khổng lồ dẫn động. Giải phóng con người triệt để, bài trừ triệt để khổng chế ngoại lai, để người ta tự mình nắm chắc lấy mình. Chứ nếu không, Pháp mà hôm nay tôi giảng, cũng như là giảng cho chúng. Chư vị nếu là mơ mơ màng màng mà không tìm được chính mình, đều bị chúng dắt mũi thì không được, cho nên đối với học viên của tôi đầu tiên tôi làm loại sự việc này. (*Vổ tay*) Người thường cũng đang làm, bởi vì người thường trong xã hội hiện nay nếu là bị ức chế rồi, không đắc được Pháp thì rất nghiêm trọng, cho nên có học viên nhận lỗi với tôi nói rằng bản thân chưa hồng dương Pháp được tốt. Tôi nói chư vị làm được rất tốt, nhưng có rất nhiều tình huống là lực của chư vị còn chưa tới. Không thể như ý, đó không phải vấn đề của chư vị; nói chư vị chưa đi làm, đó mới là vấn đề của chư vị.

Có lúc tôi đứng trên lầu nhìn xuống, tôi nhìn con người tắt bật vội vàng, tôi nghĩ rằng: hiện tại người ta đều đang sống như thế nào đây? Nói là thật đáng thương đi, lại cảm thấy bản thân người ta đã làm cho hết thấy xấu tệ rồi, là bởi vì người ta đã phù hợp với nó. Xã hội có nguyên nhân bại hoại của nó, nhưng mỗi cá nhân đều thêm dầu vào lửa, đều đã đẩy nó thêm một bước, con người ở trong dòng chảy lớn này mà không tự mình làm tốt, lại buông thả tự ngã. Người ta

ở trong sân bóng đá đại phát ma tính, [đó] là buông thả bản thân điển hình nhất. Khi hò hét cuồng loạn, không có nghĩ đến là ma tính đang là bộc phát hết mức tăng cường hết mức. Lúc người ta nhảy điệu nhảy disco gì đó mà hò hét loạn lên trong trạng thái không lý trí đó, ấy chính là ma tính phát tiết hết cỡ. Khi con người lý trí, làm các việc trong tình huống có thể biết được bản thân đang làm gì, thông thường đều là thiện niệm, đó mới là tự kỷ chân chính.

Đệ tử: Con cứ mãi cho rằng bản thân là người kiên cường, có lực không chế tự ngã, vì sao cứ mỗi lần con gặp được Thầy, nói đến Thầy, lại cứ luôn không nhận được mà rơi lệ?

Sư phụ: Tôi nói với mọi người, chúng ta ngồi đây có rất nhiều rất nhiều người, tại các thời kỳ khác nhau trong lịch sử, ở các nước khác nhau đã có duyên phận tương đối lớn với tôi, đó là một phương diện. Có một phương diện nữa, “Ở thời loạn như thế này mà ông vẫn còn truyền điều tốt như vậy”. Đây là lời nói của những Thần không hiểu sự việc mà tôi làm này. Cho nên, tôi vì độ chur vị mà càng khó khăn hơn. Biểu hiện ở không gian này thì chur vị không biết. Phía của chur vị ở trong không gian khác đều nhìn thấy được, đều hiểu tôi đã cấp cho chur vị những gì, không cách nào dùng ngôn ngữ, hành động, thậm chí là không thể dùng bất cứ loại khái niệm nào để cảm kích tôi, nên tạo thành việc chur vị bên này nói không rõ mà rơi lệ. Chur vị không biết rằng, xã hội nhân loại hiện nay loạn đến mức độ nào. Dơ bẩn khôn tả, nghiệp lực trên thân thể người nhiều khôn tả, tư tưởng xấu ở trong tư tưởng kia nhiều khôn tả, quá nhiều rồi, tôi lại đem chúng thanh lý hết cho

chư vị. Lại lấy Pháp Luân lấp lánh ánh vàng kim kia và toàn bộ rất nhiều rất nhiều các thứ của bộ Pháp này cài vào thân chư vị, khiến chư vị có thể tu luyện, tịnh hóa thân thể dơ bẩn vô tỷ kia cho chư vị, đây là sự việc mà khai thiên tịch địa đều chưa có người dám làm. (Vỗ tay) Ngược lại mà giảng, đây là việc tốt từ khai thiên tịch địa đều không gặp được mà chư vị lại gặp được rồi, cho nên chư vị sẽ như thế. Bởi vì chư vị càng ngày càng thanh tịnh, cho nên những điều tôi giảng cũng sẽ càng ngày càng rõ ràng.

Đệ tử: Thầy nói đến việc khoa học chính là tôn giáo, cách nói này đối với con chấn động rất lớn, Ngài có thể nói về vấn đề này sâu hơn không?

Sư phụ: Nó là tôn giáo, là tôn giáo hoàn thiện. Như các tôn giáo khác là từ tinh thần mà khiến chư vị nhận thức, sau đó trong tu luyện dần dần khiến chư vị phát hiện những điều mỹ hảo thực sự trong vũ trụ, sự tồn tại của vật chất hết sức thực tại, nó là một quá trình như vậy. Mà cái tôn giáo khoa học này nó là khiến chư vị từ vật chất mà phát hiện một chút xiu các thứ, dùng cái này để dẫn dắt chư vị càng ngày càng tin, cuối cùng khiến chư vị ý lại nó, càng ngày càng ý lại nó, phát hiện điều này như thế đúng là chân lý rồi. Cái tôn giáo này là từ vật chất dẫn dắt chư vị đến tin tưởng về tinh thần; mà một tôn giáo thông thường là từ tinh thần dẫn dắt chư vị đến nhận thức chân chính về vật chất, nó là đi theo một con đường ngược lại, cho nên người ta mới không thể phân biệt. Bất kể những thứ loại gì có thể lập chỗ đứng trên thế gian này, có thể đứng vững, có thể thành lập lên được, đều ắt phải có một nguyên nhân quan trọng, chính là nó ắt phải hình thành một trường trong

không gian này, mà cái trường này là tồn tại vật chất. Ví như chư vị nói tôn giáo, có thể kiến lập lên được, là bởi vì trong quá trình rất nhiều người tin tưởng, trong kiên tín mà những phương thức như đàm luận, sùng bái sẽ hình thành được một hoàn cảnh. Hoàn cảnh này đồng thời ngược lại cũng đang duy hộ tôn giáo đó.

Khoa học cũng là như vậy, hoàn cảnh của nó đã tương đối to lớn rồi, hầu như trong không gian của con người không đâu không có, bao quát các lĩnh vực, có thể nói là vô sở di lậu, tôn giáo nào cũng không so sánh nổi. Tuy nhiên, sau khi hoàn cảnh vật chất này hình thành, không gian của nhân loại có lý tương sinh tương khắc: có chính thì có phụ, có tốt thì có xấu. Vậy thì hoàn cảnh hình thành trong không gian này cũng có hai loại nhân tố như thế này: một loại là thiện, một loại là ác. Tôn giáo cũng là như vậy, sự hình thành của nó mang theo hai loại nhân tố: nếu khi chư vị phản đối nó, thì nhân tố ác của nó hận không thể giết chết chư vị, đây chính là các nhân tố ác [và] phụ trong hoàn cảnh này của nó; nếu khi chư vị tin tưởng nó, nhân tố của mặt kia lại hết sức tốt với chư vị, hết sức thiện, đây là mặt thiện của nó. Mà bên trong khoa học cũng có nhân tố như vậy. Nếu chư vị phản lại khoa học, mặc dù nó sẽ không giết chết chư vị, nhưng cũng sẽ lao vào tấn công, ai cũng đều nói chư vị mê tín, ai cũng đều nói chư vị đáng cười, nó sẽ ở trong xã hội chê bai chư vị đến mức không đáng một xu. Từ tiểu học mà chư vị không tin nó, chư vị không học nó cho tốt, nó sẽ khai trừ chư vị; trong đại học chư vị không học tốt nó, chư vị không có được học vị, không tốt nghiệp được; chư vị lại học nó không tốt nữa, chư vị sẽ không có được công tác tốt,

các lĩnh vực trong xã hội này chỗ nào cũng chứa đầy công tác của nó.

Có thể nói ngược lại rằng, trong các công tác đã chứa đầy khoa học. Chư vị không học nó cho tốt, thì chư vị không có được công việc tốt. Ngược lại khoa học này nó lại không phát triển, nó chỉ phát triển giới hạn trong không gian hiện hữu này. Nó không thể chứng thực sự tồn tại của Thần, nó cũng không biết được con người làm chuyện xấu rồi thì có báo ứng. Chư vị vừa nói đến có Thần, thì nó liền nói chư vị mê tín; chư vị nói đến có người làm chuyện xấu thì sẽ có báo ứng, người làm chuyện tốt sẽ có phúc báo, nếu muốn làm một người tốt thì phải trọng đức, thì nó liền nói chư vị là dị đoan tà thuyết. Trên thực chất thì cái khoa học này đang đã kích mặt tốt nhất bản chất thiện lương chân chính của con người. Nó không bảo con người trọng đức, không bảo con người theo thiện, mà bảo con người phát tiết hết thủy dục vọng, phá hoại hoàn cảnh sinh tồn của nhân loại, phá hoại bản tính của nhân loại và quy phạm của con người. Từ điểm này mà xét, cái khoa học này lại là tà giáo. Thế nhưng, trong không gian này của con người nó đã đem lại sự an dật của con người, và giả tướng thoải mái nhất thời của con người. Sau khi phá hoại bản thân con người rồi tạo thành một điều kiện giả tự do, giả tiến bộ, liền khiến con người càng thêm tin tưởng nó. Thế nhưng từ Thần mà nhìn, sự an dật và thoải mái quá phận của con người lại không phải việc tốt, sẽ tăng thêm nghiệp lực, tích tụ nghiệp lực. Tiêu không hết nghiệp, cuối cùng hạ địa ngục, thậm chí là sinh mệnh bị tiêu hủy. Quá khứ người phương Tây các vị cũng biết đạo lý như vậy, những người già cũng hiểu

được đạo lý như vậy, nói rằng chịu một chút khổ không sao cả, không phải việc xấu. Trong hoàn cảnh gian khổ mà rèn luyện rèn luyện là chuyện tốt, đều hiểu những điều này.

Khi chịu khổ sẽ tiêu nghiệp, tiêu đi nghiệp lực rồi thì đến đời sau mới có thể đắc được hạnh phúc thực sự, không có nghiệp lực. Nếu chư vị muốn tu luyện, chư vị tiêu nghiệp lực đi, chư vị còn có thể chuyển hóa thành công, trở về thế giới thiên quốc. Vậy thì cái tôn giáo khoa học này bảo chư vị chỉ tin tưởng nó, không tin tưởng Thần có thật, lại đẩy con người về phía ngược lại – không ngừng tạo nghiệp, nó không phải tà sao? Nhưng điều tôi giảng đây là toàn bộ hình thức của loại khoa học này. Tôi lại không có nói là phản đối lĩnh vực khoa học mà khoa học hiện đại tạo thành ấy. Bởi vì mọi người đều đã sinh hoạt trong hoàn cảnh như vậy rồi, đều là công tác như vậy rồi. Vì xã hội đã như vậy rồi, vậy thì cũng buộc phải duy trì cho tốt như vậy thôi, tôi cũng không đi phản đối. Tôi chỉ là nói cho chư vị bộ mặt chân thực của nó.

Đồng thời tôi cũng nói với mọi người, khoa học không phải là chân lý tuyệt đối. Vì sao những năm cuối đời Einstein lại bước vào tôn giáo? Người có thành tựu như vậy về khoa học ông lại phát hiện tôn giáo là đúng. Người ta không hiểu được ông, là bởi vì không có thông minh như Einstein, những người cố chấp kia không hiểu được, người không có trí tuệ lớn như Einstein thì không hiểu được. Cuối cùng Einstein phát hiện những điều trong tôn giáo nói đến là chân thực, đó mới là khoa học chân chính, cho nên ông mới bước vào tín ngưỡng chính giáo. Điều tôi vừa giảng tôi lại nhắc lại

lần nữa, chư vị nên làm công tác của chư vị, chư vị cứ làm, bởi vì đó là từ trên xuống dưới đã khiến toàn bộ xã hội hiện nay đều như vậy rồi. Mọi người cũng đều là đang duy trì như vậy, tôi cũng không muốn đi quản, bởi vì tôi độ là chư vị, hiện giờ không quản việc của nó. Tôi chỉ là mang tình huống chân thực của nó nói cho con người, nói cho người tu luyện. Tôi không có giảng cho người thường kia, không có giảng cho người của xã hội, họ cũng không cần biết. Kỳ thực cũng không chỉ có tôi giảng ra đâu, rất nhiều người thông minh đã phát hiện rồi, người thường cũng có [người] biết rằng khoa học là tôn giáo.

Đệ tử: Đệ tử Đại Pháp tu luyện viên mãn, sẽ có hình thức rời khỏi nhân gian như thế nào?

Sư phụ: Vấn đề này đã giảng qua nhiều lần rồi. Nếu như là đến thế giới Pháp Luân, vậy thì họ sẽ là đến thế giới Pháp Luân, họ sẽ mang theo nhục thân đã được vật chất cao năng chuyển hóa mà viên mãn. Nhưng tuyệt đại đa số là từ các thế giới khác của các tầng thứ khác nhau cao hơn đến, ở trong thế giới đó của họ là không cần thân thể, cho rằng thân thể con người là không tốt. Cho chư vị mang theo thân thể, cũng bằng như là cải biến hết thấy trong thế giới ban đầu tiên thiên của chư vị, cho nên họ là không cần thân thể, cho cũng không cần. Nhưng chư vị cần biết rằng, trong tư tưởng của tất cả mọi người đều sẽ phản ứng ra: tôi cũng muốn. Đó là bộ phận mà hiện giờ chư vị vẫn còn chưa tu luyện tốt, tư tưởng của người thường bề mặt nhất phản ứng ra. Khi chư vị thấy được tình huống chân thực, chư vị sẽ có cách nghĩ khác, sẽ triển hiện ra tư tưởng của Thần: ồ, tất cả điều này thì ra là như vậy.

Tuy nhiên, tôi cũng muốn vào lúc chư vị viên mãn mang đến cho nhân loại một việc hoành tráng. Tôi đang nghĩ như thế này, để tất cả đệ tử Đại Pháp bất kể là cần hay không cần thân thể, đều mang theo thân thể bay lên trời, ai không cần thân thể ở không trung mà ‘hồng hóa’, sau đó bay đi. Như thế sẽ tạo thành một loại huy hoàng trong lịch sử xưa nay chưa từng có, lưu lại cho con người một lần giáo huấn sâu sắc. Người không tin Thần, thì để Thần thể hiện chân thực cho người ta xem. Tôi là nghĩ như vậy, nhưng có thể được hay không thì phải xem đến cuối. Còn như nói viên mãn thì đó không thành vấn đề, chỉ là lựa chọn hình thức gì thôi.

Đệ tử: Rất nhiều học viên không biết được bản thân tu được thế nào, hoài nghi có thể tu thành viên mãn không?

Sư phụ: Đây cũng là chấp trước, hơn nữa bản thân việc không tin tưởng là chướng ngại lớn nhất của tu luyện. Vừa rồi tôi giảng: Triều văn Đạo, tịch khả tử. Chính là nói trong tư tưởng chư vị mang vào được đều là Pháp, những thứ bất hảo đó đã không còn bao nhiêu nữa, thậm chí toàn bộ đã loại bỏ rồi. Chư vị nói nên đặt chư vị vào chỗ nào, tự chư vị hãy nói xem. Tôi thường giảng rằng, tôi nói chư vị đều đã đắc Pháp rồi, thì chư vị cũng đừng nghĩ những vấn đề kia nữa. Nghĩ nữa thì là chấp trước, đó chẳng phải chấp trước sao? Ảnh hưởng chư vị tiến bộ đó. Người tương lai nghe Pháp sẽ càng nhiều, nhưng sẽ không phải ai ai cũng đều có thể viên mãn, sẽ không phải ai ai cũng đều đến nghe Pháp. Có người tu như thế nào, họ vẫn là không bỏ được cái tâm trị bệnh; tu thế nào, họ vẫn là không thể thanh tịnh ra, thế thì không được. Tôi nghĩ, chúng ta ngồi đây đều

không có vấn đề. (Vỗ tay) Có rất nhiều người là không xứng nghe Pháp, cho nên trên thế giới có rất nhiều người không thể giống như chư vị đang ngồi đây. Đại Pháp này có tính uy nghiêm của Ông, chư vị thấy chư vị tùy tiện tùy tiện chỉ cần bước qua cánh cửa này là tiến vào rồi, nghe được Pháp rồi, chư vị không biết rằng chư vị là duyên phận như thế nào, là ngẫu nhiên như vậy [sao].

Đệ tử: Làm thế nào để biết bản thân có thể tu luyện hay không?

Sư phụ: Môn của tôi là mở rộng, tôi nói tôi đã mở ra một cánh cửa lớn, kỳ thực tôi nói với chư vị, tôi đã mở đến không còn cửa nữa, đều mở rồi. Bất kể là người nào, chỉ cần chư vị có thể tu, thì tôi sẽ chịu trách nhiệm với chư vị. Câu này chư vị nghe hiểu rồi chứ!

Đệ tử: Đồng tính luyện ái có thể luyện Đại Pháp không?

Sư phụ: Có thể luyện, nhưng phải thay đổi hẳn hành vi bất hảo này, đường đường chính chính mà làm một con người, tìm lại bản thân chư vị, từ trong tâm lý đen bản mà vượt ra. (Vỗ tay)

Vừa rồi trong lúc trả lời câu hỏi của vị học viên này, bởi vì tôi là nhắm vào người tu luyện chúng ta mà giảng một số sự việc trong tu luyện, vấn đề đề cập đến tương đối cao một chút. Có thể người tiến vào ngẫu nhiên hoặc là người vừa mới đến cảm thấy có những điều rất khó lý giải, có khi không chừng coi chúng ta như một loại [tôn] giáo gì đó. Tôi có thể nói với chư vị, chúng tôi không phải là [tôn] giáo gì cả, tôi chỉ là mang bộ Pháp này nói với con người. Chư vị muốn tu luyện tôi sẽ giúp chư vị, chư vị không muốn học, tùy kỳ tự

nhiên. Chúng tôi không có bất kể hình thức nào, điều gì cũng không quản, cũng không có bất kể quy phạm của tôn giáo nào, cũng sẽ không thu người ta một xu. Chư vị đến chỗ này [cứ việc] tùy ý nghe, muốn học thì chư vị học, không học thì cứ đi.

Đệ tử: Nghề của con là bác sỹ, nếu như con dẫn dắt bệnh nhân tu luyện, bệnh của họ đều không cần trị nữa, vậy con lấy gì để sống?

Sư phụ: Đây là một mối lo. (Mọi người đều cười) Kỳ thực tôi nói với mọi người, bệnh nhân của chư vị sẽ không phải ai ai cũng đều có thể tu luyện, có người mà chư vị nói với họ, họ cũng không nhất định tu luyện. Lại nữa, nếu như họ thực sự có duyên phận, cũng có thể có rất nhiều bệnh nhân cũng chính là duyên phận như thế. Như vậy thì họ sẽ tiến vào, cũng bước vào tu luyện, cũng có thể là loại duyên phận như thế. Dù sao thì tình huống gì cũng đều có thể có. Còn như nói bác sỹ dựa vào coi bệnh để mưu sinh, chư vị vẫn là dùng quan niệm của người thường mà xem xét vấn đề rồi, kỳ thực sẽ không như chư vị tưởng tượng vậy đâu. Người đến coi bệnh vẫn sẽ có, người cũ đi rồi, người mới sẽ lại đến. Đại Pháp cũng sẽ xem xét những điều này, đó là từ góc độ của người thường mà giảng. Nếu như đứng tại góc độ cao mà giảng, nếu như người bệnh nhân đó là nên đắc Pháp (chư vị vì để kiếm tiền, không để họ đắc Pháp, đương nhiên chư vị lại không phải nói vì để kiếm tiền), chư vị vì để mưu sinh, không để họ đắc Pháp, vậy tôi nghĩ là không đúng rồi. Vấn đề này không giống như chư vị nghĩ vậy đâu.

Đệ tử: Con và chồng của con từ tháng 9 năm 1997 bắt đầu luyện Pháp Luân Công, tháng 3 năm 1998,

chồng của con đột nhiên chết vì bệnh tim, con nên lý giải cái chết của chồng con thế nào?

Sư phụ: Nếu như ông đường đường chính chính mà thực sự có thể tu luyện, thực sự coi bản thân là một người tu luyện, tôi nghĩ tuyệt đối sẽ không xuất hiện vấn đề như vậy. Đường nhiên, nếu tôi nói ông không phải là tu luyện, hoàn toàn không hề tu luyện, chư vị có thể cũng cảm thấy không phải chuyện như vậy. Nhưng tôi nói với chư vị, tu luyện chính là một sự việc nghiêm túc, bởi vì một người thường hết sức phổ thông có thể tu luyện thành một sinh mệnh cao cấp siêu thường, tu thành Phật, tu thành Thần, như người phương Tây giảng là có thể đến thiên quốc, vậy chư vị nói bất kể một sự việc nào của nhân loại có thể nghiêm túc hơn điều đó không? Đều không nghiêm túc bằng điều ấy. Vậy thì đối diện với vấn đề như vậy, người tu luyện nên đối đãi như thế nào đây? Chẳng phải nên thực sự nghiêm túc đối đãi nó sao? Coi bản thân thực sự như là một người tu luyện mà đối đãi sao? Trong tu luyện, trong tâm của ông ta vẫn còn đang nghĩ đến bệnh của mình, vẫn còn đang nghĩ đến bộ phận tốt đẹp trong cuộc sống mà ông hướng đến, quá chấp trước lưu luyến không bỏ vào những thứ của xã hội người thường này, thì tinh tấn không nổi. Kỳ thực rất nhiều những người trước kia mắc bệnh chết người mà đáng lẽ mất đi sinh mệnh đã đều khỏi rồi, đã trở thành một đệ tử Đại Pháp chân chính rồi. Ngay cả người không thể chân chính tu luyện mà chết đi, ông ta thông thường cũng đã [được] kéo dài thọ mệnh rồi.

Tuy nhiên luyện công có thể kéo dài thọ mệnh cho người ta, không ngừng luyện công, không ngừng kéo

dài thọ mệnh, cho nên người lớn tuổi cũng có thể luyện kịp, đây là đặc điểm tính mệnh song tu của Đại Pháp chúng ta. Vậy thì người bệnh trong người thường vì sao không thể cũng kéo dài sinh mệnh như vậy được? Nhưng mà chớ vội thử nghĩ xem, chúng tôi kéo dài sinh mệnh là cho họ sống cuộc sống của người thường sao, hay là để họ tu luyện một cách nghiêm túc? Nếu như họ sắp xếp quan hệ này không chính, tu luyện kiểu không nhanh không chậm {thế nào cũng được} thì sao có thể được đây? Kéo dài sinh mệnh cho con người tuyệt đối là vì để tu luyện mà làm. Họ vẫn còn như ban đầu, thì rất khó bảo đảm họ không mất đi sinh mệnh.

Có vô số bệnh nhân ung thư đều đã khỏi rồi, nhưng cũng có bệnh nhân ung thư đã chết đi. Tại sao vậy? Tôi lấy ví dụ cho mọi người. Có người thực sự là vừa thấy đã đắc được Pháp như thế này rồi, cái gì họ cũng không chấp trước, khi nằm trên giường bệnh họ nghĩ: mình sắp chết rồi, mà mình vẫn còn có thể xem được những điều như thế này, thật hối hận tại sao không xem được sớm?! Họ không hề nghĩ đến việc dùng cái này có thể trị bệnh của họ, họ liền tận dụng thời gian đọc sách. Họ nói: mình không sống được mấy ngày nữa, mình mau mau xem, mau mau xem, tận dụng năm tháng còn sống, những ngày còn sống để xem thêm chút, xem thêm vài lần. Tuy nhiên, trong khi không biết không cảm thấy họ có thể xuống giường, khối u của họ đã tiêu mất rồi, họ có thể đi bộ, họ có thể đứng dậy, họ đột nhiên phát hiện toàn thân nhẹ nhõm. Bệnh viện kiểm tra bệnh của họ lần nữa, thì bệnh ung thư của họ đã hoàn toàn biến mất. Tuy nhiên bác sỹ thông thường không thừa nhận là Đại Pháp đã trị khỏi bệnh cho họ, họ thừa nhận thì

cũng bằng như khoa học hiện đại tự phủ định mình, cho nên họ sẽ nói: “Ồ, trước kia là chẩn đoán sai”. Sự việc như vậy quả là quá nhiều rồi.

Đương nhiên, cũng có người như thế này, họ nghe nói tu luyện Đại Pháp có thể trị bệnh.Ồ, họ liền đến. Nhưng mà họ lại nghe nói là, nếu chư vị ôm giữ mục đích trị bệnh mà đến, bệnh của chư vị sẽ không khỏi, bằng như luyện uống công. Bởi vì mục đích của chúng ta là tu luyện, không phải vì để trị bệnh cho người. Chỉ cần chư vị đắc Pháp, bệnh của chư vị có thể khỏi, nhưng mà lại không phải là vì trị bệnh. Họ không muốn chiếu theo yêu cầu của Đại Pháp chúng ta mà tu luyện, không muốn làm một người tu luyện, họ chỉ muốn được chữa bệnh, nhưng mà Đại Pháp nghiêm túc như thế này cấp cho họ, có thể là vì trị bệnh sao? Không phải. Vậy thì họ cũng hiểu rằng:Ồ, tôi chỉ cần không nói trị bệnh, không tìm Thầy trị bệnh, đến lúc thì Thầy nhất định có thể trị khỏi bệnh cho mình. Chư vị xem xem, trong miệng của họ không nói, họ thậm chí cũng không nói với ai về bệnh nữa, nhưng mà đã qua một thời gian rất lâu trong tâm họ vẫn còn đang nghĩ, chỉ cần mình luyện công, đến lúc Thầy nhất định sẽ trị khỏi cho mình! Họ vẫn còn đang nghĩ. Chỉ sai kém một chút xíu như thế, đã là khác về căn bản; chỉ sai kém một chút xíu như thế, đó chính là bản chất thực sự của họ, họ vẫn còn đang nghĩ trị khỏi bệnh của họ.

Thông thường bệnh nhân ung thư đến thì đều kéo dài thời gian của họ, cho họ cơ hội lần này lần khác. Ở bệnh viện thông báo hai tháng, ba tháng là họ sẽ chết. Tuy nhiên chúng tôi cho họ thời gian, đã kéo dài một năm, một năm rưỡi, hai năm. Họ vẫn không cải biến

quan niệm của họ, họ vẫn còn lo lắng về bệnh của họ: bệnh của mình có thể phát hay không đây? Thầy có thật là quản mình không, trị khỏi tận gốc cho mình không? Chư vị xem trong tâm họ vẫn còn. Ngoài miệng với ai họ cũng không nói, nhưng trong tâm họ vẫn còn nghĩ: Thầy nhất định có thể giúp mình trị bệnh. Như vậy bề mặt thì họ đang luyện công, nhưng về bản chất thì họ vẫn là vì để trị bệnh. Họ chẳng phải đang dối tôi, dối người, dối Đại Pháp sao? Họ dối ai cũng đều là giả, mà dối chính mình mới là thật, chuyển biến tâm lý thực sự thì mới là chân tu. Thông thường chúng ta có rất nhiều học viên chính là bởi vì đã đến tuổi trời đã định trong đời họ, cũng tức là đến thọ rồi, một đời họ chỉ có thể sống đến số tuổi bấy nhiêu thôi. Đã đến lúc đó rồi, khi họ vẫn không thể coi bản thân là người luyện công, thì sẽ chết thôi, mà thông thường đều sẽ vượt qua kỳ hạn ban đầu của họ rất nhiều. Sẽ cấp cho họ cơ hội, cho họ thời gian, để họ chuyển biến, khi thực sự không chuyển biến được, thì tùy họ đi thôi. Trên bề mặt họ vẫn đang cầm đọc cuốn sách của chúng tôi, vẫn đang luyện công, tuy nhiên họ sẽ chết. Cũng chính là điều mà tôi nói rằng không phải nhiều người như thế tu luyện Đại Pháp cũng đều viên mãn, điều tôi giảng chính là ý này. Nghĩa là chư vị không thể thực sự coi bản thân là người tu luyện mà dối đãi, chư vị không thể làm được như vậy, thì người tuổi tác cao sẽ phải ra đi.

Trong một đời của chư vị, cuộc sống nhân sinh mà chư vị nên sống đều đã qua rồi, sinh mệnh hiện có chư vị nhất định phải nắm chắc mà tu luyện. Chư vị dốc toàn bộ bản thân vào làm một người tu luyện, sinh mệnh của chư vị sẽ kéo dài thêm. Đương nhiên loại kéo

dài thêm này chư vị sẽ không biết rằng nó là kéo dài, vẫn giống như sinh mệnh vốn có. Chư vị không ngừng luyện công, không ngừng kéo dài sinh mệnh chư vị, sẽ gia tăng thời gian luyện công của chư vị, có thể có thời gian đầy đủ để chư vị tu luyện viên mãn. Nói rằng nếu chư vị không thể coi bản thân là người tu luyện, phàm là người được kéo dài sinh mệnh, có thể mất đi sinh mệnh bất cứ lúc nào, là bởi vì chư vị không thể tu luyện, Đại Pháp không thể tùy tiện kéo dài sinh mệnh cho một người thường như vậy được. Sinh mệnh con người là có định số, họ đến một lúc nào đó nên phải chết, nên đi chuyển sinh, người ở bên đó đã mang thai rồi, đang đợi họ chuyển đời, cần xuất sinh rồi, họ không xuất sinh, điều này có thể được sao? Sau khi họ sinh ra rồi, trong xã hội người thường cần sinh sống bao nhiêu năm. Sau đó họ cần đi làm công tác đó của họ, công tác đó của họ vẫn đang đợi họ mà. Chư vị không để họ đi có thể được sao? Chư vị đã làm loạn toàn bộ trình tự của xã hội. Chỉ có người tu luyện Đại Pháp thì chúng tôi mới có thể làm cho chư vị như vậy. Bởi vì trên thế gian không có gì vĩ đại hơn việc một người muốn tu luyện muốn hồi thăng, cho nên mới có thể làm tốt hết thấy những điều này cho chư vị. Đi an bài người khác, lấy chư vị thay ra, làm một người tu luyện, cho nên nói người tu luyện không phải là người thường.

Là một người thường thì có thể làm cho họ sự việc như vậy không? Chúng ta chẳng phải cần nhìn một cách nghiêm túc vấn đề này sao? Chính là như vậy. Cho nên tôi nói Đại Pháp tốt như thế này, chư vị đừng thấy tôi giảng hay, mọi người chúng ta nghe nói viên mãn thế nào đó cũng vỗ tay. Mà ngược lại, nếu chư vị không thể

thực sự mà tu, thì cái gì chư vị cũng không đắc được. Chư vị không thể coi bản thân là một người tu luyện, thì cũng không đắc được gì cả. Đều cao tâm tính, đó mới là thực sự đều cao. Hàng ngày họ luyện công giống như tập thể thao, vậy có thể không chết sao? Tôi nói đó là chuyện cười. Hàng ngày họ luyện công, tâm tính của họ không đạt được đều cao, công mà họ luyện tôi nói rằng bằng như tập thể thao. Nhưng mà chỉ sai kém một chút xíu đó, mà họ cũng rất khó cải biến. Chư vị cải biến rồi, chư vị buông bỏ quan niệm của người thường, chư vị đều có thể làm được, thì chư vị chính là Thần; chư vị không làm được, thì chính là người. Nhưng đều có thể làm được ư, nói sao dễ dàng vậy? Không có cơ sở tư tưởng của một quá trình tu luyện dần dần, chư vị bảo họ buông bỏ thì họ cũng không buông bỏ được!

Hôm nay chư vị đang đối diện với cái chết, không kể là bất kể loại hình thức tử vong nào, chư vị đối diện với cái chết chư vị chẳng mấy may sợ hãi, chư vị căn bản không để ý. 'Có lẽ sau khi mình chết mình sẽ đến thiên quốc', vậy thì chuyện tử vong thực sự cũng sẽ không có nữa. Quan trọng là nhìn nhân tâm, tu luyện Đại Pháp của chúng ta chính là trực chỉ nhân tâm, tu luyện chính là tu tâm của con người. Tâm của chư vị bất động, các biểu hiện khác đều là giả, hình thức là giả.

Tôi không phải đang nói về người học viên đề xuất câu hỏi này, tôi là đang giảng một đạo lý, mượn vấn đề này để giảng một đạo lý cho mọi người.

Đệ tử: Nếu như muốn giải quyết một vấn đề, hoặc vứt bỏ một tư tưởng sai lầm, lúc luyện công có một niệm cố vũ khích lệ bản thân, thì có giúp ích không?

Sư phụ: Khi luyện công lúc đầu vì để tăng cường ý chí mà ôm giữ một niệm, cũng không phản đối, cũng không thể nói chur vị sai. Nhưng tu luyện là một việc vĩ đại, là việc nghiêm túc, hà tất phải dùng “một niệm” gì đó để ước thúc chur vị?! Tôi chính là muốn đạt đến viên mãn, tôi chính là muốn đạt đến cảnh giới cao, cứ luyện như thế, tôi nghĩ là tốt nhất. Bởi vì trong giới tu luyện có một câu, gọi là “vô cầu nhi tự đắc”, đó là trạng thái tốt nhất. Những bệnh nhân ung thư mà tôi vừa giảng vì sao lại khỏi? Họ cũng không có nghĩ đến trị bệnh, cũng không có nghĩ rằng mình đọc sách rồi thì có thể khỏi bệnh, ngược lại họ lại khỏi. Đây chính là phù hợp với “vô cầu nhi tự đắc”, không có bất kể chấp trước nào, không có bất kể chướng ngại nào, thì họ rất nhanh chóng sẽ khỏi, chính là nguyên nhân này.

Đệ tử: Hiện nay những người đến Châu Âu truyền Phật giáo rất nhiều, Pháp Luân Đại Pháp chúng ta khác biệt với các [pháp môn] Phật giáo khác ở chỗ nào?

Sư phụ: Khác biệt quá lớn rồi. Phật giáo vốn sùng bái Phật Thích Ca Mâu Ni, họ cho rằng Phật Thích Ca Mâu Ni đã sáng lập Phật giáo. Đương nhiên Đại Thừa Phật giáo cũng sùng bái các Phật khác. Còn Mật tông Lạt Ma giáo, chính là Lạt Ma giáo ở Tây Tạng của Trung Quốc ấy, nó và Phật giáo do Phật Thích Ca Mâu Ni sáng lập hoàn toàn là chuyện khác nhau, cho nên nó gọi là Lạt Ma giáo. Phật tối cao mà nó sùng bái gọi là Đại Nhật Như Lai. Bạch giáo sùng bái là Milarepa, đó đều khác nhau. Cho nên nó đã hoàn toàn khác so với Phật giáo của Thích Ca Mâu Ni. Đó là Phật giáo. Trong quá trình lưu truyền nó đã hình thành tôn giáo, có chùa của nó,

có các loại nghi thức tôn giáo, giáo quy của nó, v.v. v.v.. Cho nên nó là tôn giáo.

Chúng ta ở đây không có gì cả, tôi không hề bảo chư vị làm thế này, làm thế kia, hoặc ắt phải thế này, thế kia. Cái gì cũng không có, tự chư vị đi đọc Pháp học Pháp, làm một người tốt ra sao, bản thân chư vị cứ đi làm là được rồi, cho nên chỗ này với tôn giáo là hoàn toàn khác nhau. Từ mặt hình thức của người thường thì chúng ta hoàn toàn là một loại [hình thức] buông lỏng, không có bất kể loại hình thức tu luyện hạn chế nào. Tại sao chúng ta lại làm như vậy? Bởi vì chúng ta có một bộ Đại Pháp mà học rồi thì biết được làm như thế nào. Nếu chúng ta tập trung lại, bởi vì người học rất nhiều, tương lai cũng sẽ hình thành tai nạn, sẽ tạo thành tai nạn cho nhân loại. Ai ai cũng không làm công tác nữa, mấy trăm triệu người đều xuất gia thế thì không được, sẽ mang đến rắc rối cho xã hội, cho xã hội nhân loại, thế thì không được phép. Cho nên chư vị cứ làm công tác của chư vị, không chỉ làm công tác, hơn nữa chư vị phải làm cho tốt công tác của chư vị, nếu chư vị không làm tốt công tác của chư vị, chư vị cũng bằng như không phù hợp với tiêu chuẩn của người tu luyện. Bởi vì một người tu luyện đầu tiên phải bắt đầu từ người thường mà làm lên, làm một người tốt. Thế nào gọi là người tốt đây? Ở chỗ nào chư vị cũng đều là người tốt. Chư vị kiếm được chỗ lương đó của ông chủ, chư vị lại không làm tốt công việc cho ông chủ, tôi nói thế thì người ta cũng sẽ không nói chư vị là người tốt, chư vị lấy không tiền của người ta mà. Nghĩa là chúng ta cũng phải làm tốt, ở chỗ nào người ta cũng đều phải nói chư vị là một người tốt.

Tôi nói rằng tôn giáo hiện nay không thể độ nhân, tôi không có nói nó là tà giáo. Nhưng mà, người ở trong bọn họ rất nhiều đều là vì tiền. Có người chính là vì để thu thật nhiều tiền ở trong chùa, trong thánh đường. Nghe nói là ở quốc gia nào đó có hòa thượng là đại phú ông đệ nhất, có nhiều tiền nhất. Tiền nhiều rồi thì gửi về nhà. Đây chẳng phải ngang với đi làm sao? Hòa thượng ở Trung Quốc còn phân thành cấp khoa, cấp xứ mà kiếm tiền, nghe nói còn có cấp cục. Chính là nói đó đã không còn là tu luyện rồi, tôi cũng không thừa nhận nó là tu luyện.

Còn có một số loại tôn giáo chuyên môn giảng những gì mà ngày tận thế, chuyên môn giảng những thứ này. Đó trăm phần trăm là tà giáo, đang gây ra rối loạn xã hội, không chịu trách nhiệm với xã hội, cho nên không khó phân biệt những tà giáo này. Tôi còn có thể nói với chư vị, trừ những chính giáo nguyên thủy ra, thì đều là tà giáo. Chính giáo nguyên thủy, [là] tôi nói Thiên Chúa giáo, Cơ Đốc giáo, Phật giáo, Đạo giáo, Do Thái giáo, đó đều là chính giáo nguyên thủy. Tại thời kỳ sau của lịch sử, đặc biệt là tại thời kỳ sau của Cơ Đốc giáo xuất hiện một số [tôn] giáo kia, 99,9% đều là tà giáo. Tại sao vậy? Mặc dù nó không làm những chuyện xấu lớn lắm, nhưng nó cũng đã ảnh hưởng đến việc chính giáo độ nhân trong thời kỳ mà [còn] có thể độ nhân, đã ảnh hưởng việc con người đến tu chính Pháp, đã ảnh hưởng việc con người tin vào chính giáo, nó chẳng phải lừa con em người ta, can nhiễu đến chính Pháp sao? Nó chẳng phải tà sao? Bản thân tội của nó đã rất lớn rồi. Đến thời kỳ sau rồi, tôn giáo hiện nay đã không thể độ nhân được nữa, rất nhiều người đều là chính khách rồi.

Đệ tử: Thống khổ do tâm chấp trước tạo thành, có thể chuyển hóa nghiệp lực không?

Sư phụ: Trong tu luyện tâm chấp trước mà chư vị chấp vào ấy muốn bỏ mà không bỏ được, trong khi vượt quan với thống khổ này thì có thể tiêu nghiệp. Còn như thế nào thì không tiêu được? Chư vị biết rõ là tâm chấp trước, chư vị cứ là muốn chấp trước, cứ muốn làm như vậy, trong thống khổ này thì không tiêu nghiệp được. Bởi vì đây là chư vị biết rõ mà vẫn cố phạm! Tự mình chúc rắc rối cho mình. Còn như nói người thường, người thường cũng là đạo lý này, cũng sẽ như vậy, nhưng việc của người thường chúng tôi không quản, xã hội người thường phát triển như thế nào thì ấy là việc của người thường, chúng tôi ở đây chỉ giảng Pháp cho người tu luyện.

Đệ tử: Nghiệp lực của người đồng tính luyện ái có lớn không? Họ có thể từ từ buông bỏ chấp trước mà tu luyện Đại Pháp không?

Sư phụ: Người đồng tính luyện ái chỉ cần chư vị buông bỏ nó, đường đường chính chính làm người, sau đó bắt đầu tu luyện, không thành vấn đề. Đừng dẫn đo về vấn đề nghiệp lực, đừng nghĩ nữa. Tôi chẳng phải đã giảng rồi sao? Chỉ cần chư vị có thể tu thì biện pháp nào tôi cũng có. (Vỗ tay) Còn như nói chỉ riêng về nghiệp lực này thì lớn hay không lớn? Về điểm này bởi vì cơ quan bài tiết của con người thông thường trong khi bài tiết thì mang theo nghiệp lực bài tiết xuống, bởi vì nó chính là cơ quan như thế, cho nên nếu chư vị không tiếp xúc một cách chính đáng, thì chủng nghiệp lực này sẽ khởi tác dụng.

Đệ tử: Sư phụ nói, ba nghìn tiểu vũ trụ thì cấu thành vũ trụ tầng thứ hai, lại ba nghìn vũ trụ tầng thứ hai thì cấu thành vũ trụ tầng thứ ba, tại sao đều là “ba nghìn”?

Sư phụ: Chư vị biết rằng tôi từng giảng một câu, tôi nói rằng: không có hiện tượng ngẫu nhiên, tự nhiên là không tồn tại. Khoa học không thể biết được nó, lý giải không nổi nó, liền đặt ra định nghĩa: Đây là hiện tượng tự nhiên. Chỉ câu nói này đã chặn cứng tư tưởng người ta rồi, người ta cũng chẳng nghĩ nữa, cho rằng khoa học vẫn còn khoa học. Tôi cảm thấy [đó] mới đáng cười, khoa học giải thích không nổi lại có thể lừa người. Kỳ thực, không có bất kỳ hiện tượng ngẫu nhiên nào. Trong vũ trụ mệnh vô hình sinh mệnh hữu hình và sinh mệnh vô hình đồng thời tồn tại. Mà sinh mệnh vô hình khổng lồ dưới tác dụng của họ, họ đang cân bằng hết thảy của vũ trụ, đang tạo nên hết thảy của vũ trụ. Chư vị thử nghĩ xem, tại sao sắp xếp của phân tử sắt lại chính tề như thế? Sắp xếp của phân tử vàng tại sao lại là như thế? Đồng tại sao là như thế? Còn nhôm tại sao lại là như thế? Hơn nữa lại sắp xếp một cách đồng đều, chính tề? Nếu như nó sắp xếp một cách không đồng đều, không chính tề thế thì sẽ phát sinh một sự biến hóa. Biến hóa gì? Nếu như vàng không chiếu theo sự sắp xếp phân tử của nguyên tố kim loại ấy, thì nó sẽ biến thành thứ khác, khác biệt chính là ở trên bề mặt. Như vậy hết thảy điều này đều là có quy luật, mà loại quy luật này tuyệt không phải tự nhiên hình thành, chỉ bất quá là khoa học hiện nay không biết, khám phá không đến. Có sinh mệnh vi quan hơn, sinh mệnh cao cấp khổng lồ đang làm những sự việc khác nhau,

đang làm chủ những sự việc khác nhau, đang cân bằng hết thảy.

Tôi còn nói với chư vị, trước kia tôi vẫn luôn không muốn giảng, bởi vì quan niệm của con người từ sinh mệnh cao cấp, từ Thần mà nhìn thì đều là ấu trĩ đến mức hết sức đáng cười. Hết thảy lý luận mà cái khoa học này khai sáng cho con người sau khi đến cao tầng rồi, chư vị phát hiện đều là rất đáng cười. Khoa học cho rằng con người hiện nay sinh tồn ở trên trái đất, có thể đứng trên trái đất không rớt vào trong không gian, không rớt xuống, là bởi vì trái đất có lực hấp dẫn. “Lực vạn vật hấp dẫn” kỳ thực chúng tôi phát hiện không phải là chuyện như thế. Tôi giảng Pháp không phải giảng cho người trong xã hội nghe, là giảng cho các đệ tử tu luyện của tôi ở đây nghe, nói cho chư vị chân lý của vũ trụ, tình huống chân thực của sinh mệnh, tồn tại vật chất. Bởi vì trong vũ trụ này, xung quanh trái đất có một môi trường vật chất khổng lồ, hết sức hết sức vi quan, do tầng tầng sinh mệnh vật chất tổ thành, đã cấu thành cho con người một môi trường như thế này, có thể ở đây mà sinh tồn. Hơn nữa có nước ở vi quan của các tầng thứ khác nhau mà chư vị không nhìn thấy, đã tạo thành cho chư vị rất nhiều rất nhiều nhân tố mà có thể có thực vật, động vật và vật chất tồn tại, có thể khiến con người ở đây mà có sinh cơ, có thể sinh sống.

Có một chủng vật chất nó có thể khiến con người đứng thẳng trên mặt đất, không để họ bị nghiêng đi; có một chủng vật chất kiểu như áp lực, ấn chắc con người và vật thể không để họ lơ lửng lên; có một chủng vật chất có thể đảm bảo khiến bộ não con người và hết thảy cơ quan đều ổn định. Bộ não và các loại cơ quan

của chư vị nếu không ổn định, chư vị đang đứng bình thường, chư vị sẽ cảm thấy chư vị y như là đang nằm; hoặc dù chư vị có đứng thẳng đến mấy, chư vị cũng sẽ phát hiện chư vị như thể là luôn đứng không được thẳng. Nó căn bản không phải lực hấp dẫn do trái đất xoay chuyển mới sản sinh ra, một hạt cát chư vị vừa xoay chuyển nó liền bay mất rồi, căn bản không phải chuyện như vậy. Nhưng mà nếu con người siêu xuất khỏi môi trường sinh tồn này của trái đất, đến bên ngoài của môi trường, thì chư vị đã xuất khỏi phạm vi môi trường mà sinh mệnh cao cấp đó duy trì cho con người, như vậy người này sẽ thoát khỏi loại trạng thái này. Khoa học hiện nay đặt ra những danh từ, gọi là “không trọng lượng” hoặc là “hiện tượng không trọng lượng”. Mọi người biết rằng mặc dù mặt trăng kia mất đi trọng lượng rồi, vật thể lớn như thế, cách xa như thế mà vẫn có thể bị trái đất dẫn động, con người chư vị vẫn chưa đến mặt trăng, ở đó sao lại có thể mất đi trọng lượng đây?

Con người có môi trường sinh tồn, các tinh cầu đều sắp đặt ở đó, chính là sinh mệnh vũ trụ khổng lồ sắp xếp cho nó ở tại đó, cũng giống như trình tự sắp xếp của phân tử, nguyên tử bên trong đồng, sắt, vàng hiện nay của chúng ta không đổi. Tôi nói không có hiện tượng tự nhiên, tất cả những gì khoa học giải thích không nổi đều quy chung chung thành “tự nhiên”, mà lại có thể lừa người, [chỉ một] câu này lại có thể lừa được tất cả mọi người. Tại sao đều là ba nghìn? Con số ba nghìn này, vừa rồi tôi giảng chính là nói với mọi người nó là có quy luật, là có an bài, nhưng cũng không tuyệt đối đều là ba nghìn. Bởi vì tôi giảng đều là con số khái quát,

vì để cho chư vị có thể hiểu ở mức độ tối đa, dùng ngôn ngữ của con người mà biểu hiện ra.

Đệ tử: Chúng con hồng Pháp không thuận lợi, là vấn đề về nhiệt tình hay phương pháp, hay là vấn đề học Pháp không sâu? Có người nói: “Bản tính đã giác ngộ tự nhiên biết phải làm như thế nào” điều này có đúng không?

Sư phụ: Lời được giảng là đúng. Nhưng trong tình huống hiện nay thì vẫn chưa đạt được, cho nên trong tình huống này vẫn phải căn cứ tình huống hiện nay mà làm. Chư vị muốn để người khác đắc Pháp, thì chư vị cứ lấy những Pháp lý thấp nhất, bề mặt nhất mà nói cho họ. Xem họ muốn học hay không, bởi vì chư vị mong muốn đem những điều tốt nhất để nói với người khác mà. Họ muốn học, thì họ học; họ không muốn học, chư vị cũng không cần đi động viên họ học. Bởi vì tâm của người ta không thay đổi, chư vị động viên họ, buộc họ phải nể mặt mà đến học, đó đều là giả. Họ nể mặt bạn bè mà mới đến thì đó là giả, vậy họ cũng không đắc được gì cả. Để chư vị đắc Pháp không có quy định hữu hình cụ thể nào, bởi vì chúng ta đi theo con đường Đại Đạo vô hình. Hồng Pháp cũng là tự giác đi làm. Người ta muốn học thì học, không muốn học thì thôi. Chư vị yêu cầu bản thân chư vị, đó toàn dựa vào bản thân chư vị. Đương nhiên, chư vị là một người tu luyện, chỉ cần tâm tính chư vị đề cao lên, những việc khác kia đương nhiên đều là Sư phụ quản. Tâm tính đề cao, Sư phụ cũng sẽ sáng tạo điều kiện cho chư vị.

Cũng không phải là vấn đề học Pháp không sâu. Vấn đề lo lắng nhất của tôi chính là sau khi chúng ta trải qua một đoạn thời gian tu luyện, cho dù là về cảnh giới hay

về vấn đề nhận thức mọi người đều có cách biệt tương đối lớn so với người thường, như vậy nếu chư vị lấy những lời ở trong cảnh giới cao như thế mà nói cho họ nghe thì hiệu quả sẽ không tốt, bởi vì họ vẫn còn là một người thường. Người thường hàng ngày đều dán mắt vào cổ phiếu, toan tính tranh đấu với người ta. Vì lợi ích cá nhân mà người tranh kẻ đoạt, đắc được chút xíu thì cao hứng khôn xiết; mất đi một chút xíu thì thống khổ khôn xiết. Trong người thường muốn gì làm nấy, thất tình lục dục đầy đủ cả, đó chính là người thường. Nếu chư vị lập tức giảng những chuyện tu luyện rất cao cho họ, quan niệm của họ đương nhiên sẽ không tiếp nhận nổi. Chư vị chỉ nói cho họ những điều trên bề mặt của Đại Pháp này, nội hàm thì bảo họ tự đi mà xem sẽ tốt thôi, tôi nghĩ họ sẽ dễ dàng tiếp thu thôi.

Đệ tử: Có người nói: Cận thị là trạng thái không đúng đắn, kiến nghị người đeo kính có thể lấy mắt kính ra, nói như vậy có thể tiêu nghiệp.

Sư phụ: Tôi không có nói như vậy, mọi người cũng đừng thống nhất mà làm. Ở đây tôi không hề có quy định nói rằng sự tình nào đó ắt phải làm như thế nào. Như vậy tôi không làm, thì mọi người cũng đừng làm như vậy, bởi vì tình huống mỗi người là khác nhau. Bởi vì khi họ tu luyện thì nghiệp lực ở một số phương diện nào đó dễ dàng xử lý, cải biến cho họ. Có một số người thì không phải tình huống đơn giản. Ở phương diện này chỉ là nghiệp lực thông thường, như vậy rất nhanh sẽ tiêu hết, kính mắt đeo không được nữa. Đeo kính mắt thì bắt đầu thấy hoa mắt, lập tức lấy xuống thì lại tốt, giống như mắt bình thường. Người như vậy thì tức là nói với chư vị rằng không được đeo kính mắt

nữa, mắt của chú vị không có vấn đề. Tôi nhớ lần trước ở New York tôi vừa giảng Pháp xong, chúng ta có học viên sau khi nghe Pháp xong, người khác vừa huơ tay thì cái miếng kính áp tròng ấy (chính là cái kính mắt đeo ở bên trong mắt) bị đánh rớt luôn. Rớt xuống rồi lại vỡ tan, cũng không có thương tổn đến mắt, về thực chất đó chính là bảo anh ta rằng mắt đã tốt rồi. Nhưng anh ta không ngộ được cứ cố đeo miếng kính ở bên mắt kia. Nhưng thị lực của con mắt ở bên không có đeo kính này lại giống như là bên có đeo kính, nhìn các thứ hết sức rõ ràng. Mặc dù đã rất rõ ràng rồi, thị lực cũng đã hết sức tốt rồi, nhưng anh ta vẫn mang một bên mắt kính, anh ta cảm thấy hai con mắt lại có khác biệt, không thoải mái, đó đã nói rõ ràng kính mắt không thể khởi được tác dụng điều chỉnh nữa rồi, anh ta nên lấy ra. Anh ta chưa có lấy ra, cứ cố đeo. Nhưng anh ta đã ngộ được một nửa, anh ta nói con mắt [bên] này không thể đeo kính mắt rồi. Nhưng mà, vẫn còn đeo một cái bên này một cách ngượng ngịu, kỳ thực đều tốt rồi.

Nhưng mà, có một số người lại không như vậy. Có một số người mà mắt cận thị còn liên quan đến các nhân tố phức tạp khác. Vẫn phải thuận theo tu luyện mà từ từ xử lý cho họ, như vậy sẽ không lấy xuống thật nhanh được. Nếu như bản thân họ trong tâm lại sản sinh một loại cách nghĩ: người khác đeo kính mắt, vừa luyện công là bỏ rồi, tôi cũng nên bỏ thôi. Hoặc là tôi không bỏ không được, không thể bỏ tôi cũng muốn bỏ, như vậy có thể sẽ mang đến rắc rối cho cuộc sống và công tác của họ. Bởi vì ấy là bản thân họ cưỡng ép làm, họ có cái tâm như vậy, mong muốn làm như vậy, thì khả dĩ thôi. Nhưng mà, họ sẽ không thuận tiện, họ cứ

cố phải làm như vậy thì cũng có thể mang đến rắc rối, cũng không được. Về phương diện này tôi nghĩ cũng là căn cứ vào tình huống khác nhau, đối đãi khác nhau mới tốt. Bởi vì nó không giống như các bệnh khác, nó sẽ ảnh hưởng chư vị tu luyện. Cái này sẽ không ảnh hưởng, đeo kính mắt có thể đọc sách, có thể luyện công. Nếu là ảnh hưởng chư vị tu luyện, thì chúng tôi thực sự phải giải quyết vấn đề này một cách đặc thù. Cho nên đừng quy định cứng nhắc hoặc quy định thống nhất, mọi người đừng làm như vậy.

Đệ tử: Lúc học Pháp đột nhiên minh bạch ra một lý, phải chăng là tâm tính đạt đến tầng này, [đó là] do Phật, Đạo, Thần trong tầng này đã khai mở giúp trí huệ của tầng này?

Sư phụ: Có thể lý giải như vậy. Bởi vì tu tại tự kỷ, công tại sư phụ, về thực chất thì hết thấy đều không phải chư vị làm, đều không phải điều chư vị có thể làm. Chư vị thử nghĩ xem, chúng ta có người trong khi tu luyện Đại Pháp đã đọc sách hơn trăm lần cũng có rồi, họ càng xem thì phát hiện những điều ở bên trong càng nhiều, tuy nhiên trên bề mặt con chữ thì lại không có. Vì sao Ông lại bao hàm Lý cao thâm như thế? Họ nói không rõ ràng, kỳ thực chính là bởi vì đằng sau các chữ có vô cùng vô tận Pháp ở đó. Đến một tầng thứ nào đó, chư vị tu luyện đến một tầng nào đó, đến lúc nên để chư vị biết được lý của một tầng nào, chư vị đọc đến dòng chữ đó chư vị sẽ đột nhiên minh bạch ra. Có nghĩa là, những Phật, Đạo, Thần đằng sau đó nên để chư vị biết cái lý của tầng đó rồi, thì họ sẽ điểm hóa cho chư vị. Cho nên chư vị trong một tích tắc ấy thì, 'Ồ! Hiểu ra rồi'. Nhưng mà vẫn còn một trạng thái mà chư vị chưa

chú ý: thuận theo lúc chư vị minh bạch ra lý của một tầng đó, lý của một câu nói đó, thì thân thể của chư vị sẽ có phản ứng khác nhau. Có người cảm giác thân thể chấn động, có người cảm giác đỉnh đầu nóng lên, lập tức xuyên suốt đến gót chân; có người đột nhiên thân thể trướng lên một loại luồng nhiệt, một loại tựa như cảm giác kích động, đều có các cảm giác khác nhau. Lúc đó tình huống biến hóa toàn bộ là vô cùng lớn, nhưng khi bề mặt thân thể cấu thành bởi một tầng phân tử lớn nhất của con người tiếp thu được thì lại vô cùng yếu, cho nên nó chỉ tạo thành một cảm giác như vậy.

Tuy nhiên biến hóa phát sinh ở bộ phận của thân thể cấu thành bởi lập tử vi quan hơn của chư vị lại là tương đối lớn, đó đúng là biến hóa một cách thoát thai hoán cốt. Bởi vì chư vị cần tiến nhập vào trong tầng thứ đó, chư vị ắt phải phù hợp với yêu cầu đối với chư vị về tiêu chuẩn của thân thể và cảnh giới tư tưởng của sinh mệnh trong tầng thứ đó, nên sẽ phát sinh biến hóa lớn như thế. Nhưng lúc truyền dẫn đến bề mặt thân thể này của chư vị lại vô cùng yếu, là bởi chúng ta từ bản chất, vi quan nhất của sinh mệnh trong tu luyện mà cải biến thân thể chư vị. Hơn nữa lấy bộ phận mà chư vị tu tốt và bộ phận chư vị chưa tu tốt chia cách ra, thoạt nhìn thì cứ như là một thể, nhưng trên thực tế ở giữa là chia cách, không có liên hệ. Cũng không phải tuyệt đối là không có liên đới, bộ phận chủ yếu đều không liên đới nữa, ít nhất thì bộ phận tu tốt ở thân thể bề mặt kia bất động. Nó có chỗ tốt nào đây? Chính là nói chư vị tu luyện trong người thường, chư vị vẫn còn hành vi của người thường, hành vi của các chủng dục vọng trong người thường, thậm chí là nói ra các loại lời nói của

người thường, không thể Thần [lên] mà nói mà làm. Nếu như bộ phận chư vị tu tốt đó theo đó mà nói, cũng theo thân thể của con người mà làm những sự việc của con người, thì đó không xứng là bộ phận Thần, bộ phận này cũng là người rồi, là đạo lý này.

Chúng tôi vì không để chư vị rớt xuống, chỉ để bộ phận mà chư vị chưa tu tốt duy trì trong người thường, mà bộ phận tu tốt kia bảo trì bất động, tất cả hành vi của chư vị đều can nhiễu không nổi tư tưởng của bên kia, can nhiễu không nổi thân thể ở bên kia, cho nên đã lấy nó cách ra. Chúng tôi đã lựa chọn biện pháp này. Chư vị vừa có thể công tác, học tập, sinh hoạt ở trong người thường, lại vừa có thể tu luyện, bộ phận mà chư vị viên mãn sẽ không ngừng cách ra. Có người nói trong tư tưởng của tôi vẫn có thể phản ứng ra tư tưởng bất hảo, thậm chí là tư tưởng dơ bẩn hơn nữa. Chư vị không cần sợ hãi, là bởi vì nó chưa tu đến bề mặt. Nhưng chư vị cũng phải ức chế nó, bài trừ nó, đây chính là tu luyện. Nhưng mà, nếu như thân thể của chư vị, đừng nói là có bộ phận thân thể lớn như thể đã tu tốt rồi, chỉ cần có một chút xíu, thậm chí có một tế bào thân người đã đạt đến cảnh giới ở ngoài tam giới (ngoài tam giới chính là La Hán rồi, đạt đến tế bào của cảnh giới La Hán), nó đều sẽ làm chủ toàn bộ thân thể chư vị. Bởi vì các bộ phận khác của thân thể chư vị đều là [thứ] rất yếu ở trong tam giới, nó là sinh mệnh cao cấp, nó rất mạnh, nó sẽ làm chủ toàn bộ tư tưởng của chư vị. Hết thủy ngôn hành của chư vị đều không phải hành vi của người, đều là hành vi của Thần.

Vì sao mà chư vị đã tu luyện một thời gian lâu như vậy rồi mà vẫn không đạt đến điểm này? Kỳ thực chính

là chúng tôi đã lấy nó cách khai rồi, cho nên chư vị không đạt đến. Nếu chư vị thực sự đạt đến, tôi nói nếu hôm nay đả khai hết cho chư vị, thì với trình độ của giai đoạn hiện nay này, trên trái đất không chịu đựng nổi chư vị, từng người một đều thần thông quảng đại. Thích Ca Mâu Ni vào tích tắc khai ngộ đó là có chấn động đó, đương thời cho đó là động đất, núi lở và sóng thần. Một phạm vi địa lý rất lớn đều trở nên chấn động. Nhiều người như thế này chư vị thử nghĩ xem, trái đất có thể chịu nổi không. Bởi vì thân thể của không gian khác có thể lớn vô hạn, lớn vô hạn trong tầng thứ sở tại của chư vị. Câu nói này là có ý gì đây? Ví như nói chư vị tu được cao ngàn này, chư vị đã tu đến tầng trời thứ nhất rồi, thân thể của chư vị sẽ phóng lớn đến mức to như tầng trời thứ nhất, lại có thể thu thành vô cùng nhỏ. Mà hiện nay nhục thân của con người chúng ta là do một tầng lớp tử phân tử lớn nhất tổ thành, nó không có linh tính, cho nên nhìn thì thấy là cố định. Kỳ thực nó cũng không phải cố định, các phân tử trong thân thể chư vị cũng đang vận động, dùng kính phóng đại cỡ lớn mà nhìn, thì thân thể của chư vị giống như cát vậy, phân tử ở trong đó đều đang lay động, đều đang vận động. Mắt của chư vị cũng là do một tầng phân tử này cấu thành, cho nên chư vị sẽ không nhìn thấy. Vì sao Thích Ca Mâu Ni có thể thấy được vi quan nhường ấy? Là bởi vì mắt của Ông là con mắt của Phật, là cấu thành bởi vật chất tương đối cao, tương đối cao, cho nên Ông có thể nhìn xuyên rất nhiều vật chất.

Đệ tử: Các Phật, Đạo, Thần ở vô số tầng thứ cho đến các cảnh giới cao hơn, có phải là thể hiện cụ thể của hình tượng trí huệ của Sư phụ trong tầng thứ ấy?

Sư phụ: Không thể nói như vậy, chư vị đã tu luyện tốt rồi, chư vị vẫn là bản thân chư vị. Nhưng đối với Pháp rộng lớn và vũ trụ do Pháp tạo nên mà nói, thì chư vị lại là một bộ phận của vũ trụ. Thân thể của con người chư vị thấy nó là toàn bộ tư tưởng và cái miệng này đang giảng nói, nhưng chư vị biết rằng cấu thành cái thân thể này là do vô số vô số tế bào, lại vô số vô số tế bào tổ thành, phân tử tổ thành tế bào, lại có vô số vô số tạp tử vi quan hơn tổ thành phân tử. Chư vị có thể nói những thứ này không phải là chư vị chăng? Cho nên những tạp tử này đều là một bộ phận của chư vị. Thân thể tồn tại trong các không gian khác nhau của chư vị mà tôi giảng thì là chuyện khác, tế bào của chư vị sẽ không lớn như tay và chân của chư vị thể này mà vận động, nhưng chư vị biết rằng trong cảnh giới ấy của nó cũng là kiểu vận động giống như thế. Chỉ bất quá trong cảnh giới đó, hết sức vi quan, chư vị không thấy được nó, như thể nó bất động. Cho nên hết thảy của thân thể chư vị, hết thảy dường như đều là bản thân chư vị đang chi phối, dưới sự chi phối của chủ ý thức của chư vị. Nhưng chư vị lại là một bộ phận của chính thể vũ trụ, vũ trụ này là Pháp này cấu thành. Chính là mối quan hệ như vậy.

Đệ tử: Thời gian có hạn, vừa muốn thông đọc, vừa muốn học thuộc, nhưng lại cảm giác học thuộc ảnh hưởng thông đọc, mối quan hệ này làm thế nào sắp xếp cho chính?

Sư phụ: Khi chư vị thông đọc đối với sự đề cao của chư vị là có chỗ tốt tương đối lớn. Nếu nói về học thuộc, chư vị chỉ có thể là trong một thời gian đặc định, tranh thủ bỏ chút công phu mà học thuộc nó luôn, sau này

sẽ ít phải cầm sách mà thông đọc rồi. Nhưng ắt phải tập trung thời gian mà học thuộc nó luôn. Nếu không, chur vị vừa muốn thông đọc, vừa muốn học thuộc, lại muốn thông đọc, cứ là cách nghĩ này, thì nó cứ là như thế. Khi chur vị đang học thuộc sẽ không ảnh hưởng chur vị thông đọc, cũng sẽ không ảnh hưởng rằng chur vị vì không thể thông đọc mà khiến cho không thể đề cao. Bởi vì khi chur vị đang học thuộc, đằng sau mỗi chữ đều có vô cùng vô tận các Phật, Đạo, Thần, mỗi con chữ đều có thể khiến chur vị minh bạch lý của các tầng khác nhau.

Đệ tử: Con là thuộc về thế hệ người đã từng thấy biểu tượng của Đức quốc xã, xin hỏi tại sao vừa khéo biểu tượng này lại bị họ trộm lấy dùng? Chúng con nhìn nhận như thế nào về ý nghĩa thực sự của biểu tượng này?

Sư phụ: Mọi người biết rằng, nhận thức về chữ “卐” này của Phật gia ở trong Phật giáo được biết là từ thời đại của Thích Ca Mâu Ni, đến hiện nay đã được những 2.500 năm rồi, như vậy cũng có nghĩa là vượt rất xa khỏi thời đại Đức quốc xã. Nghe nói có người trong văn hóa Hy Lạp cũng từng phát hiện, thế thì lại vượt rất xa khỏi Phật giáo những một nghìn năm. Nghĩa là lịch sử của nó là tương đối lâu, đây cũng chẳng qua chỉ là [những gì] con người có thể nhận thức được. Kỳ thực, nó là của Phật. Phật có tuổi lớn chừng nào đây? Ấy là không thể dùng thời gian (thời gian trên mặt đất) mà đo đếm. Cho nên phù hiệu này của họ ở trong thiên thể, trong vũ trụ là tương đối cổ xưa, trong vũ trụ cũng là tương đối cổ xưa, chứ hướng gì là thời gian của con người!

Vậy thì Đức quốc xã tại sao lại dùng nó? Bởi vì tôi từng giảng không hề có bất kể vấn đề ngẫu nhiên nào, tự nhiên cũng là không tồn tại. Vấn đề này xã hội người da trắng rất miễn cảm. Tôi chỉ giảng Pháp cho đệ tử Đại Pháp của tôi, không phải là giảng cho người thường trong xã hội, không phải giảng cho người thường, tôi là chịu trách nhiệm với tu luyện của chư vị thì mới giảng.

Hết thủy sự việc phát sinh trên mặt đất, chính là hết thủy sự việc mà xã hội nhân loại phát sinh, đều không phải ngẫu nhiên. Mọi người biết rằng, Thần trong quá khứ, vì để khiến con người không thể bại hoại quá sớm mà tiêu hủy, cần duy trì sinh mệnh con người, gắng hết sức để họ trong luân hồi lại có thể quay trở về, không đến nỗi xuống địa ngục, cuối cùng bị tiêu hủy, như vậy Thần bèn không ngừng tiêu nghiệp cho con người, đây là điều con người không biết. Thần tiêu nghiệp cho con người đồng thời cũng tiêu nghiệp cho xã hội này, cho vật chất, cho hết thủy sinh mệnh. Một số vật chất cũng có nghiệp lực. Ví như chư vị nói con người làm chuyện xấu rồi, họ chết đi rồi, nghiệp lực lại đi theo, đi theo sinh mệnh của họ. Như vậy đời sau họ không thể chuyển sinh thành người, họ chuyển sinh thành một cái cây, như vậy cái cây này chính là mang theo nghiệp lực. Họ chuyển sinh thành động vật, động vật ấy cũng là có nghiệp lực. Như vậy cũng có nghĩa là, họ chuyển sinh thành vật chất, vật chất cũng là có nghiệp lực. Tôi nói thế giới này nếu như chư vị có thể mở to mắt mà nhìn thử xem, quả đúng là chư vị không cách nào sinh tồn ở chỗ này, chỗ nào cũng cuốn cuộn nghiệp lực. Như vậy nếu con người có nghiệp lực lớn rồi thì làm thế nào đây? Thần sẽ không đến nhân gian trực tiếp tiêu

nghiệp cho con người, tiêu nghiệp không thể không có điều kiện. Trong vũ trụ này có một Lý, cho nên Thần là đang duy hộ Lý của vũ trụ mà làm các việc.

Vũ trụ có cái Lý gọi là gì? Gọi là 'bất thất bất đắc', đắc thì phải mất. Như vậy nếu chư vị muốn tiêu nghiệp cho con người, vậy thì con người phải chịu đựng cái nghiệp lực đó. Nếu như chư vị không tiêu cho họ, họ sẽ càng tích tụ càng nhiều, nhiều rồi thì nó gọi là thập ác bất xá. Sau khi thập ác bất xá rồi thì phải tiêu hủy, sinh mệnh này phải tiêu hủy rồi, không thể lại để họ sinh tồn nữa, hoàn toàn tiêu hủy. Như vậy nếu chư vị tiêu nghiệp cho họ từ đó bảo hộ nhân loại, thì con người phải chịu đựng thống khổ của việc hoàn trả nghiệp lực. Thống khổ như thế nào? Chịu đựng thiên tai, nhân họa và bệnh tật. Kỳ thực tôi nói với chư vị một chân lý: nếu con người không mắc bệnh, cá nhân này cả đời không mắc bệnh, sau khi trăm tuổi trăm phần trăm sẽ xuống địa ngục. Bởi vì con người sống là sẽ tạo nghiệp, giống như Giê-su giảng con người là có tội, họ cứ tạo nghiệp mà không hoàn nghiệp, người ta sẽ nguy hiểm. Cho nên con người sẽ mắc bệnh, sẽ chịu tai ương. Người trên diện tích lớn mà có nghiệp lực thì làm sao? Thế thì sẽ xuất hiện động đất, hỏa hoạn, lũ lụt, thậm chí là ôn dịch và chiến tranh.

Nói đến chiến tranh, chúng ta đã nói tới chỗ này rồi. Như vậy lại giảng tiếp nữa, thì vấn đề sẽ hết sức nhạy cảm rồi, kỳ thực điều tôi giảng là Lý chân thực của vũ trụ. Cho nên đến chỗ này thì tôi không muốn giảng tiếp. Trên thế giới không hề có bất kỳ sự việc ngẫu nhiên nào, bởi vì tôi không muốn tham dự chính trị, cũng không muốn ảnh hưởng đến xã hội người thường.

Tôi chỉ chịu trách nhiệm đối với người tu luyện các vị, cho nên giảng đến chỗ này thôi. Tôi muốn để tự các vị phân tích.

Đệ tử: Ở nơi chúng con luyện công thường có người của công phái môn khác đến quấy nhiễu chúng con.

Sư phụ: Tu luyện chính Pháp nếu không có người can nhiễu chư vị, thì chư vị tu không thành. Nếu không có người gây ra rắc rối cho chư vị, thì không có hoàn cảnh đề cao tâm tính chư vị, chư vị không gặp khó khăn thì chư vị không cách nào tu thành, chính là cái lý như vậy. Nhưng chúng ta thông thường có học viên khi gặp phải những can nhiễu này, đều dùng Đại Pháp của chúng ta để chặn nó lại. Họ không đi nhận thức chính mình, họ dựa vào Đại Pháp để chặn, ví như ‘người kia đến phá hoại Pháp của chúng ta!’ Họ không thử tìm xem nguyên nhân của bản thân tại sao lại như vậy, phải chăng chúng ta ở chỗ nào làm chưa đúng, bản thân mình chỗ nào làm không tốt, đang cảnh báo chúng ta điều gì hoặc là phải chăng là đang khảo nghiệm chúng ta. Kỳ thực người ngoài vĩnh viễn cũng không ảnh hưởng nổi Pháp, những sự việc kia rất có khả năng đều là nhắm vào đề cao của học viên chúng ta mà đến. Tôi nói chúng ta có địa khu mà hai phía học viên trở nên tranh đấu, lúc đầu chư vị không coi nó như là một hoàn cảnh mà nên phải đề cao, cơ hội tốt để tìm chỗ thiếu sót của mình, cho nên cứ khiến mâu thuẫn nổi cộm. Cuối cùng biến thành giống như người thường rồi, ít nhất thì tại vấn đề này chư vị đã rút đến cảnh giới kia của người thường, cho nên tương lai vẫn sẽ xuất hiện vấn đề tương tự. Nhất định phải để chư vị vượt qua quan này, rút xuống thì không được, buộc phải qua, cho nên, tôi

giảng tu luyện chính là việc như vậy, một cái tâm nào đó mà không bỏ thì đều không được. Nếu như chúng ta thực sự có thể sét đánh vẫn bất động, chư vị sẽ thấy tự họ sẽ rời đi thôi.

Nhưng còn có một loại tình huống, con người chúng ta tự thân có nghiệp lực, chư vị muốn tu luyện rồi, trong tam giới có nhiều các sinh mệnh đến thế họ lại đều là những thứ không đắc chính quả. Nếu như họ có thù với chư vị, chư vị vào đời nào đó kiếp nào đó đã mắc nợ họ, họ thực sự đến báo thù, thực sự không để chư vị tu luyện, lựa chọn các loại biện pháp can nhiễu chư vị. Thậm chí là làm ra những sự việc kỳ quái gì đó để dọa sợ chư vị, nhưng chư vị phải ổn định bản thân chư vị. Chư vị đã tu luyện rồi, còn sợ gì nữa? Đường đường chính chính mà tu luyện, huống chi chư vị tu luyện là chính Pháp, những thứ tà môn oai đạo này nó can nhiễu tới, can nhiễu lui, cảm thấy không có ý nghĩa thì cũng bỏ đi thôi, cái gì nó cũng không ảnh hưởng nổi. Bởi vì rất nhiều người đều sẽ gặp phải sự việc như vậy, cho nên chính trong “Chuyển Pháp Luân” tôi cũng đề cập đến vấn đề này.

Đệ tử: Thế nào là hình thể và linh hồn của con người toàn diệt?

Sư phụ: Đây lại là một việc vô cùng đáng sợ, vô cùng đáng sợ! Giảng cụ thể thì chư vị không chịu đựng nổi mức độ đáng sợ đó, quá đáng sợ rồi! Con người cho rằng, người ta chỉ có một đời, kỳ thực trong một đời này của người ta lại vừa vặn tựa như giấc ngủ, tự kỷ chân chính của chư vị lại không khởi tác dụng gì lớn. Khi cá nhân ấy từ bên trong thân xác xuất ra, chư vị phát hiện chư vị là nhẹ nhàng phiêu đảng, khi không

chịu sự ức chế của đại não, chư vị phát hiện tư tưởng của chư vị toàn bộ đều mở ra. Sau khi tiến nhập vào không gian đó thì cũng phát sinh khác biệt so với thời gian của không gian của người thường. Hệt như tỉnh ngủ, chư vị sẽ đột nhiên phát hiện những sự việc đã làm trong đời một cách sống động, mỗi một việc nhỏ cũng đều tựa như vừa mới làm, rõ ràng như thế, lập tức đại não đều giải phóng. Toàn bộ chuyện tốt và chuyện xấu chư vị đã làm chư vị đều biết, chư vị có thể nói sự việc mà chư vị làm trong người thường không phải là chư vị làm sao? Chư vị lại chuyển sinh, chư vị lại làm chuyện xấu, cũng không được. Thần nhìn sinh mệnh là nhìn chính thể, chứ không nhìn một đời chư vị, cho nên sinh mệnh này của chư vị đã làm những gì đều phải hoàn trả, là đạo lý này. Cho nên người ta làm chuyện xấu rồi thì phải hoàn trả.

Vậy thì nếu tiêu hủy thì nó quá đáng sợ rồi! Nếu là hình thần đều toàn diệt rồi, tiêu diệt như thế nào đây? Chính là lấy sinh mệnh hữu hình trong một đời của cá nhân này giết chết đi, tiêu diệt đi. Tại tích tắc giết chết thân thể, ở trong cảnh giới đồng đẳng mà nguyên thần có thể sinh tồn [thì] tất cả linh thể của chư vị toàn bộ đều giết chết. Sau khi giết chết, họ chưa phải thực sự chết, họ chỉ bất quá là đã ly khai một tầng này, sinh mệnh vi quan hơn của họ vẫn tồn tại. Vậy thì sinh mệnh vi quan hơn cũng đồng thời lại giết chết, từng tầng từng tầng trong quá trình giết chết họ vẫn phải hoàn nghiệp. Hoàn như thế nào đây? Trong thống khổ bị tiêu hủy, phải chịu hết thủy tội, cũng giống như ở trong địa ngục kia mà chịu bị nung nấu vậy, nung đỏ miếng sắt lên rồi áp vào, nói chung là hết thủy đều ở trong thống khổ mà

hoàn [trả], sau đó tầng tầng giết chết. Sau khi giết chết rồi sinh mệnh của chư vị vẫn chưa kết thúc, bởi vì chư vị vẫn có sinh mệnh cấu thành bởi lap tử vi quan hơn, sinh mệnh của một tầng ấy tiếp tục lại chịu đựng, lại giết chết; sau đó thân thể của vi quan hơn họ tiếp tục lại chịu đựng, lại giết chết; thẳng đến diệt tận, thống khổ đó là đáng sợ nhất!!! Có người nói tôi làm chuyện xấu rồi thì chết là xong, nào dễ dàng vậy?! Chư vị phải hoàn trả tất cả những việc xấu mà chư vị làm thì mới có thể xong. Mà cái xong kia cũng không phải là xong, sẽ đánh chư vị đến một nơi bắn thủ vô tỷ – bắn thủ nhất trong vũ trụ. Đờm của nhân loại, Thần đều nói đờm của con người là bắn thủ nhất, ném chư vị vào trong một cái lọ đờm. Đờm của bệnh nhân chư vị đều cảm thấy bắn, bắn thủ nhất. Nhưng tôi nói với chư vị, cái này so với nơi bắn thủ nhất, bắn thủ nhất kia không biết là kém gấp bao nhiêu lần nữa, sẽ bị đánh đến nơi bắn thủ nhất, bắn thủ nhất. Lúc này vẫn còn một chút tri giác, biết rằng bắn thủ, chư vị nói xem đó là tâm tình gì đây? Cứ ở đó vĩnh viễn mà sống, vĩnh viễn không có ngày ra. Đó mới là sự việc tương đối đáng sợ! Thích Ca Mâu Ni không có giảng đến bước này, bởi vì Ông chỉ giảng đến địa ngục, giảng đến sự việc của mười tám tầng địa ngục. Mỗi tầng địa ngục này khổ hơn một tầng địa ngục khác. Có lúc tôi giảng tội của người phá hoại Đại Pháp, mười tám tầng địa ngục cũng chưa không nổi. [Vừa rồi] giảng cho chư vị một việc rất đáng sợ vậy!

Đệ tử: Con có may mắn tham gia công tác phiên dịch các trước tác của Thầy. Trong “Chuyển Pháp Luân” Thầy nói đến “phong tãng tảo Tần” đây là tên của người hay là điển cố?

Sư phụ: Điển cố “Phong tăng tảo Tần” này là có đấy. Câu chuyện xảy ra tại chùa Linh Ẩn ở Hàng Châu Trung Quốc. Vào thời kỳ Nam Tống có gian thần Tần Cối đến chùa để thắp hương, có một tăng nhân, ông dùng chổi quét gian thần Tần Cối một cú. Chính là khi ông đang quét đất thì Tần Cối tiến vào chùa, ông liền lấy chổi hướng đến thân của Tần Cối mà quét, đất cũng hướng đến thân hấn mà quét, cuối cùng quét đến mức Tần Cối nóng mắt lên. Bởi vì hấn là tể tướng mà, hấn muốn gọi người bắt vị tăng này lại. Hấn vừa thấy vị tăng này diên diên rờ rờ, nhưng chư vị cho ông là diên, hình thức biểu hiện của ông là diên, nhưng trên thực tế ông không diên, trên thực tế ông hết sức lý trí. Phương pháp tu luyện trong quá khứ rất cổ quái, chúng tôi đều không thể để chư vị đi theo con đường như vậy được. Thực sự đều diên diên rờ rờ thì tôi thấy xã hội này nguy mất. Cho nên ông cũng là một trạng thái tu luyện tạo thành. ‘Tần’ chính là Tần Cối. Chính là Tần Cối đã hại chết Nhạc Phi. Đây là một câu chuyện tu luyện của Trung Quốc cổ đại.

Đệ tử: Thời gian bao lâu mới có thể chuyển đời?

Sư phụ: Ồ, ý chư vị là sau khi trăm tuổi thì ở tại đó thời gian bao lâu mới chuyển sinh, chư vị có chút quản quá nhiều rồi. Những sự việc đó đều là những Thần cụ thể phụ trách chuyển sinh, phụ trách sự việc thế gian an bài, đều là họ làm, là căn cứ vào tình huống của người ta và tình huống nghiệp lực. Nhưng có một loại tình huống, có người phải thời gian rất lâu mới có thể chuyển sinh, có người đợi một thời gian ngắn. Tại sao vậy? Giả dụ nói nhân loại chúng ta lúc chuyển sinh trong xã hội thông thường là đến theo một quần thể, không phải nói chư vị cứ tùy tiện chuyển sinh đến

chỗ đó, nó thường thường là một quần thể. Giữa quần thể này ở đời trước đã phát sinh các liên hệ xã hội với nhau, đến đời sau còn để họ phát sinh tiếp liên hệ xã hội. Thông thường người không có quan hệ với quần thể của chư vị, thì cứ y như là người ngoài. Người sống trên thế gian đều có cái cảm giác này, dường như trong xã hội có một số người không có quan hệ gì với chư vị. Mà có một số người đúng là cứ như có quan hệ với chư vị, rất có khả năng là người cùng hội, cho nên khi quần thể này chuyển sinh thông thường là họ cùng nhau chuyển sinh, nhưng không nhất định đến một địa phương. Cũng không phải hu-la một cái là đến cả luôn. Chư vị đến trước, họ đến sau, có người tuổi cao, có người tuổi nhỏ, nói chung là đến như vậy. Sau khi đến rồi thì, những gì chư vị đời trước nợ họ thì đời này hoàn trả, chính là chuyện như vậy. Đời trước chư vị có chỗ tốt gì với họ, đời này chư vị được họ giúp đỡ, được họ phúc báo, đó chính là như vậy. Đây là chỉ một số việc trong quá trình chuyển sinh của người có nghiệp lực không lớn. Người có nghiệp lực rất lớn thì không nhất định lại có thể chuyển sinh thành người. Chuyển sinh thành thực vật, động vật, cuối cùng đến vật chất, rồi cuối cùng mới có thể tiêu hủy.

Đệ tử: Ngài nói con người không thể gánh chịu nghiệp lực của người khác, ngay cả là vợ chồng con cái của mình cũng không được. Đứa con 21 tuổi của con đang sa ngã, con phải làm thế nào mới khiến nó thấy có trách nhiệm?

Sư phụ: Trước tiên tôi trả lời câu hỏi của vế trước. Chính là nói, con người tuyệt không thể cải biến cuộc sống của người khác, ngay cả một đời của chư vị thì

chư vị cũng không chi phối được chính bản thân chư vị, chư vị lại càng không chi phối được cuộc đời người khác. Bất kể người ta nỗ lực như thế nào, họ cũng chỉ ở trong con đường sinh tồn của chính họ mà bước. Có vẻ như chư vị kinh qua nỗ lực mà đắc được cái gì đó, kỳ thực đó chính là tất nhiên. Chư vị không nỗ lực thì cũng không đắc được đâu, là bởi vì nỗ lực của chư vị cũng đã thành bộ phận tự nhiên của chư vị, chư vị đến lúc nào đó thì chư vị tất nhiên sẽ làm như vậy. Nhưng con cái nếu không giáo dục, không dạy chúng nó làm người như thế nào, thì đó cũng là phạm tội. Nghiệp lực khi con cái vì không có giáo dục tốt mà làm việc xấu cũng có một phần của người lớn, nhưng [những đứa] từ bé đã không có cách nào giáo dục thì đó là chuyện khác, hết thấy đều an bài tốt rồi. Vì sao vẫn cần giáo dục? Nếu như giáo dục thành người tốt thì sẽ không lại tạo nghiệp lớn nữa, chất lượng cuộc sống sẽ khác đi, lại còn có thể trở thành người tu luyện.

Còn như nói thay thế người khác tiêu nghiệp, đó lại là một chuyện đáng sợ! Bởi vì một cá nhân nếu như nghiệp lực của tự thân lại thêm vào nghiệp lực của người khác, thì chư vị chưa sống được mấy ngày thì có thể đã chết mất. Nghiệp lực quá lớn rồi, không như con người tưởng tượng vậy đâu. Tôi giảng ra cho chư vị những điều ở tầng thứ cao, chư vị thông thường dùng tư tưởng của con người để lý giải, điều này là không được. Còn như nói đứa con biến thành không tốt, chúng ta là phụ huynh thì có trách nhiệm giáo dục nó. Nhưng đứa trẻ này đã thành niên rồi, nó căn bản không nghe lọt. Khi nó còn nhỏ chư vị quản giáo không nghiêm, buông lỏng nó, lớn rồi thì nó tất nhiên phải sa

ngã, tôi nghĩ sẽ rất khó mà quản được nữa. Nếu như nó nghe lời chư vị, thì chư vị trong tình huống nó nguyện ý nghe, hãy thiện ý mà khuyên nhủ nó; nếu như trong khi nó tâm tình nóng nảy thì chư vị tốt nhất đừng nói, nói rồi cũng bằng như chưa nói, chư vị còn có thể bị chọc tức đến sôi lên. Vậy nếu thực sự quản giáo không nổi nữa, chỗ này cũng không thể trách chư vị. Nhưng mà chúng ta trước kia đã không giáo dục tốt nên vẫn là có trách nhiệm, điểm này là khẳng định. Nếu như người thế hệ sau của nhân loại lại phát triển tiếp như thế này, người thế hệ trước là có tội.

Nếu như một cá nhân mà họ vẫn có thể thanh tịnh, trong tình huống có thể tìm được bản thân, thì đúng vào lúc họ bình tĩnh, chư vị đưa sách cho họ xem thử xem, nếu họ có thể xem, có lẽ có thể có biện pháp. Có người trước kia từng phạm pháp mà trong Đại Pháp của chúng ta đã tu luyện tốt rồi. Còn có người hút ma túy, luyện công ở chỗ chúng ta họ lại không còn nghiện thuốc nữa. Nhưng tôi nói với chư vị, hết sức không được đưa người hút ma túy đến chỗ chúng ta đây để cai nghiện, chư vị sẽ phá hoại Đại Pháp của tôi. Chúng tôi ở đây không phải vì để làm những sự việc này cho con người. Con người làm chuyện không tốt thì tự họ làm ra, họ phải gánh chịu. Chúng tôi ở đây là nói với mọi người, Đại Pháp chúng ta uy lực vô cùng, nhưng là để cấp cho người tu luyện. Nếu chư vị thực sự tu luyện, chư vị mang theo một thân thể và tư tưởng dơ bẩn như vậy thì không được, cho nên mới tịnh hóa cho chư vị. Như vậy cũng có nghĩa là chư vị sẽ cảm thấy thân thể khoẻ ra, không có bệnh; hoặc là thói quen bất lương loại bỏ đi, nó sẽ sinh ra hiệu quả như vậy. Là vì

tu luyện thì mới làm như vậy, không phải vì trị bệnh và cai nghiện cho con người.

Đệ tử: Ngài nói vạn vật trên thế giới đều có sinh mệnh, vì sao có người có thể nhớ ra việc đã làm trong kiếp trước của mình, nhưng lại rất ít người nhớ ra rằng bản thân đã từng là thực vật hoặc động vật?

Sư phụ: Đó là chư vị chưa có nghe nói qua, chứ không có nghĩa là không có, kỳ thực cũng có rất nhiều. Người có thể nhớ lại sự việc trong đời trước, là bởi vì bộ não của họ tẩy chưa sạch sẽ, khi chuyển sinh chưa tẩy sạch cho họ hoặc bộ phận ký ức khóa chưa kỹ, còn lưu lại một vài thứ, thì họ có thể có ký ức về đời trước. Còn như nói thực vật, trước kia tôi ở Trung Quốc mở lớp giảng Pháp, thông qua mười ngày học tập, tu luyện, các học viên viết tâm đắc thể hội cho tôi xem. Thế thì có rất nhiều người nói về sự việc như thế này, họ biết rằng họ là thực vật nào chuyển sinh thành. Nhưng tôi nói với mọi người, đó cũng không phải hình tượng sinh mệnh chân chính của họ, [chỉ] là hình tượng trong một đời đó của họ. Rốt cuộc thì họ là gì, khi luân hồi vãng sinh, thì chuyển thành cái gì cũng đều có, phải xem nguyên thần của chư vị là gì, đó mới là hình tượng chân thực của chư vị.

Đệ tử: Có thể giới thiệu “Chuyển Pháp Luân” cho linh mục và nữ tu sỹ trên điện rộng không?

Sư phụ: Kỳ thực tôi coi họ đều là người thường. Họ thực sự có thể tu thành thì mới có thể thành Thần. Họ hiện giờ vẫn còn là người, con người hết sức phổ thông, chỉ bất quá là công tác khác nhau. Tôi là nhìn vấn đề này như vậy. Nhưng mà, công tác của họ dù sao thì cũng có quan hệ với tu luyện, cho nên họ có một

chương ngại của tôn giáo. Họ sẽ cố thủ tôn giáo vốn có, không buông được tôn giáo của họ, đó là chương ngại lớn nhất để đắc Đại Pháp của họ. Nhưng cũng không có biện pháp để nói cho họ Pháp lý. Pháp của vũ trụ lớn như thế này, nếu họ không động tâm, thì chư vị cũng không cần quản họ nữa. Họ vẫn còn một trở lực lớn nhất, chính là họ ngay cả sách cũng chẳng xem, chỗ này không dễ xử lý, đây là trở lực lớn nhất của họ. Để loại bỏ trở lực này thì có biện pháp gì đây? Chư vị thử nói cho họ xem, họ nghe lọt thì nghe, họ không nghe lọt, thì cũng không còn biện pháp.

Đệ tử: Động vật không thể đến thiên quốc, vậy thì trong thiên quốc thì nên là không có động vật? Kết luận này có chính xác không?

Sư phụ: Không phải là tôi muốn làm gì một cách cố ý, là tôi đang giảng Pháp lý trong vũ trụ và tình huống chân thực của nó, cho nên ý thức của chư vị nhất định phải rõ ràng. Động vật tuyệt đối không thể đến thiên quốc, nếu muốn đến thế giới thiên quốc thì ắt phải chuyển sinh thành người, còn phải tu luyện, thì mới đến được thiên quốc. Con người cũng không đến được thiên quốc, con người cũng phải tu luyện. Thế thì trong thế giới thiên quốc có động vật hay không? Có. Đều là những loại hiền lành, thiện lương, cũng có voi lớn, sư tử, cũng có rồng, phượng, không thể so sánh với động vật của nhân loại, họ là Thần, cũng giống như rồng trong tín ngưỡng phương Đông. Nhưng cũng có sinh vật, động vật khác, nhưng tuyệt đại đa số đều là sản sinh trong tầng không gian ấy, là Pháp sáng tạo ra cho sinh mệnh của một tầng ấy, vì để làm phần vinh hoàn cảnh của sinh mệnh cao cấp một tầng ấy mà tạo

nên. Nhưng cũng có ở dưới đất mà lên, nhưng không phải là tu lên được. Có thể giới của Phật mà cũng có động vật. Lên được như thế nào? Nó có biện pháp khác của nó. Nếu là Phật siêu độ lên, nhưng khi ở dưới đất không nhất định là động vật, có thể là người. Chỗ này không giảng nhiều nữa. Chính là nói chư vị đừng nghĩ về những sự việc của Thần nữa, kỳ thực không có quan hệ với tu luyện của chư vị. Trong tu luyện cần khẩn trương loại bỏ những tư tưởng bất hảo của chư vị, chư vị phải trở thành một người siêu thường, để bản thân chư vị trở thành người tốt hơn nữa, cuối cùng đạt đến tiêu chuẩn của Thần.

Đệ tử: Chủ nguyên thần ở tại không gian nào? Nó phải chăng là đồng thời làm chủ thân thể của các không gian?

Sư phụ: Đúng rồi. Nhưng nó lại không hoàn toàn, bởi vì nó ở trong mê bị cái mê này của xã hội người thường chặn cứng đến mức bộ phận này lại không thể phát huy tác dụng.

Lần Pháp hội này tôi thấy mở ra hết sức thành công. Bởi vì chư vị trong lúc nói về tâm đặc thể hội, đại đa số thời gian tôi đều ở trên nghe. Tôi thấy rằng lần này học viên người da trắng Châu Âu tiến bộ hết sức nhanh, lý giải đối với Pháp hết sức sâu, điểm này là xưa nay chưa từng có, hết sức tốt. Cũng chính là nói Pháp hội lần này của chúng ta đã mở ra hết sức viên mãn, đã đạt được mục đích cần đạt được. Thông qua lần Pháp hội này, tôi nghĩ ít nhất thì trong các học viên hiện có của chúng ta sẽ khởi lên phong trào học Pháp. Mọi người sẽ càng trân quý Pháp này, đồng thời cũng sẽ khiến nhiều người hơn nữa đến học Pháp này, hồng dương

Pháp này. Chư vị càng ngày càng biết được sự trân quý của Pháp này, là bởi vì chư vị trong khi không ngừng tu luyện và đề cao chư vị đã biết được các Pháp lý trong các tầng thứ, khiến chư vị hiểu ra Ông là gì. Pháp này chư vị càng học tập, thì chư vị sẽ càng cảm giác được sự trân quý của Ông, cho nên khiến chúng ta đề cao nhanh nhất chính là đọc sách cho nhiều. Đọc sách cho nhiều có thể khiến chúng ta đề cao nhanh nhất.

Từ bắt đầu cho đến hiện tại, mỗi người học viên chúng ta ngồi tại đây đều có thể thực sự dụng tâm mà nghe, thực sự kết hợp với bản thân mà suy xét, điều này hết sức tốt. Tôi cũng hy vọng thông qua sau Pháp hội lần này chúng ta đều có thể trong tương lai không xa, sẽ đề cao nhanh hơn nữa. Mượn lực lượng của Đại Pháp này, lực lượng của Pháp hội Đại Pháp, đề cao nhanh hơn nữa. Lần tới nếu như được gặp lại chư vị nhất định sẽ có đột phá lớn hơn, biến hóa lớn hơn. Điểm này không cần nói cũng biết, khẳng định là như vậy, chỉ có thể là càng ngày càng tiến bộ, càng ngày càng tiếp cận viên mãn.

Bởi vì tôi giảng đã rất nhiều rồi, không muốn giảng nhiều nữa. Đặc biệt là học viên lâu năm, chư vị đều biết làm như thế nào rồi, chính là hy vọng mọi người có thể sắp xếp cho chính mối quan hệ giữa học Pháp và công tác, quan hệ với các sự việc khác trong người thường của chư vị, đường đường chính chính mà tu luyện, tranh thủ sớm ngày viên mãn.

Ghi chú: (ghi chú của người dịch Trung Việt, chỉ có tác dụng tham khảo).

Dịch từ bản gốc tiếng Hán: [//gb.falundafa.org/chigb/ozjf.htm](http://gb.falundafa.org/chigb/ozjf.htm)

Có tham khảo bản tiếng Anh: [//en.falundafa.org/eng/lectures/19980530L.html](http://en.falundafa.org/eng/lectures/19980530L.html)

Dịch ngày 26-9-2016. Bản dịch có thể được chỉnh sửa trong tương lai để sát hơn với nguyên tác.

